ΕΥΡΩΠΗ

2 ΔΡΑΧ.

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 49

ΑΘΗΝΑΙ 28 ΙΟΥΛΙΟΥ 1938

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τζόγια
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36197

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ
Ε. ΚΑΡΕΛΛΑ — Δ. ΜΙΧΑ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΜΑΝΟΣ ΚΕΛΛΑΣ
Ἀφροδίτης 1, Χαλάνδρι
ΓΡΑΦΕΙΑ — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
Σωκράτους 43
Ἡ «Εὐρώπη» ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ κ.
Μ. Ἀνδρουλιδάκη
τῷ 1937

ΕΥΡΩΠΗ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Ἀθῆναι - Ἐπαρχίαι Δρχ. 120
Ἐξωτερικοῦ Σελλήνια 12
Τουρκία (Λ. Τουρκ.) 3
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ — ΠΙΕΣΤΗΡΙΑ
ΡΗΓΑ ΠΑΛΑΜΗΔΗ 2
Ἀριθ. Τηλεφ. 28-622
Διευθυντὴς Τυπογραφείου
Μ. ΣΑΛΛΙΒΕΡΟΣ
Ἐρυμάνθου 3

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

∴ Εἰς τὸ Ὑφυπουργεῖον Τύπου καὶ Τουρισμοῦ καθημερινῶς λαμβάνονται τηλεγραφήματα ἐκ μέρους ὀργανώσεων καὶ πολιτῶν, ἀγγέλοντα τὴν συγκρότησιν τοπικῶν ἐπιτροπῶν πρὸς ἑορτασμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ἑορτασμοῦ ἀπηύθυνε ἐμπνευσμένην προκήρυξιν πρὸς τὸν λαόν, μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων ἀπεφάσισε νὰ βραβεύσῃ καὶ τὰς τρεῖς καλλίτερον διακοσμηθησομένας προθήκας καταστημάτων.

Εἰς τὰς οἰκίας ἐφέτος ἐκτὸς τοῦ σημαιοστολισμοῦ θὰ ἀναρτηθοῦν καὶ θυρεοὶ μὲ τὸ σῆμα τῆς 4ης Αὐγούστου.

∴ Τὰς πρώτας πρωϊνὰς ὥρας τῆς παρελθούσης Τρίτης τρομερὸς σεισμὸς διαρκείας 10 δευτερολέπτων ἔπληξε τὴν περὶ τὸν Ὠρωπὸν περιοχήν. Πολλαὶ οἰκίαι κατεστράφησαν καθὼς καὶ τὸ κτίριον τῶν φυλακῶν τῆς Σκάλας Ὠρωποῦ.

Τὰ θύματα ἀνῆλθον εἰς 20 νεκροὺς καὶ 80 τραυματίας.

∴ Τὴν νύκτα τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἐξερράγη τεραστίας ἐκτάσεως πυρκαϊὰ εἰς τὸν Πειραιᾶ ἥτις ἀπετέφρωσε τὰ καταστήματα τῆς πλατείας Καραϊσκάκη, ὅπου ἡ ὀπωραγορά.

Αἱ ζημίαι κατὰ τὰς πρώτας πληροφορίας ὑπερβαίνουν τὰ 15 ἑκατομμύρια δραχμῶν. Ἀνθρώπινα θύματα δὲν ὑπάρχουν.

∴ Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐκηδεύθη ὁ ἀποθανὼν διευθυντὴς τῆς συναδέλφου «Ἔθνος» Ἰωάν. Νικολόπουλος. Ἡ κηδεία του ἐγένετο δημοσίᾳ δαπάνῃ τιμῆς ἕνεκεν. Ὁ ἀποθανὼν ἦτο καὶ ἐπίτιμος Πρόεδρος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου.

∴ Ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν συνελήφθησαν τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα περὶ τοὺς πεντήκοντα κομμουνισταί, μέλη τῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας Ἀθηνῶν.

Ἡ συνεχιζομένη ἐκκαθάρισις τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἱδρυμάτων καὶ τῶν ἄλλων ὀργανισμῶν ἐκ τῶν κομμουνιστικῶν πυρήνων δίδει ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα καὶ τείνει αὐτὸ νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν Ἑλληνικὴν Κοινωνίαν καὶ ἰδίως τὴν Νεολαίαν ἐκ τοῦ κομμουνιστικοῦ μιάσματος.

Ἅπαντες οἱ συλληφθέντες ἀναγνωρίσαντες τὴν πλάνην των καὶ ὁμολογήσαντες ὅτι παρεσύρθησαν ὑπὸ τῶν ἐπιτηδείων προπαγανδιστῶν ἐκρίθησαν ἐπιεικῶς ὑπὸ τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἀσφαλείας, ἀφοῦ προηγουμένως ὑπέβαλον δήλωσιν μετανοίας.

∴ Συμφώνως τῷ Νόμῳ ἡ συνδρομὴ τῶν κατόχων ραδιοφώνων ὁρίζεται ὡς ἑξῆς. Δι' ἕκαστον ραδιόφωνον ἐγκατεστημένον: α') Εἰς συνοικίας δραχ. 300. β') Εἰς σχολεῖα δραχ. 200. γ') Εἰς καταστήματα καὶ γραφεῖα δραχ. 600. δ') Εἰς αὐτοκίνητα, πλοῖα, σιδηροδρόμους δρ. 600. ε') Εἰς δήμους καὶ κοινότητας δραχ. 300—600. στ') Εἰς ξενοδοχεῖα, ζυθοπωλεῖα, καφενεῖα, ὁμίλους ψυχαγωγικοὺς κλπ. ἀπὸ δραχ. 600—1200 ἀναλόγως τῆς κατατάξεως.

ΦΙΛΙΚΗ ΚΑΚΕΝΤΡΕΧΕΙΑ

—Πάντα ἔχω τὴν προαίσθησι πὼς θὰ πεθάνω νέα!...

—Νά, λοιπόν, μιὰ προαίσθησί σου ποὺ δὲν βγῆκε σωστή...

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΖΗΤΗΜΑ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

— Σὲ βλέπω στὴν Ἀθήνα. Φέτος δὲ σκοπεύεις νὰ κάνης καθόλου ἐξοχή ; Μὰ πὲς ἐξοχή, μὲ τὴ σημερινὴ κρίσι, κάνουν μόνο ὅσοι ἔχουν παράδες.

— Ὅσοι ἔχουν παράδες καὶ δὲν ἔχουν φαντασία !

— Τὶ ρόλο παίζει ἡ φαντασία ;

— Μεγάλο ! Τὶ θὰ πῆ ἐξοχή ; Ἕνα δένδρο ποὺ κάτω ἀπὸ τὴ σκιά του νὰ πίνης τὸν καφέ σου. Αἴ, λοιπόν, γιὰ νὰ βρῆς αὐτὸ τὸ δέντρο εἶνε ἀνάγκη νὰ ξεκινήσης νὰ πᾶς στὴν Κηφισιὰ καὶ ἀκόμη πάρα πέρα, ὡς τὰ μεγάλα ἔλατα τῶν δασῶν τῆς Νορβηγίας ; Κάθεσαι σ' ἕνα ἀπόμερο συνοικιακὸ ἀθηναϊκὸ καφενεδάκι, σ' ἕνα σταυροδρόμι, ὅπου σχηματίζεται ρεῦμα καὶ ἔχει δροσιά, κάτω ἀπὸ λεῦκα καὶ ἔτσι μὲ τὴ φαντασία σου θαρρεῖς πὼς εἶσαι στὸ Μεγάλο Πεῦκο ἢ καὶ στὸ δάσος τῶν Βιγκενῶν !

— Μὰ θάλασσα ; Ποῦ θὰ βρῆς τὴ θάλασσα μέσα στὴν Ἀθήνα ;

— Καβάλλησε ἕνα αὐτοκίνητο καὶ τράβα εἰς τὸ Φάληρο, τὴ Γλυφάδα ἢ τοῦ Σκαραμαγκᾶ. Μὰ μοῦ φαίνεται περιττὸ νὰ ὑποβληθῆς σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς κόπους, ἀφοῦ σήμερα κουβάλησαν τὴ θάλασσα μέσα στὴν Ἀθήνα. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ πᾶς ὡς τὴν Λεωφόρο Ἀλεξάνδρας στὰ κηπάρια ποὺ ἔφκιασε ὁ Δῆμος μὲ τὶς χαβοῦζες, ὅπου μέσα κάνουν μπάνιο τὰ παιδάκια. Εἶνε μιὰ χαρὰ νὰ τὰ βλέπης πῶς παίζουν μέσα στὸ νερό.

— Ναί, μὰ ἄμα θέλω νὰ κάνω ἐγὼ μπάνιο, ἐγὼ ποὺ δὲν εἶμαι παιδί ;

— Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ κάνουμε μιὰ ἀναφορὰ στὸν δήμαρχο, νὰ κάνη πισίνες καὶ γιὰ μᾶς τοὺς μεγάλους.

Αὐτὴ τὴ κουβέντα τὴν πῆρε, ἐντελῶς φωνογραφικὰ χθὲς, τὸ ἀδιάκριτο δημοσιογραφικὸ αὐτί μου. Ἦσαν δύο φίλοι ποὺ συζητοῦσαν στὸ καφενεδάκι τῆς γειτονιᾶς μου. Γιὰ μένα, ὁ προικισμένος μὲ φαντασία, ποὺ νομίζει πὼς ἡ ἐξοχὴ μπορεῖ νὰ γίνη καὶ ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν, ἂν καὶ ἦταν λίγο ὑπερβολικὸς, ὅπως ὅλοι οἱ φαντασιόπληκτοι, δὲν εἶχε καὶ ἐντελῶς ἄδικο.

Μιὰ φορὰ ρώτησα μιὰ πολύπειρη γρηὰ κυρία, ποὺ εἶχε περάσει διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου, τί εἴδους ἄντρας εἶνε ὁ προτιμότερος ; Ὁ ψηλός, ὁ κοντός, ὁ παχύς, ὁ ἀδύνατος, ὁ ἔξυπνος ἢ ὁ κουτός ; Καὶ ἐκείνη ἀπήντησε πὼς προτιμάει τὸν ξένοιαστο.

Ἔτσι καὶ ἐγὼ λέω τώρα πὼς ἡ καλλίτερη ἐξοχή, ἡ καλλίτερη ἀνάπαυσις εἶνε ἡ ξενοιασιά. Μπορεῖς νὰ κάνης ἐξοχὴ καὶ σ' ἕνα μπαγκάκι τοῦ Ζαππείου ἢ τοῦ Μουσείου, ὅταν δὲν ἔχεις σκοτοῦρες, ἐνῷ μπορεῖς νὰ πᾶς καὶ στὴ Ντωβὶλ καὶ νὰ μὴ ἔχης οὔτε μιὰ στιγμὴ ἥσυχο τὸ κεφάλι σου, γιατὶ θὰ λαμβάνης δέκα τηλεγραφήματα τὴν ἡμέρα γιὰ τοὺς ὑψωμοὺς καὶ τὰς πτώσεις τοῦ χρηματιστηρίου. Δὲν εἶνε οἱ πλούσιοι, ποὺ μποροῦν νὰ ταξειδέψουν, οἱ εὐτυχέστεροι. Ἔχουν δημιουργήσει καὶ αὐτοὶ σκοτοῦρες. Εὐτυχὴς εἶνε ἐκεῖνος, ποὺ ἔστω καὶ φτωχός, μπορεῖ νὰ μὴ σκέπτεται τίποτε.

Π. ΧΟΡΝ

ΜΕΡΙΚΑ ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ

Ἐκεῖνος μὲ τὸ πλέον εἰλικρινὲς πάθος προσπαθῶν νὰ συγκινήσῃ τὴν σκληρὰν καρδίαν της.—Δόσε μου ἕνα φιλὶ μόνον καὶ θὰ ἀποθάνω εὐτυχής!

Ἐκείνη ἐνδίδουσα.— Ἄκουσε, ἐὰν εἶσαι βέβαιος δι' αὐτό, ἔλα νὰ σὲ φιλήσω!

◆

Δυὸ ναυαγοὶ ποὺ ἐσώθησαν πάνω σ' ἕνα ξερὸ βράχο συζητοῦν:

— Δὲν μᾶς μένει παρὰ νὰ φᾶμε τὰ παπούτσια μας.

— Ἀδύνατον, γιατὶ τὰ δικά μου εἶνε ἀπὸ μοσχάρι, καὶ ὁ γιατρὸς μοῦ ἀπηγόρευσε νὰ τρώγω βωδινό.

◆

Εἰς τὸ Μουσεῖον:

— Αὐτὲς οἱ πορσελάνες εἶνε—λέγει ὁ ὁδηγὸς— ἔργα τοῦ 15ου αἰῶνος. Ἐν τούτοις διατηροῦνται θαυμάσια.

— Καὶ ἔπρεπε νὰ διατηροῦνται. Πολὺ λογικό.

— Διατί;

— Διότι τότε δὲν ὑπῆρχαν καμαριέρες!

◆

— Τί ἰδέαν ἔχετε, μαέστρο, διὰ τὴν φωνὴν τῆς κόρης μου;

— Ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι ἔχει θησαυρὸν εἰς τὸν λάρυγγά της...

— Ἄ! Εὐχαριστῶ! Εὐχαριστῶ!

—... Τὸν ὁποῖον ὅμως, ὅταν τραγουδᾷ, φαίνεται ὡς νὰ τῆς τὸν ἔκλεψαν.

◆

Εἰς τὸ δικαστήριον:

— Διατί ἐκλέψατε αὐτὰ τὰ 5,000 φράγκα;

Ὁ ὑπάλληλος.— Μοῦ ἐπρότειναν μίαν θέσιν ἐμπιστευτικὴν καὶ μοῦ ἐζήτησαν ἐγγύησιν.

◆

— Εἶνε ὑγιεινὸ τὸ μέρος ἐδῶ; ἐρωτᾷ ἕνας ξένος τὸν ἰδιοκτήτην τῆς οἰκίας, τὴν ὁποίαν ἐνοικίασεν εἰς ἕνα ὀρεινὸ χωριό.

— Βέβαια! Κύτταξέ με. Εἶμαι ὑγιής.

— Θαυμάσια!

— Λοιπὸν ὅταν ἦλθα δὲν ἠμποροῦσα ν' ἀσταθῶ εἰς τὰ πόδια μου.

— Καὶ πόσον καιρὸν εἶσθε ἐδῶ;

— Ἀπὸ τὸν καιρὸν ποὺ γεννήθηκα.

◆

— Εἶμαι καὶ ἐγὼ κτηνοτρόφος. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἔχω εἰς τὴν μάντρα μου δύο χιλιάδες κεφασφόρα.

— Τόσα πολλά; Τί εἶνε, βώδια;

— Ὄχι. Σαλιγκάρια.

Μικρὰ Περίεργα

Ἡ ἐπιστήμη καθώρισε ὅτι εἴκοσι πέντε γυναῖκες κλεισμένες μέσα σ' ἕνα δωμάτιο κάνουν περισσότερο θόρυβο, ἀπὸ τοὺς καταρράκτες τοῦ Νιαγάρα. Πράγματι, εἴκοσι πέντε γυναῖκες μιλῶντας παράγουν ἐνενῆντα πέντε ἠχητικὲς μονάδες, ἐνῷ ὁ θόρυβος τοῦ Νιαγάρα μόλις φθάνει τὶς ἐνενῆντα.

◆

Ἡ σύγχρονη ψυχιατρικὴ παραδέχεται ὅτι τὰ φτωχικὰ φορέματα γίνονται ἀφορμὴ στὰ παιδιὰ ποὺ τὰ φοροῦν νὰ παθαίνουν ἀλλόκοτες νευρώσεις καὶ νὰ καταντοῦν νευρασθενικά.

◆

Τὸ δηλητήριο τῆς ὀχιᾶς ἀποτελεῖται ἀκριβῶς ἀπὸ τὰ ἴδια χημικὰ συστατικὰ καὶ μὲ ἴδιες ἀκριβῶς ἀναλογίες μὲ τὸ ἀσπράδι τῶν αὐγῶν.

◆

Ἡ γόμα τὴν ὁποίαν τόσο συνηθίζουν νὰ μασουλοῦν οἱ Ἀμερικανοὶ (τσίκλες, κλπ.), καθὼς καὶ ἡ δική μας μαστίχα προκαλοῦν συχνὰ σὲ ὡρισμένους ὀργανισμούς, μεγάλο πυρετό.

◆

Οἱ ἀράχνες εἶνε χρησιμότατες διὰ τὴν ἐπιστήμην, γιατὶ οἱ ἱστοί τους χρησιμοποιοῦνται μέσα σὲ διάφορα ὀπτικὰ ὄργανα, ὅπως εἶνε τὸ περισκόπιο τῶν ὑποβρυχίων κ.ἄ.

◆

Δέκα ἐλέφαντες θὰ μποροῦσαν κάλλιστα νὰ σταθοῦν πάνω στὰ φτερὰ τῶν σημερινῶν ἀεροπλάνων χωρὶς νὰ τὰ σπάσουν. Αὐτὸ τοὐλάχιστον ἀπέδειξαν πειράματα ποὺ ἔγιναν τελευταίως στὴν Ἀμερική.

◆

Σὲ μιὰ ἔκθεσι φυτῶν ποὺ ἔγινε πρὸ ἡμερῶν στὴν Ὁλλανδία, ἕνας γεωργὸς παρουσίασε μιὰ ποικιλία κρεμμυδιῶν χωρὶς μυρωδιά, καὶ μὲ τὴν ἴδια ἀκριβῶς γεῦσι καὶ τὶς ἴδιες ἰδιότητες μὲ τὰ συνηθισμένα κρεμμύδια.

◆

Στὸν κόσμο ὑπάρχουν ὀκτακόσια εἴδη μανιταριῶν ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ ἑκατὸν εἴδη εἶνε φαρμακερὰ καὶ τὰ τριακόσια τόσο μικρὰ ποὺ μόνο μὲ τὸ μικροσκόπιο μπορεῖ νὰ τὰ δῆ κανείς.

◆

Ἡ Βραζιλία εἶνε τόσο εὔφορη, ποὺ θὰ μποροῦσε μόνη αὐτή, νὰ τροφοδοτήσῃ τὰ δύο τρία τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Εὐρώπης.

◆

Γιὰ τοὺς ἀλχημιστὰς τὰ μέταλλα χωρίζονται σὲ δυὸ τάξεις: στὰ τέλεια καὶ τὰ ἀτελῆ. Στὴν πρώτη κατάστασι τὸ χρυσὸ καὶ τὸ ἀσῆμι, στὴ δεύτερη ὅλα τὰ ἄλλα.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΓΑ

Κάποιος βουλευτὴς γενόμενος ὑπουργὸς δέχεται ἐπερώτησιν τοῦ προκατόχου του Καλλιγᾶ.

— Δὲν θὰ σᾶς ἀπαντήσω, τοῦ λέγει διὰ νὰ τὸν πειράξῃ, διότι φοβοῦμαι μήπως αὐτὴ ἡ θέσις μὲ κάμῃ νὰ εἴπω ἀνοησίας.

— Ἕως τώρα, τοῦ ἀπαντᾷ ἀπαθῶς ὁ Καλλιγᾶς, ἡ θέσις αὐτὴ δὲν εἶχε παρομοίαν φήμην. Ὁ διάδοχός σας ὅμως δικαιολογεῖται νὰ ἐκφράσῃ παρομοίαν ἀνησυχίαν.

ΕΝΑΣ... ΛΑΓΟΣ

Μετὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ Δράμαλη στὴν θέσι Ἁγιονόρι, οἱ Ἕλληνες ἔγιναν κύριοι πολλῶν καὶ πλουσίων τουρκικῶν λαφύρων. Κάποιος ἀπ' αὐτοὺς ἔτυχε νὰ πάρῃ στὸ μεριδιόν του, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ μιὰ γκαμήλα, τὴν ὁποία ἀπεφάσισε νὰ στείλῃ ὡς δῶρον στὴν Ζάκυνθο, σ' ἕνα φίλο του. Μόλις ἡ γκαμήλα ἀπεβιβάσθηκε ἀπὸ τὸ καράβι, ὅλοι οἱ Ζακυνθινοὶ συγκεντρώθηκαν κατάπληκτοι γύρω της, ἐπειδὴ γιὰ πρώτη φορὰ ἔβλεπαν τέτοιο ζῶον.

— Μὴν κάνετε ἔτσι, καϋμένοι ! τοὺς εἶπε τότε ἐπεμβαίνοντας κάποιος δῆθεν πολύξερος γέρος. Αὐτὸ ποὺ βλέπετε.... εἶναι λαγὸς ἑκατὸν χρόνων!

Ο ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ... ΚΟΥΒΑΡΝΤΑΣ

Ὁ ἀλησμόνητος διηγηματογράφος μας Καρκαβίτσας διηγεῖτο ὅτι μιὰ φορὰ ποὺ νοίκιασε ἕνα δωμάτιο σὲ μιὰ πάροδο τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους, τὸν ἐπεσκέφθη μετὰ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες ἡ κόρη τῆς σπιτονοικοκυρᾶς του, μιὰ στρουμπουλὴ ὅσο καὶ χαριτωμένη μοδιστρούλα.

— Κύριε, τοῦ εἶπε, ἡ μαμᾶ μου σᾶς παρακαλεῖ νὰ μοῦ δόσετε λεφτὰ γιὰ τὸ τζάμι ποὺ σπάσατε χθὲς τὸ βράδυ.

— Τὸ τζάμι ποὺ ἔσπασα; διηρωτήθη ὁ Καρκαβίτσας. Δὲν ἔσπασα κανένα τζάμι παιδί μου.... Καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸ ἔσπασα δὲν ἐννοῶ νὰ τὸ πληρώσω.

Καὶ ἡ μοδιστρούλα σὰν νὰ παραξενεύτηκε ἀπὸ τὴν ἀπότομη δήλωσι τοῦ Καρκαβίτσα:

—Αὐτὸ δὰ μᾶς ἔλειπε! Τρία χρόνια τώρα νοικιάζουμε αὐτὸ τὸ δωμάτιο σὲ ἐργένηδες καὶ εἶσθε ὁ πρῶτος ποὺ ἀρνεῖται νὰ πληρώσῃ αὐτὸ τὸ τζάμι!... Δὲν εἶσθε καθόλου κουβαρντᾶς!...

Ο ΞΕΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

∴ Ἀπέθανε εἰς τὸ Βουκουρέστι καὶ ἐκηδεύθη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἡ Βασίλισσα—μήτηρ τῆς Ρουμανίας Μαρία. Τὴν Ἑλλάδα ἀντιπροσώπευε κατὰ τὴν κηδείαν της ὁ ἐκεῖ πρεσβευτής μας.

∴ Οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας ἐπεσκέφθησαν τοὺς Παρισίους. Εἰς αὐτοὺς ὁ Γαλλικὸς λαὸς ἐπεφύλαξε ἀφάνταστον ὑποδοχήν. Ἡ σημασία τοῦ ταξιδίου αὐτοῦ εἶνε μᾶλλον πολιτική.

∴ Ἡ κατάστασις εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολὴν εἶνε λίαν κρίσιμος κατόπιν τῆς ἐντάσεως τῶν Ρωσσο-Ἰαπωνικῶν σχέσεων ὡς ἐκ τοῦ τελευταίου σοβαροῦ ἐπεισοδίου εἰς τὰ ρωσσομαντζουριανὰ σύνορα.

Δὲν ἀποκλείονται μάλιστα δυσάρεστοι ἐκπλήξεις.

∴ Ὁ Ἱσπανικὸς πόλεμος συνεχίζεται. Τὰ ἐθνικιστικὰ στρατεύματα εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Βαλένθιας ἐμφανισθέντα εἰς τὴν Β. Δ. γωνίαν αὐτῆς.

Ἐκ τούτου κρίνεται ὅτι αἱ ἐθνικαὶ δυνάμεις μετέβαλον κατεύθυνσιν καὶ ἐπιχειροῦν ἤδη νὰ προσβάλουν τὴν Βαλένθιαν ἐκ τῶν νώτων.

∴ Ἡ Καντὼν ἐβομβαρδίσθη καὶ πάλιν ἀπὸ τὰ Ἰαπωνικὰ ἀεροπλάνα τῶν ὁποίων ὁ κύριος ἀντικειμενικὸς σκοπὸς ἦτο τὸ προάστειον Σαὶ Τσουέν.

∴ Ἔξωθι τῶν Ἱσπανικῶν ἀκτῶν ἐβομβαρδίσθη καὶ κατεβυθίσθη τὸ Δανικὸν ἀτμόπλοιον «Μποντίλ». Τὸ πλήρωμα τοῦ σκάφους ἔφθασεν εἰς Μασσαλίαν.

∴ Ὁ «Ἡμερήσιος Κῆρυξ» δημοσιεύσει τηλεγράφημα ἐκ Βαρκελώνης λογοκριθὲν ὑπὸ τῶν ἐκεῖ ἀρχῶν, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ Κυβέρνησις τῆς Βαρκελώνης εἶνε διατεθειμένη νὰ συζητήσῃ μίαν καθαρῶς ἱσπανικὴν διευθέτησιν τοῦ ζητήματος, θέτουσα ὡς προκαταρκτικὸν ὅρον τὴν ἀπομάκρυνσιν ὅλων τῶν ἐν Ἱσπανίᾳ ξένων ἐθελοντῶν.

∴ Οἱ Δοῦκες τοῦ Κέντ θὰ περιέλθουν τὸν προσεχῆ Αὔγουστον τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου.

∴ Ὁ Πρόεδρος Ροῦζβελτ θὰ καλέσῃ τοὺς ἀρχηγοὺς ὅλων τῶν κρατῶν εἰς μεγάλην διάσκεψιν εἰρήνης.

Λέγεται ὅτι πρὸς τοῦτο θὰ καλέσῃ εἰς σύσκεψιν τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας λόρδον Χάλυφαξ.

∴ Εἰς τὴν Ὑπεριορδανίαν ἐπικρατεῖ μεγάλος ἀναβρασμὸς συνεπείᾳ τῶν ἐπιθέσεων τῶν Ἰσραηλιτῶν κατὰ τῶν Ἀράβων τῆς Παλαιστίνης.

∴ Ἀσυνήθιστοι διὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην βροχαὶ ἔπεσαν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας προξενήσασαι μεγάλας καταστροφάς. Ὁ ποταμὸς Κολοράδο ὑπερεξεχείλισε καὶ τὰ ὕδατά του ἀπειλοῦν νὰ κατακλύσουν ὁλόκληρον τὴν κτηνοτροφικὴν περιφέρειαν τῆς Ἀμερικῆς.

ΥΠΟΥΡΓΙΚΗ ΘΕΣΙΣ

Εἶνε καλὴ ἡ θέσι ποὺ πῆρες στὸ Ὑπουργεῖο;

—Ἐξαρτᾶται. Καλὴ τὸν χειμῶνα καὶ κακὴ τὸ καλοκαίρι!...

—Δὲν σ' ἐννοῶ.

—Τὴ χτυπάει... ὁ ἥλιος!

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΨΥΧΟΛΟΓΗΜΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ κ. ΠΕΤΡΟΥ ΧΑΡΗ

ΠΟΤΕ ΕΓΙΝΑ ΑΝΤΡΑΣ

Τὸ ὄνειρο μου τὴ νύχτα ἐκείνη, πλάϊ στὴ μητέρα μου ποὺ εἶχε πέσει στὸ κρεββάτι κατακουρασμένη καὶ κοιμόταν βαθειά, ἦταν μεγάλο κι' ἔκλεινε κόσμους, ἀνθρώπους, πολιτεῖες, θάλασσες, φωνές, τρομάρες ἀγωνίες. Μπορεῖ νὰ μὴν κράτησε περισσότερο ἀπὸ δυὸ - τρεῖς στιγμές. Τὸ ἴδιο κάνει. Τὸν παπποῦ μου, θυμᾶμαι, τὸν ἔπαιρνε ὁ ὕπνος στὴν καρέκλα. Καὶ πρὶν προφτάσουμε νὰ πᾶμε ἀπὸ τὸ ἕνα δωμάτιο στὸ ἄλλο, ξεπεταγόταν τρομαγμένος καὶ μᾶς διηγόταν τὰ ὄνειρα ποὺ εἶχε δῆ— ἱστορίες μὲ ἀρχή, μέση, καὶ τέλος, μὲ λεπτομέρειες, μὲ πολλὲς λεπτομέρειες. Μέσα σὲ δυὸ στιγμὲς εἶχε ζήσει μέρες ὁλόκληρες, μῆνες, χρόνια.

Εἶχα δῆ κι' ἐγὼ ἕν' ἀπὸ τὰ ὄνειρα τοῦ παπποῦ. Κι' ἐνῶ περίμενα νὰ ἦταν ξημερώματα, τὸ ξυπνητήρι, ποὺ τὸ βάζαμε πάντα σ' ἕνα παλιὸ κομοδίνο, πλάϊ στὸ κρεββάτι μας' ἔδειχνε μέσ' στὸ λίγο φῶς τοῦ καντηλιοῦ δώδεκα παρὰ εἴκοσι.

Στὶς ἕντεκα εἶχε σβύσει ἡ μητέρα μου τὴ λάμπα. Καὶ τὸ σπιτάκι μας, δυὸ μικρὲς κάμαρες μὲ πόρτα καὶ παράθυρο στὸ δρόμο, χάθηκε μέσ' στὸ σκοτάδι καὶ στὴν ἡσυχία τῆς μακρυνῆς συνοικίας μας. Σὲ ἀπόσταση ἑκατὸ μέτρων πέρναγε κάθε τέταρτο ἕνα ἄδειο τρὰμ — ἡ γραμμὴ ἦταν ἀπὸ τὶς πιὸ ἄγονες — καὶ τὸ τελευταῖο ξεκινοῦσε ἀπὸ τὸ τέρμα λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα καὶ κατέβαινε σιγὰ - σιγά, σὰ νὰ ἤξερε ὅτι κάποιοι ἔτρεχαν νὰ τὸ προφτάσουν. Ἔπειτα, καμμιὰ κίνηση, κανένας κρότος, καμμιὰ φωνή. Καὶ τὸ πρωΐ, οἱ ἄνθρωποι ἔβρισκαν τὰ βήματά τους στὶς πλάκες τῶν πεζοδρομίων ποὺ δὲν τὶς εἶχε πατήσει ἄλλος τὴ νύχτα.

Οἱ μέρες μας τὸ μῆνα ἐκεῖνο ἦταν δύσκολες κι' οἱ νύχτες μας ἀνήσυχες. Ὁ πατέρας μου εἶχε φύγει πάλι μὲ τὸ φορτηγό, καὶ τὸ ταξίδι του ἄρχισε μὲ τὶς πρῶτες φουρτοῦνες. Θὰ πέρναγε πέλαγα καὶ θὰ πήγαινε σὲ κόσμους μακρυνούς. Θὰ ἦταν στὸ σπίτι ἔπειτα' ἀπὸ μῆνες. Μὰ ἡ μητέρα μου μέτραγε τὶς μέρες, ἔβρισκε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχουμε γράμμα του ἀπὸ τὴν περασμένη βδομάδα, καὶ οἱ δυὸ βλέπαμε ὄνειρα ποὺ ἅπλωναν ἕνα σύννεφο πάνω ἀπὸ τὸ σπίτι μας, κι' ὅταν ἔλαμπε ὁ χειμωνιάτικος ἥλιος. Μ' ἔπερνε ἀκόμα στὸ κρεββάτι της, — ἤμουνα στὸ σχολαρχεῖο, — κι' ὅταν λέγαμε τὸ πρωΐ τί εἴδαμε στὸν ὕπνο μας, δὲν ἀπορούσαμε. Κάτω ἀπὸ τὸ ἴδιο σύννεφο, ποὺ κράταγε τὸ σπίτι μας στὸ σκοτάδι ἀκόμα κι' ὅταν εἶχε φεγγάρι, καὶ πάνω στὰ ἴδια μαξιλάρια, δὲν μποροῦσε νὰ βλέπουμε διαφορετικὰ πράματα.

Δὲν εἶχα περάσει τὰ δώδεκα. Ἀλλὰ φαινόμουνα μικρότερος. Τὰ κοντὰ παντελονάκια δὲ μοῦ ἔδιναν μπόϊ, κ' εἶχα μοιάσει τῆς μητέρας μου στὸ δέσιμο τοῦ κορμιοῦ. Ὧρες - ὧρες ἔλεγες πὼς ἤμουν ἄρρωστος καὶ τ' ἀδύνατα πόδια μου δὲν ἦταν καμωμένα γιὰ νὰ κρατοῦν βαρὺ σῶμα. Ἡ μητέρα μου μὲ πρόσεχε, μὲ φρόντιζε καὶ δὲ μοῦ εἶχε ποτὲ δικό μου κρεββάτι. Μπορεῖ νὰ μὲ ἤθελε τὴ νύχτα κοντά της ἀπὸ ἀνησυχία. Μπορεῖ ὅμως νὰ μ' ἔβαλε κ' ἡ ἀνάγκη στὸ κρεββάτι τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας μου. Θυμοῦμαι πὼς ἄλλα χρόνια, ὅταν πήγαινα στὸ δημοτικό, καθόμαστε σ' ἕνα δωμάτιο ποὺ δὲ χώραγε δεύτερο κρεββάτι.

Ἤμουνα ἕν' ἀγόρι ποὺ τὰ ἤξερε ὅλα. Μὰ ἡ μητέρα μου δὲ μὲ ξεχώριζε ἀπὸ κορίτσι. Δὲ μὲ ὑπολόγιζε. Καὶ δὲν εἶχε σκεφτεῖ ποτὲ ὅτι στὸ πόδι τοῦ πατέρα μου ἔμενε ἕνα μικροκαμωμένο παιδί, ποὺ ὡστόσο ἦταν ἕνας ἄντρας. Γιὰ ὅλα αὐτή. Εἶχε συνηθίσει, ὅπως ὅλες οἱ γυναῖκες τῶν ναυτικῶν. Καὶ ἦταν ἄξια γιὰ πολλά, γιὰ ὅσα μπορεῖ νὰ κάνει ἕνας ἄντρας, μὲ θέληση, μὲ ἀντοχή, μὲ μυαλό.

Ἔκλεισα πάλι τὰ μάτια μου καὶ προσπάθησα νὰ ξεχάσω τὸ ὄνειρο. Ἡ κάμαρά μας δὲν ἦταν πολὺ ζεστή, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀγωνία μου εἶχα ἱδρώσει κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματά μας ποὺ πάντα ἄφιναν κρύα τὰ πόδια μου. Ἔξω φύσαγε δυνατὸς ἀέρας καὶ πέρναγε σφυρίζοντας ἀπὸ τὸ στενὸ καὶ μακρὺ δρόμο μας σὰ μέσ' ἀπὸ αὐλό. Κάθε τόσο ἀκουγόταν ὁ βρόντος ποὺ ἔκανε μιὰ ἐξώπορτα, ὅταν σηκωνόταν πιὸ δυνατὸς ὁ ἄνεμος. Κ' ἡ λεύκα ποὺ ὑψωνόταν στὴν αὐλὴ τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ βούϊζε καὶ νανούριζε ὅσους εἶχαν χάσει τὸν ὕπνο τους. Εἶχε κατέβει καὶ τὸ τελευταῖο τράμ. Καὶ κανεὶς δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὴ γειτονιά μας. Ὅλοι εἶχαν ἀνέβει ἀπὸ τὴν πόλη καὶ οἱ περισσότεροι θὰ ἦταν στὸ δεύτερον ὕπνο. Χειμωνιάτικη σιγή. Κ' ἂν σηκωνόμουν κ' ἔβγαινα στὸ παράθυρο, δὲ θάβλεπα κανένα φῶς, σὲ καμμιὰ γρίλλια, σὲ καμμιὰ χαραμάδα, πουθενά.

Ἐκράτησα κλειστὰ τὰ μάτια μου καὶ προσπάθησα ν' ἀποκοιμηθῶ. Εἶχα κουραστεῖ πολὺ τ' ἀπόγεμα στὸ μάθημα τῆς γυμναστικῆς καὶ καταλάβαινα ὅτι ὁ ὕπνος ἐρχόταν κι' ἀνέβαινε σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὰ πόδια. Ἄρχισα νὰ γλαριάζω. Τὸ καντήλι μας σχεδίαζε ζωηρὰ καὶ ὁμοιόμορφα σχήματα στοὺς τοίχους, ἡ μητέρα μου ἀνάσαινε ρυθμικὰ κ' ἐλαφρά, κι' ὁ ἀέρας ὁρμοῦσε ν' ἀνοίξει τὰ τζάμια τῶν παραθυριῶν μας.

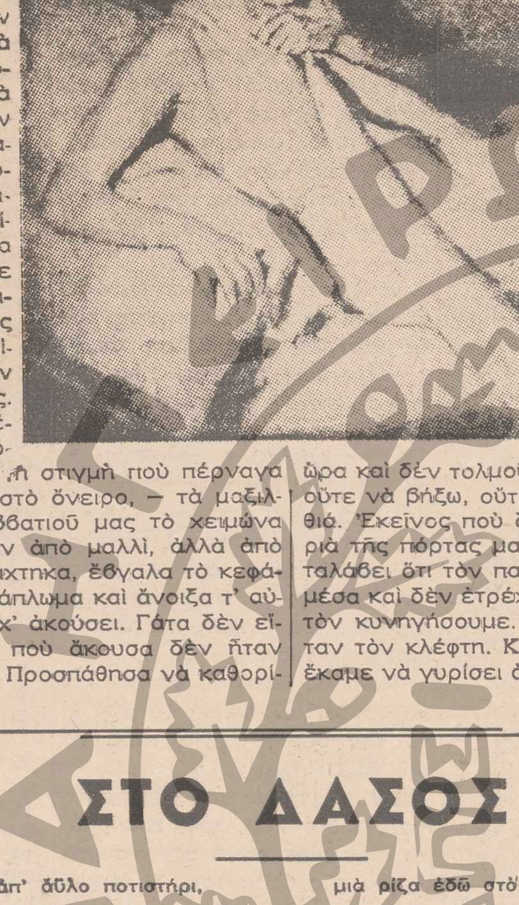

Τὰ μάτια μου ἔκλειναν τώρα μόνα τους. Ἀλλὰ ἡ στιγμὴ ποὺ πέρναγα στὸν ὕπνο καὶ στὸ ὄνειρο, — τὰ μαξιλλάρια τοῦ κρεββατιοῦ μας τὸ χειμῶνα δὲν ἐφούσκωναν ἀπὸ μαλλί, ἀλλὰ ἀπὸ ὄνειρα, — ξεπτάχτηκα, ἔβγαλα τὸ κεφάλι μου ἀπὸ τὸ πάπλωμα καὶ ἄνοιξα τ' αὐτιά μου. Κάτι εἶχ' ἀκούσει. Γάτα δὲν εἴχαμε. Κι' αὐτὸ ποὺ ἄκουσα δὲν ἦταν γρατζούνιασμα. Προσπάθησα νὰ καθορίσω τὸ τρίξιμο. Ἀέρας ἦταν ἢ κάποιος ἔκανε δοκιμὲς στὴν κλειδαριὰ τῆς πόρτας μας; Ἡ μητέρα μου ἔλεγε ὅτι οἱ φτωχοὶ μποροῦν νὰ κοιμοῦνται ἥσυχοι, γιατὶ οἱ κλέφτες πηγαίνουν στὰ σπίτια τῶν πλουσίων. Δὲν εἶχε ὅμως δίκηο. Τὸ μῆνα ἐκεῖνο, στὴ γειτονιά μας, ποὺ ἔμεναν ὅλο ὑπάλληλοι κ' ἐργατικοί, ἄνθρωποι χωρὶς χρηματοκιβώτια, βαριὰ διαμαντικὰ ἢ ἀκριβὰ χαλιά, εἶχαν ἀνοίξει τρία σπίτια. Στὸ ἕνα μάλιστα χτύπησαν καὶ τὸ νοικοκύρη ποὺ θέλησε νὰ τὰ βάλει μὲ δυὸ ὁπλισμένους, ἐνῶ δὲν εἶχε κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλλάρι του οὔτε σκουριασμένο σουγιά. Ἀλλὰ καὶ πάλι ἡ μητέρα μου δὲν ἀνησυχοῦσε. Τὸ σπίτι μας ἦταν ἀπὸ τὰ πιὸ φτωχικά. Κ' ἔφτανε νὰ ρίξει ὁ κλέφτης μιὰ ματιὰ μέσ' ἀπὸ τὰ καθαρά, ἀλλὰ χιλιομπαλωμένα κουρτινάκια μας γιὰ νὰ καταλάβει ὅτι ἄδικα θὰ κούραζε τὸ ἀντικλείδι του στὴν κλειδαριὰ τῆς πόρτας μας.

Ὡστόσο τὸ τρίξιμο ξανάρχισε. Κι' ὁλοένα γινόταν πιὸ ἐπίμονο, ρυθμικὸ καὶ προκλητικό. Ἐκεῖνος ποὺ δούλευε στὴν κλειδαριὰ μας ἔκανε τὴ δουλειά του μὲ σύστημα καὶ ψυχραιμία. Δὲν ἔπερνε προφυλάξεις οὔτε γιὰ τοὺς ἀπ' ἔξω οὔτε γιὰ τοὺς ἀπὸ μέσα. Κ' ἐνῷ ἔβλεπε πὼς ἔβρισκε ἀντίσταση, δὲν ὑποχωροῦσε. Λογάριαζε ὅτι εἶχε νὰ κάνει μὲ μιὰ ἡλικιωμένη γυναίκα καὶ μ' ἕνα μικρὸ παιδί, ἢ ἤξερε ὅτι φτωχοὶ πέφτουν πάντα κουρασμένοι στὸ κρεββάτι τους καὶ δύσκολα ξυπνᾶνε;

Ἡ ἀγωνία μου κράτησε πολύ. Τὸ τρίξιμο ἔπαψε, ἀλλὰ πάλι ξανάρχισε. Ἄκουγα, ἄκουγα, ἄκουγα μιὰ ὁλόκληρη ὥρα καὶ δὲν τολμοῦσα οὔτε νὰ κουνηθῶ, οὔτε νὰ βήξω, οὔτε ν' ἀνασάνω πιὸ βαθιά. Ἐκεῖνος ποὺ δούλευε στὴν κλειδαριὰ τῆς πόρτας μας δὲν ἔπρεπε νὰ καταλάβει ὅτι τὸν παρακολουθούσαμε ἀπὸ μέσα καὶ δὲν ἐτρέχαμε ν' ἀνοίξουμε, νὰ τὸν κυνηγήσουμε. Ὁ νοικοκύρης φοβόταν τὸν κλέφτη. Κι' ὅταν ἡ μητέρα μου ἔκαμε νὰ γυρίσει ἀπὸ τἄλλο πλευρό, κόπηκε τὸ αἷμά μου. Ἂν μποροῦσα νὰ τὴν πάρω νά φύγω μαζί της ἀπὸ μιὰν ἄλλη πόρτα καὶ ν' ἀφήσω τὴν κάμαρά μας στὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ ἀντικλείδι, δὲ θὰ δίσταζα. Καταλάβαινα ὅτι δὲν εἴχαμε τὴ δύναμη νὰ μετρηθοῦμε μὲ κανέναν. Κ' ἐνῷ μποροῦσα ν' ἁπλώσω στὸ πλαϊνὸ κομοδίνο καὶ ν' ἀνάψω ἕνα σπίρτο, ἔμενα ἀκίνητος. Προτιμοῦσα νὰ εἶμαι χαμένος μέσ' στὸ σκοτάδι καὶ νὰ μὴν ἀντιμετωπίσω τὸν κίνδυνο.

Ὅταν ξύπνησε ἡ μητέρα μου, ἐπῆρε τρομάρα μεγάλη. Μὲ βρῆκε βουτηγμένο στὸν ἱδρῶτα καὶ φαντάστηκε ὅτι μ' ἔκαιγε δυνατὸς πυρετός. Ἔκαμε ν' ἁπλώσει τὸ χέρι της στὸ κομοδίνο, ἀλλὰ δὲν τὴν ἄφησα. Δὲν τὴν ἄφησα οὔτε νὰ μοῦ μιλήσει δυνατά:

— Σιγώτερα, τῆς εἶπα στ' αὐτί.

Καὶ τῆς ἐξήγησα τὴν ἀγωνία μου. Τότε ὅμως κυριεύτηκα ἀπὸ μεγαλύτερο φόβο. Ἡ μητέρα μου ἔμεινε ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι, ἀκίνητη καὶ κρύα. Δὲν μοῦ εἶπε λέξη, δὲν ἦρθε κοντά μου νὰ μὲ καθησυχάσει, δὲν ἔκαμε καμμιὰ ἀπὸ τὶς προστατευτικὲς ἐκεῖνες κινήσεις ποὺ συνήθιζε, ὅταν μὲ ἀπειλοῦσε κάτι.

Ἤξερα, βέβαια, ὅτι κοιμόταν πλάϊ μου μιὰ ἀδύναμη γυναίκα. Καὶ ἤμουνα βέβαιος ὅτι κ' οἱ δυὸ μαζὺ δὲ θὰ τὰ βγάζαμε πέρα μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔκανε δοκιμὲς στὴν κλειδαριά μας. Ἀλλὰ τώρα καταλάβαινα ὅτι ἤμουνα πιὸ μόνος ἀπὸ πρίν. Ἡ μητέρα μου κρατοῦσε τὸ χέρι μου κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα, παρακολουθοῦσε τὸ τρίξιμο κ' ἔτρεμε ὁλόκληρη. Δὲν εἶχα νὰ περιμένω ἀπ' αὐτὴν τίποτα.

Ἡ ἀγωνία μας κράτησε περισσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα. Ἔπειτα, δὲν ξέραμε τί νὰ κάνουμε. Σηκώθηκε ἀκόμα πιὸ δυνατὸς ἀέρας. Καὶ μέσ' στὰ σφυρίγματά του ἦταν ἀδύνατο νὰ ξεχωρίσουμε τὸ τρίξιμο ποὺ μᾶς ἔκανε νὰ κρατιόμαστε ἀπὸ τὸ χέρι. Εἶχε φύγει ὁ κλέφτης ἢ ἐδούλευε χωρὶς νὰ τὸν ἀκοῦμε; Τότε ἡ μητέρα μου σηκώθηκε. Συνῆλθε καὶ θυμήθηκε ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ ἡλικιωμένη γυναίκα, ποὺ ἔστεκε στὸ πόδι τοῦ πατέρα μου, κ' ἐγὼ τὸ χλωμὸ κι' ἄβγαλτο παιδί, ἢ σκέφτηκε ὅτι δὲ θὰ κλείναμε μάτι ὡς τὸ πρωΐ, ἂν δὲ μαθαίναμε τί γινόταν πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα μας; Δὲν ἄργησε νὰ φανεῖ ἡ πραγματικὴ αἰτία.

Ἔκαμε ἡ μητέρα μου δυὸ βήματα κ' ἔβαλε μιὰ δυνατὴ φωνή:

— Κώστα! Κλέφτες, κλέφτες!

Τὸ τρίξιμο εἶχε ξαναρχίσει στὴν πόρτα. Καὶ μ' ἐφώναζε, ἐφώναζε νὰ τρέξω, νὰ τὴ βοηθήσω, νὰ τὴν προστατέψω. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἅπλωνε τὸ χέρι της καὶ μοῦ ἔκλεινε τὸ δρόμο. Στὸ χέρι αὐτὸ ἔπεσα, ὅταν ἔτρεξα κοντά της. Καὶ τὸ ἴδιο χέρι τὸ βρῆκα δυνατὸ κι' ἀλύγιστο, φραγμὸ ἀπροσπέραστο, ὅταν θέλησα νὰ προχωρήσω.

— Κώστα! Κλέφτες, κλέφτες!

Ἡ ἴδια κραυγή, ἀλλὰ κ' ἡ ἴδια ἀντίσταση. Καὶ τότε θυμήθηκα τὴ θειά μου πού ἔλεγε ὅτι καὶ μόνο τὸ ἀντρικὸ ὄνομα κάνει κάποτεπερισσότερα κι' ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἄντρα.

... ...

Τὸ πρωὶ εἴδαμε ὅτι τὴν κλειδαριά μας δὲν τὴν εἶχε ἀγγίξει κανείς. Κ' ἡ πόρτα μας δὲν ἔτριζε. Ὡστόσο δὲν καταφέραμε νὰ μάθουμε τί μᾶς ἔκανε νὰ περάσουμε τόσες ὧρες ἀγωνίας. Ἐμείναμε μὲ μιὰ μεγάλη ἀπορία. Ἀλλ' ἀπὸ τὸ ἄλλο βράδυ δὲν κοιμήθηκα πιὰ μὲ τὴ μητέρα μου. Μέσ' στὸ σκοτάδι τῆς περασμένης νύχτας κατάλαβα ὅτι μὲ ὑπολόγιζε. Εἶχα γίνει ἄντρας. Καὶ τάβαζα μὲ τὸν ἑαυτό μου ποὺ δὲ θυμήθηκα πολὺ πιὸ πρὶν τὴ θεία καὶ τὰ λόγια της.

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Σὰν μέσα ἀπ' ἄϋλο ποτιστήρι,
κάτω ἀπ' τὸ δέντρο ποὺ ἔχω γείρει

τῶν ἀρωμάτων ρέει τὸ σμάρι,
φλισκούνι, ρίγανη, θυμάρι!

Ὅ,τι ἔχει ὁ θεὸς ξέγνοιστο πλάσει
γύρω ἀπ' τὸ δάσο ἔχει κουρνιάσει,

πουλιὰ στὰ δέντρα, ἀρνιὰ στὶς στάνες,
καὶ στὰ τσαντήρια οἱ ἀτσιγγάνες.

Θροοῦν τὰ πεῦκα, ἀχοῦν οἱ γρύλλοι
ξυπνοῦν στὴ μνήμη μου ὅλοι οἱ θρῦλοι.

Νἄρχονταν λέει καὶ νὰ μὲ κάνει
ὁ δράκος λεῦκα εἴτε πλατάνι,

μιὰ ρίζα ἐδῶ στὸ χῶμα,
καὶ μήτε μάτια, μήτε στόμα!

Τὸ αἷμα αὐτὸ ποὺ τρέχει ἐντός μου
καὶ ποὺ μὲ καίει σὰ νἄν' ὀχτρός μου,

νἄρχονται λέει ξωθιὲς πηλάλα,
νὰ μοῦ τὸ πιοῦν στάλα τὴ στάλα,

καὶ νὰ χυθῆ ἡ ψυχὴ καθάρια,
σὰν τὰ νερά, σὰν τὰ χορτάρια!

... Σὰν μυριοκέντητα κυλίμια
τοῦ δάσου ἐγῶμαι ἡ μόνη ἀσκήμια,

καὶ κάτι νόθο, κάτι ξένο
μέσ' στὸ βασίλειο τὸ παρθένο...

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

ΤΡΑΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΙΧΕ ΣΚΟΤΩΣΕΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ!

ΤΟΥ κ. Μ. ΚΑΡΕΛ.

Ὁ Ροζὲ Κρισλὲρ ἐστάθηκε μιὰ στιγμὴ μπροστὰ στὰ κάγκελλα τοῦ κήπου. Οἱ εὐωδιὲς τῶν λουλουδιῶν τὸν ἐμεθοῦσαν, ὅπως ἄλλοτε... Ἦσαν λοιπὸν ἀκόμη τὰ ἴδια λουλούδια, τὰ ἴδια τριαντάφυλλα, ἐκεῖνα τὰ μεγάλα καὶ κίτρινα τριαντάφυλλα ποὺ ἔμοιαζαν σὰν ψεύτικα, σὰν ἄνθη ὀνείρου;...

Ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ ἀναστέναξε μὲ πίκρα. Πόσα χρόνια εἶχαν περάσει, πόσα χρόνια! Καὶ ἦσαν ὅλα τὰ ἴδια, ἀπαράλλαχτα, ὅπως ἐκεῖνα τὰ εὐτυχισμένα χρόνια.

Ἔπειτα, εὐκίνητος, μὲ δυὸ-τρεῖς ἀθόρυβες κινήσεις, ἐπέρασε ἀπάνω ἀπὸ τὰ κάγκελλα καὶ ἐπήδηξε μέσα στὸν κῆπο. Μιὰ δροσιὰ εὐχάριστη, παραδείσια, τὸν ἔκανε νὰ πάρη μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή.

Μπροστὰ στὴν στέρνα ἐστάθηκε μὲ τρόμο καὶ ἐβύθισε τὴν ματιά του στὰ μαῦρα νερά. Ὁ οὐρανὸς ἦταν γεμάτος ἄστρα. Τὸ φεγγάρι δὲν θὰ ἔβγαινε ἐκείνη τὴν νύχτα. Τὰ μαῦρα νερὰ τῆς στέρνας τοῦ θύμιζαν ὅλη τὴν παληὰ ζωή του, τὴν ἄσωτη, τὴν τρελλή, ποὺ πίκραινε τόσον τὸν πατέρα του.

Ἐκεῖ πέρα, στεκόταν, ὅταν ἐγύριζε ὕστερα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, γιὰ νὰ δροσίση λιγάκι μὲ τὸ κρύο νερὸ τὸ φλογισμένο πρόσωπό του. Ναί, κάθε νύχτα ποὺ ἐγύριζε, τὸν ἔκαιε ὁ πυρετός. Ἔχανε πάντα στὰ χαρτιὰ ἢ ἐξώδευε μεθυσμένος ὅλα τὰ λεφτά του, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, στὰ ὕποπτα κέντρα, μὲ τὶς γυναῖκες τοῦ δρόμου. Καὶ ἔτσι πάλι, ὅπως ἀπόψε, ἀνέβαινε ἀθόρυβα εἰς τὴν κάμαρά του, παραπατῶντας ἀπὸ τὴν ζάλη του, μὲ τὴν μετάνοια στὴν καρδιά. Μὰ τὴν ἄλλη ἡμέρα, τὰ ξεχνοῦσε ὅλα καὶ ξαναγύριζε στὴν ἄσωτη ζωή του.

Εἶχαν περάσει δέκα χρόνια ἀπὸ τότε. Δέκα χρόνια!... Ὁ Ροζὲ ἔνοιωθε μιὰ παράξενη χαρὰ ποὺ βρισκόταν μέσα στὸν σκοτεινὸ κῆπο τοῦ σπιτιοῦ του. Πόσο εἶχε ὑποφέρει! Εἶχε περάσει ἀπὸ ἕναν μαρτυρικὸ Γολγοθᾶ, ἀπὸ φριχτὰ βάσανα, ποὺ εἶχαν ἀφήσει τὴν σκληρὴ σφραγῖδα τους στὸ χλωμὸ καὶ ρυτιδωμένο πρόσωπό του.

Καὶ ὁ πατέρας του; Εἶχε ἀλλάξει ἆρά γε καὶ ὁ πατέρας του, ὁ σκληρός, ὁ ἄκαμπτος στρατιωτικός, ποὺ δὲν συγχωροῦσε ποτέ, κανένα σφάλμα; Ἄ! Πῶς μποροῦσε αὐτὸς ὁ γέρος στρατιωτικὸς νὰ βλέπη τὴν ζωὴ καὶ τὶς χαρές της, ὅπως ἕνα τρελλόπαιδο εἴκοσι χρόνων;

Ἄξαφνα, ὁ Ροζὲ Κρισλὲρ πάγωσε ἀπὸ τὴν φρίκη του. Ναί!... Ἐκείνη τὴν νύχτα ἕνα τέτοιο ἀηδόνι κελαδοῦσε στὸ γειτονικὸ πάρκο. Ἄ! Πῶς τὸ θυμόταν. Εἶχαν γίνει οἱ ἀρραβῶνες τῆς ἀδελφῆς του καὶ ὅλο τὸ σπίτι γιώρταζε κατάφωτο. Μονάχα ἐκεῖνος ἦταν ντροπιασμένος, χλωμός, ἄρρωστος δίχως χαρά, σὰν ξένος! Εἶχε κάνει χρέη στὰ χαρτιά. Ἦταν πνιγμένος στὰ χρέη. Καὶ ἐκείνη τὴν νύχτα ἔπρεπε νὰ τὸ πῆ τοῦ πατέρα του. Δὲν εὕρισκε καμμιὰ ἄλλη λύσι. Ἦταν χαμένος...

Ὁ πατέρας του, ὁ στρατηγὸς Κρισλέρ, ἄσπιλος σὰν τὰ κάτασπρα μαλλιά του, τὸν ἐδέχτηκε στὸ γραφεῖο του καὶ ἄκουσε σιωπηλὸς τὴν τραγικὴ ἐξομολόγησί του. Ἔπειτα ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ ἐδάκρυσε...

— Καλά, τοῦ εἶπε. Μᾶς κατέστρεψες... Καὶ τώρα, φύγε! Δὲν θᾶσαι πιὰ γυιός μου: Δὲν θέλω νὰ σὲ ξέρω...

Μὰ τώρα εἶχαν περάσει δέκα χρόνια ἀπὸ τότε καὶ ὁ Ροζὲ εἶχε ἐξιλεώσει τὸ κρῖμα του, εἶχε ὑποφέρει, εἶχε πονέσει καὶ εἶχε μετανοήσει πικρά, ὅσον ποτὲ κανεὶς ἄλλος ἄνθρωπος. Εἶχε ἀλλάξει. Εἶχε ἄλλη ψυχή, ἄλλη καρδιά, ἄλλα αἰσθήματα...

Ἀπὸ τὰ γράμματα, ποὺ τοῦ ἔστελνε κρυφὰ ἡ μητέρα του, ἤξερε πὼς κανείς, ποτέ, δὲν ἐπρόφερε τ' ὄνομά του. Ἤξερε ἀκόμα ὅτι ὁ «στρατηγός», ἂν καὶ δὲν τὸ ἔδειχνε, ὑπέφερε κρυφὰ ἀπὸ τὸν καημό του.

«Ἔχε ὑπομονή, τοῦ ἔγραφε στὸ τελευταῖο γράμμα ἡ μητέρα του. Ἔχε ὑπομονή... Θἄρθη μιὰ μέρα ποὺ θὰ μπορέσης πάλι νὰ τὸν ἀγκαλιάσης καὶ νὰ τοῦ ζητήσης τὴν συγγνώμη του. Ἔχε ὑπομονή... Θὰ βρῆς τὸ σπίτι ὅπως τὸ ἄφησες... Δὲν ἄλλαξε τίποτε, λὲς καὶ τὰ πράγματα ἀκόμα σὲ περιμένουν νὰ γυρίσης...».

Πόσες φορὲς ὁ Ροζὲ εἶχε κλάψει ἀπάνω στὸ γράμμα τῆς μητέρας του. Μὰ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ περιμένη. Ἕνας παράξενος πυρετός, μιὰ ἀγιάτρευτη νοσταλγία, τὸν ἔκαιγε νύχτα-μέρα. Ἤθελε νὰ ξαναδῆ τοὺς δικούς του, τὸν πατέρα του.

Μιὰ ἡμέρα εἶχε συναντήσει στὸ πάρκο τὴν ἀδελφή του. Μὰ δὲν τὸν ἐγνώρισε. Ἦταν ἕνας ἀλήτης, ἕνας χαμένος ἄνθρωπος, ποὺ ἐφόραγε κουρέλλια. Ἐκεῖνος ὅμως ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ ραγίζη ἀπὸ τὴν συγκίνησι. Τί ὤμορφη ποὺ ἦταν ἡ Λουΐζα! Στὸ χέρι της ἐκρατοῦσε ἕνα ἀγγελοῦδι τριῶν χρόνων... Νά... Εἴσαν περάσει τρία χρόνια ἀπὸ τότε... Ὁ Ροζὲ εἶχε βυθισθῆ σὲ μιὰ φριχτὴ κόλασι, εἶχε γνωρίσει ὅλες τὶς στερήσεις, ὅλους τοὺς πόνους, ὅλη τὴν ἀνθρώπινη δυστυχία.

Ἔπειτα, σιγὰ-σιγά, ἄρχισε νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸν βοῦρκο. Ταξίδεψε μακρυά, ἄγνωστος ἀνάμεσα σ' ἀγνώστους, καὶ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα κατάφερνε νὰ γίνη ἄλλος ἄνθρωπος. Δούλεψε σ' ἕνα ἐργοστάσιο, ὕστερα σ' ἕνα ναυπηγεῖο καὶ τέλος ἔπιασε πάλι τὴν πέννα στὰ χέρια του. Ἔγινε γραμματεὺς ἑνὸς μεγάλου βιομηχάνου. Ὁ ζῆλος του, ἡ ἀφομιωσίς του, ἡ τιμιότητά του, προκαλοῦσαν τὸν σεβασμὸν τοῦ προϊσταμένου του. Γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Ροζὲ ἔνοιωσε ὅτι τὸν ἐκτιμοῦσαν, ὅτι τὸν ἀγαποῦσαν!

Ἡ ζωή του πιὰ εἶχε ἀλλάξει. Καὶ θ' ἄλλαζε ἀκόμα περισσότερο. Ἡ ὤμορφη Βέρα, ἡ κόρη τοῦ πλουσίου βιομηχάνου, ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί του, μὰ ὁ Ροζὲ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ τὴν ζητήση ἀπὸ τὸν πατέρα της. Ἤθελε νὰ συμφιλιωθῆ πρῶτα μὲ τὸ σπίτι του, νὰ ξαναπάρη πάλι τὸ τίμιο πατρικὸ ὄνομα... Δὲν ἦταν ὅμως ἀκόμα καιρός.

Μιὰ ἡμέρα λοιπόν, ποὺ δὲν ἄντεχε πιὰ νὰ καίγεται ἀπὸ αὐτὸ τὸν πυρετὸ τῆς νοσταλγίας, ἐπῆρε τὸ τραῖνο καὶ ἔφθασε στὴν πόλι ποὺ βρισκότανε τὸ σπίτι του. Ἤθελε νὰ ξαναϊδῆ, κρυφὰ τὴν μητέρα του, τὸ δωμάτιό του, ὅλα τ' ἀγαπημένα πράγματα τῆς παιδικῆς του ἡλικίας. Καὶ τὴν νύχτα, σὰν κλέφτης, ὅπως ἄλλοτε, ἐπήδηξε μέσα στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ του.

Πατῶντας ἀθόρυβα, ἔφθασε σὲ λίγο στὴν βεράντα.

Ποῦ κοιμόταν ἆρά γε ἡ μητέρα του; Καὶ ὁ πατέρας του; Στὰ ἴδια δωμάτια, ὅπως πρῶτα; Μέσα στὸ σκοτάδι τῆς βεράντας ἔκανε ἄξαφνα μιὰ ἀπότομη κίνησι καὶ σκόνταψε ἀπάνω σὲ κάτι ποὺ ἔπεσε κατὰ γῆς. Τί νὰ ἦταν ἆρά γε; Καμμιὰ πολυθρόνα;

Ἕνα οὔρλιασμα σκύλου ἀντήχησε στὸ γειτονικὸ κῆπο. Ἡ νεκρικὴ σιωπὴ τῆς βίλλας ταράχτηκε. Ἕνας ἄλλος σκύλος ἄρχισε νὰ γαυγίζη. Ἔπειτα ἀκούσθηκαν μερικὲς σιγανὲς φωνὲς καὶ ἀπότομα φωτίσθηκε ὁλόκληρο τὸ σπίτι. Ὕστερα ἐφάνηκε μιὰ σκιὰ πίσω ἀπὸ ἕνα κλειστὸ παράθυρο.

Τὰ μάτια τοῦ Ροζὲ γέμισαν δάκρυα: «Μαμᾶ! Μαμᾶ!» ψιθύρισε καὶ ἄρχισε νὰ κλαίη, σὰν μικρὸ παιδί, μέσα στὸ σκοτάδι.

Ναί, ἐκεῖ κάτω θὰ ἦταν ἡ κάμαρα τῆς μητέρας του. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἦταν δίπλα στὴν δική του...

Ἡ γρηὰ κυρία εἶχε ἀκούσει τὰ σκυλιὰ καὶ εἶχε ξυπνήσει τὸν «στρατηγό», τὸν ἄνδρα της.

— Πιέρρο! Πιέρρο! Εἶνε κάποιος στὴν βεράντα... Φοβᾶμαι...

Ὁ στρατηγὸς» σηκώθηκε ἥσυχα-ἥσυχα, ἐφόρεσε τὶς παντόφλες του, ἐπέρασε τὴν ρόμπα του καὶ βγῆκε στὸν διάδρομο. Τὰ σκυλιὰ εἶχαν ἀρχίσει πάλιν νὰ οὐρλιάζουν, Ὁ «στρατηγὸς» στάθηκε μιὰ στιγμὴ καὶ ἔπειτα ἐπῆρε τὸ πιστόλι του.

«Κάποιος κλέφτης θᾶναι....» συλλογίσθηκε. Θέλει νὰ μπῆ ἀπὸ τὴν βεράντα. Μὰ τώρα θὰ τοῦ δείξω ἐγώ!....»

Καὶ ὁ στρατηγὸς ἔσφιξε τὸ πιστόλι στὸ χέρι του. Μιὰ μαύρη σκιὰ εἶχε φανῆ ἄξαφνα στὰ τζάμια τῆς βεράντας. Ἡ γυναῖκα του ἔρριξε μιὰ κραυγὴ τρόμου. Καὶ ἐκεῖνος, ταραγμένος, ἐπυροβόλησε...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούσθηκε ἕνα σπαρακτικὸ οὔρλιασμα πόνου καὶ ἀμέσως κατόπιν μιὰ πνιγμένη φωνή: ἡ φωνὴ τοῦ Ροζέ:

— Μαμᾶ.... μπαμπᾶ... συγγνώμην... συγγνώμην!...

Καὶ ἔπειτα πάλιν σιωπή, βαθειὰ νεκρικὴ σιωπή.

Ὁ «στρατηγὸς» κατάχλωμος, ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγη ἀπὸ τὸ χέρι τὸ πιστόλι. Δίχως νὰ τὸ ξέρη, εἶχε σκοτώσει τὸ παιδί του!..

Μ. ΚΑΡΕΛ

ΟΙ ΚΥΡΙΑΡΧΟΙ ΤΩΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝ ΔΑΣΩΝ

ΟΙ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΤΩΝ ΆΓΡΙΩΝ ΘΗΡΙΩΝ

Τὶ λέει ὁ διάσημος θηριοδαμαστὴς Ζάϊλερ. — Ἡ δειλία τῶν θηρίων. — Πῶς δαμάζονται.

Συνήντησα τὸν περίφημον Γερμανὸν δαμαστὴν τῶν θηρίων κ. Ζάϊλερ μπροστὰ στὰ τεράστια κλουβιὰ τῶν λεόντων καὶ τῶν τίγρεων ἑνὸς παρισινοῦ ἱπποδρομίου, τὴν ὥρα ποὺ ἔδινε τὸ πρωϊνὸ πρόγευμα — μεγάλα τεμάχια ὠμοῦ κρέατος — στὴν ἀγαπημένη του λέαινα Σεχραζάτ. Ὁ θηριοδαμαστὴς εἶνε ἕνας δυνατὸς καλοκαμωμένος ἄνδρας μὲ πλατεῖς ὤμους καὶ γαλανὰ διαπεραστικὰ μάτια. Στὸ κεφάλι φορεῖ ἕνα πλατύγυρο μεξικανικὸ «σομπρέρος, τὸ κοστοῦμι του εἶνε ὅλο σχεδὸν ἀπὸ δέρμα. Στὴ μέση του βλέπει κανεὶς κρεμασμένη τὴν θήκη μὲ τὸ ἀπαραίτητο ρεβόλβερ, πάντα γεμᾶτο. Παρ' ὅλη ὅμως τὴν ἀπειλητικὴ καὶ πολεμοχαρῆ αὐτὴ ἐξωτερικὴ ἐμφάνισι, τὸ γέλιο του εἶνε εἰλικρινὲς καὶ τὰ μάτια του προδίδουν μιὰ ψυχὴ γεμάτη παιδικὴ ἀγαθότητα.

ΟΙ ΛΕΟΝΤΕΣ ΕΙΝΕ ΔΕΙΛΟΙ!...

— Φαντάζεσθε, ὅτι μπορῶ ποτὲ νὰ φοβηθῶ ἀπὸ τὰ λεοντάρια; Ἀστεῖο!... Ὅλοι θὰ πεθάνουμε μιὰ μέρα. Ἐγὼ ἀσκῶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ θηριοδαμαστοῦ ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια. Πρὸ τοῦ πολέμου, ἤμην ἀρχηγὸς μιᾶς κυνηγετικῆς ἀποστολῆς στὴν Ἀφρικὴ ὅπου συνελάβαμε διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἱπποδρομίου Χάγκεμπεκ περισσότερα ἀπὸ 50 λεοντάρια. Τὸ 1919 εἶδα ὅτι ἀπὸ τὴν δουλειὰ τοῦ κυνηγοῦ ἀγρίων ζώων δὲν μποροῦσε νὰ ζήση κανείς. Ἀπεφάσισα γι' αὐτὸ νὰ γίνω θηριοδαμαστής. Καὶ δὲν μετάνοιωσα γι' αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ ἐπαγγέλματος.

— Ἀσχολεῖσθε μόνον μὲ λεοντάρια;

— Ἐπίσης καὶ μὲ τίγρεις. Ἀγαπῶ καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ δέ. Εἶνε εὐγενικὰ καὶ καλὰ ζῶα. Ὅσα διαδίδονται γιὰ τὴν ἀγριότητά τους, εἶνε ὅλα ἀνοησίες.

Δὲν μὲ ἀφίνει νὰ συνεχίσω.

— Ἐν τούτοις, μοῦ φαίνεται...

— Προσέξτε τί σᾶς λέω ἐγώ: Ὁ λέων καὶ ὁ τίγρις εἶνε δειλοί. Αὐτὸ εἶνε ὅλο. Ποτὲ δὲν προσβάλουν τὸν ἄνθρωπο παρὰ μόνον ὅταν θέλουν νὰ προλάβουν τὴν ἐπίθεσί του. Πραγματικὰ τὸν ἄνθρωπο τὸν φοβοῦνται. Καὶ μὲ τὸ δίκηο τους. Ἔχουν τόσο πικρὴ πεῖρα ἀπὸ τὰ φονικά του ὅπλα. Ἐγὼ γνωρίζω καλὰ αὐτὰ τὰ ζῶα, καὶ μπορῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι μπορεῖ κανεὶς μὲ ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ νὰ κερδίση τὴν ἐμπιστοσύνη τους. Ἡ ψυχολογία τῶν θηρίων εἶνε ἀλήθεια μία ἀπὸ τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες πλευρὲς τῆς ζωολογίας.

— Κύριε Ζάϊλερ, πῆτε μου τί μέσα μεταχειρίζεσθε γιὰ νὰ δαμάσετε ἕνα ἄγριο θηρίο;

Η ΓΛΥΚΥΤΗΣ ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ

— Πρῶτα-πρῶτα, στὴν ἀρχὴ προσπαθῶ νὰ συνηθίσω τὸ ζῶον μὲ τὴν παρουσία μου. Καθισμένος μπροστὰ στὸ κλουβὶ ἡμέρες πολλές, τοῦ ρίχνω τὸ φαγητό του, τοῦ δίνω νερὸ καὶ τοῦ μιλῶ διαρκῶς, γιὰ νὰ μάθη νὰ διακρίνη τὴν φωνή μου. Πρέπει νὰ καταλάβη ὅτι ὅταν τοῦ φωνάζω «Χεντά»! αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος μαζί του. Ἐνῷ ἀντιθέτως ὅταν τοῦ λέω μὲ ἤρεμη φωνή: «Πολὺ ὡραῖα, καλέ μου φίλε», πρέπει νὰ νοιώθη ὅτι τὸ τραῖνιγκ πηγαίνει καλλίτερα καὶ ὅτι εἴμαστε καλοὶ καὶ ἀγαπητοὶ φίλοι.

»Τὸ ντρεσσάρω σχεδὸν πάντοτε μὲ γλυκύτητα καὶ ἀγάπη. Φυσικὰ ποτὲ δὲν ξεχνῶ νὰ παίρνω καὶ ὡρισμένες ἀπαραίτητες προφυλάξεις.

— Καὶ πῶς ἐνεργεῖτε, ὅταν μπαίνετε, γιὰ πρώτη φορὰ στὸ κλουβὶ τοῦ θηρίου;

— Χωρίζω κάθε ζῶο μὲ μεγάλες δυνατὲς κιγκλίδες, κατόπιν, μπαίνω μὲ θάρρος σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κλουβιὰ τελείως ἄοπλος, γιατὶ ἄλλως ὑπάρχει κίνδυνος τὸ ζῶον ν' ἀναγνωρίση τὸ ρεβόλβερ καὶ νὰ ἐξαγριωθῆ. Στὰ χέρια μου κρατῶ μόνον μιὰ καρέκλα. Παρακολουθῶ τὰς κινήσεις τοῦ θηρίου καὶ πρὸ παντὸς τὰ μάτια του. Ὅταν δῶ ὅτι ἀνάβει μέσα τους μιὰ μικρὴ πρασινοκίτρινη ἀναλαμπὴ φωνάζω «Χεντά» καὶ σηκώνω τὴν καρέκλα γιὰ νὰ προφυλαχθῶ... Βέβαια ποτὲ δὲν μπορῶ νὰ ξέρω ἐκ τῶν προτέρων τί στάσι θὰ τηρήση τὸ κάθε θηρίο στὴν πρώτη ἐπαφὴ μαζί μου. Κι' αὐτὸ γιατὶ καθένα τους ἔχει διαφορετικὸ χαρακτῆρα.

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ

— Δὲν μοῦ λέτε, διετρέξατε ποτὲ κίνδυνο κατὰ τὴν ἐξάσκησι τοῦ ἐπαγγέλματός σας;

— Ναί. Ἐδῶ καὶ δύο χρόνια, εἴχαμε μία σουαρὲ ντὲ γκαλὰ στὴν Δρέσδη. Ἐγὼ εἶχα ἕνα θαυμάσιο νούμερο μὲ 14 τίγρεις Συνηθίζω πάντα ν' ἀφίνω νὰ περνοῦν τὰ ζῶα πρὶν ἀπὸ μέσα στὸ ἱπποδρόμιο, ἐνῷ ἐγὼ τ' ἀκολουθῶ τελευταῖος. Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἐνῷ οἱ δεκατέσσαρες τίγρεις προχωροῦσαν πρὸς τὸ κέντρον τοῦ ἱπποδρομίου, ἡ τελευταία τίγρις ξαφνικὰ γυρίζει πίσω καὶ βρίσκεται ἀπέναντί μου. Βγάνει ἕνα φοβερὸ οὔρλιασμα καὶ μοῦ ἐπιτίθεται. Μὲ πιάνει μὲ τὰ δόντια της ἀπὸ τὸ δεξὶ πόδι καὶ μὲ σέρνει τρέχοντας πρὸς τὸ κλουβί της. Ἐλιποθύμησα ἀπὸ τὸν φοβερὸ πόνο. Εὐτυχῶς ἔτρεξε ἡ γυναῖκα μου καὶ μὲ ἔσωσε.

— Μετὰ τὸ «ἐπεισόδιο» αὐτό, ποὺ παρ' ὀλίγο νὰ σᾶς στοιχίση τὴν ζωή, δὲν σᾶς πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἡ ἰδέα ν' ἀλλάξετε ἐπάγγελμα;

Ὁ θηριοδαμαστὴς εἰς ἀπάντησιν γελᾷ μὲ τὴν καρδιά του.

— Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε! Τὰ θηρία, ἀγαπητέ μου — τὰ ἐξουσιάζω ἀκόμη. Ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους — ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάη ἀπὸ τὰ «θηρία» αὐτά.

Κι' ἐνῷ μὲ ἀποχαιρετᾷ μοῦ ποὺ νόμισα ὅτι σπάζουν ὅλα τὰ σφίγγει τὸ χέρι μὲ τόση δύναμι δάκτυλά μου.

ΙΟΥΛΙΕΝ ΓΚΑΛΛ

Η ΠΕΙΟ ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΧΩΡΑ

Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ „ΣΕΡΙΣ" ΚΑΙ ΤΑ ΕΘΙΜΑ ΤΗΣ

Φοβοῦνται τοὺς λευκούς.—Πῶς ἔφαγαν τοὺς ἱεραποστόλους. Ἡ Ραμόνα καὶ οἱ ἔρωτές της !

Εἰς τὴν μεξικανικὴν θάλασσαν τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ ὑπάρχει ἕνα μεγάλο, βραχῶδες καὶ ὅλως διόλου ἀπομονωμένο νησί, τὸ ὁποῖον μένει μέχρι σήμερον ἡ παραδοξοτέρα γῆ τοῦ κόσμου. Εἰς αὐτὸ δὲν ὑπάρχουν παρὰ μερικοὶ ἰθαγενεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀφεθῆ ἐντελῶς ἐλεύθεροι νὰ ζοῦν κατὰ τὰ προϊστορικά των ἔθιμα. Μόλις πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἀπεβιβάσθη μία ἐπιτροπὴ διὰ τὴν ἀπογραφὴν τῶν κατοίκων. Ὁ προϊστάμενος τῆς ἐπιτροπῆς αὐτῆς ἐμελέτησε τὰ ἤθη καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἰθαγενῶν αὐτῶν καὶ δημοσιεύει εἰς ξένον περιοδικὸν τὰς κατωτέρω περιεργοτάτας ἐντυπώσεις του:

«Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀφίξεώς μας εἰς τὸ νησὶ ἐζήσαμε εἰς πλήρη ἀπομόνωσι ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς ἀγρίας φύσεως. Ἡ νῆσος εἶνε ἀρκετὰ μεγάλη, ὅση περίπου ἡ Κρήτη, καὶ ἐν τούτοις δὲν τὴν κατοικοῦν παρὰ περὶ τοὺς ἑκατὸν πενῆντα ἰθαγενεῖς, ὀνομαζόμενοι «Σέρις» καὶ διασκορπισμένοι εἰς τὰς ἀκτάς, ὅπου ζοῦν ἀπὸ τὸ ψάρεμα. Οἱ «Σέρις» φοβοῦνται τοὺς λευκούς, δὲν μιλοῦν ποτὲ μπροστά των καὶ μὲ μεγάλη δυσκολία κατωρθώσαμε νὰ τοὺς συγκεντρώσωμε εἰς ἕνα συνοικισμὸν γιὰ νὰ τοὺς καταγράψωμε καὶ νὰ μελετήσωμε τὸν τρόπο τῆς ζωῆς των. Τοὺς λευκοὺς καὶ πρὸ πάντων τοὺς Μεξικανούς, οἱ ὁποῖοι κάπου-κάπου, ἰδίως οἱ ναυτικοί, ξεπέφτουν εἰς τὸ νησί τους, ὀνομάζουν «Γιόρις» καὶ τοὺς ἀποφεύγουν.

Οἱ ἰθαγενεῖς αὐτοὶ εἶχαν πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν δεχθῆ τὴν ἐπίσκεψιν μερικῶν ἱεραποστόλων. Τοὺς πρώτους ποὺ ἔφθασαν τοὺς ἔσφαξαν καὶ τοὺς ἔφαγαν. Οἱ ἄλλοι ὅμως, οἱ ὁποῖοι εἶχαν καὶ ἰατρικὰς γνώσεις, τοὺς ἐθεράπευσαν ἀπὸ πολλὰς ἀσθενείας, τοὺς ἔδωσαν τροφὰς καὶ τοὺς ἐνέπνευσαν σεβασμόν. Οἱ «Σέρις» ἠσπάσθησαν τότε τὸν Χριστιανισμόν, ὁ ὁποῖος ὅμως μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ἱεραποστόλων ἀνεμίχθη εἰς τὰ παλαιὰ ἔθιμα μαγείας καὶ εἰδώλων, ὥστε νὰ καταντήση τὸ περιεργότερον κρᾶμα δοξασιῶν. Τὸ μόνον καλὸν ποὺ ἔμεινε ἦτο ὅτι ἔπαυσαν νὰ εἶνε ἀνθρωποφάγοι.

Εἰς τοὺς ἰθαγενεῖς αὐτοὺς φαίνεται ὅτι ἄλλοτε ἐδέσποζεν ἡ γυναῖκα. Σήμερον ὅμως παρεδέχθησαν ὅτι ὁ ἄνδρας πρέπει νὰ κυβερνᾷ». Ὅταν ἕνας «Σέρι» φθάνη εἰς ἡλικίαν γάμου, δηλαδὴ περνᾷ τὰ σαράντα, παντρεύεται δυνάμει συμβολαίου, τὸ ὁποῖον συνάπτει μὲ τὸν πατέρα τῆς κόρης. Καὶ εἰς τὸ νησὶ αὐτό, ὅπως καὶ εἰς τὸ Κογκό, ἡ σύζυγος ἀγοράζεται. Ἐδῶ ὅμως ἡ γυναῖκα ἔχει ἀξίαν ἀναλόγως τῆς νεότητος, τῆς ὡραιότητος καὶ τῆς δυνάμεώς της. Ἡ μέση ἀξία μιᾶς γυναίκας εἶνε περίπου 150 πέζος», ποσὸν ὑπέρογκον δι' ἕνα «Σέρι». Ὅταν εἶνε πτωχός, δύσμορφος καὶ ἀσθενικός, κακὸς ψαρᾶς, τυφλὸς ἢ βιάζεται νὰ παντρευθῆ πολὺ νέος, καταλήγει νὰ παντρευθῆ μιὰ γυναῖκα πολὺ περισσότερο ἡλικιωμένην ἀπὸ αὐτὸν ἢ χήραν. Συχνὰ ὁ ἰθαγενὴς ἐργάζεται ὅλη του τὴν ζωὴ γιὰ νὰ πληρώση εἰς τοὺς γονεῖς τῆς συζύγου του τὸ ποσὸν τῆς ἀγορᾶς της.

Ἡ μεγαλειτέρα φροντὶς κάθε «Σέρι» εἶνε νὰ κάμη παιδιά. Ἰδιαιτέρως ἐκτιμῶνται τὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα ἀργότερα ἐξασφαλίζουν καλὰ γεράματα εἰς τοὺς γονεῖς των. Οἱ γέροντες αὐτοί, εἰς τοὺς ὁποίους ἀναθέτει ἡ Μεξικανικὴ Κυβέρνησις τὴν διοίκησιν, καὶ οἱ μάγοι ἐπωφελοῦνται τῆς θέσεώς των διὰ τοὺς γάμους. Οὕτω, ὅταν ὁ Σίκο Ρομέρο ὠνομάσθη διοικητής, πρώτη του δουλειὰ ἦταν ν' ἀποκηρύξη τὴν πρώτη του γυναῖκα, γρηὰ καὶ ἄσχημη, καὶ νὰ παντρευθῆ μιὰ νεαρὰ καὶ ὡραία.

Τὰ ἔθιμα τῶν ἰθαγενῶν δὲν τὸ ἐπιτρέπουν αὐτό, ὅταν ὅμως ἔμαθεν ὅτι εἰς τὸ Μεξικὸν ὑπάρχει κάποιος νόμος ποὺ ἐπιτρέπει τὸν χωρισμὸν τῆς γυναίκας «δι' ἀσυμφωνίαν χαρακτήρων», ἐδήλωσεν ὅτι δὲν συμφωνεῖ καθόλου μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ ὅτι οἱ Μεξικανικοὶ νόμοι πρέπει νὰ εἶνε σεβαστοί! Νὰ μιὰ τραγῳδία τῶν «Σέρις», ἡ ὁποία ἐξετυλίχθη ὅταν ἤμεθα ἐκεῖ. Ὁ γέρων μάγος τῆς φυλῆς Σάντος Μπλάνκο, εἶχε δύο ὡραῖα κορίτσια, χάρις εἰς τὰ ὁποῖα ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ περάση καλὰ γηρατεῖα. Μία ὅμως ἀπὸ τὰς θυγατέρας του, ἡ Ραμόνα, ἐβγῆκε ἀπὸ τὸν ἴσιο δρόμο. Ἡ Ραμόνα ἦτο ἡ ὡραιοτέρα κόρη. Μὰ ἀλλοίμονο, ἀγαποῦσε τὴν συναναστροφὴ τῶν ναυτῶν «Γιόρις», ποὺ εἶχαν ὁδηγήσει τὴν ἐπιτροπὴ τοπογραφικῶν μελετῶν καὶ καταγραφῆς. Ἔγινε φίλη πολλῶν μὲ τὴν σειρὰν τῶν ναυτῶν, καὶ ἐντὸς ὀλίγου χρόνου κατήντησε τὸ σκάνδαλον τῆς φυλῆς. Ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν ἰθαγενῶν ἕνας θρῦλος: Ὅταν μία γυναῖκα «Σέρις» συνεδέετο μὲ ἕνα ἄνδρα «Γιόρις», θὰ ἀπέθνησκε. Χάρις εἰς τὴν ἰδέα αὐτὴ ἡ φυλὴ εἶχε διατηρηθῆ ἕως τότε ἐντελῶς ἀμιγής. Ἀλλὰ ὁ Σάντος Μπλάνκο ἔβλεπε τώρα τὴν κόρη του νὰ τὸν ἀτιμάζη. Ἡ περιφρόνησις τῆς φυλῆς ἐβάρυνε καὶ τὸν ἴδιον. Ἐν τούτοις ἡ Ραμόνα δὲν ἀπέθνησκε. Ἡ Ραμόνα τραγουδοῦσε, ντυνόταν μὲ ὡραῖα φορέματα, ὅπως μία «Γιόρις», καὶ εἶχε στὰ χέρια της χρήματα περισσότερα ἀπὸ ὅσα εἶχε ὁλόκληρη ἡ φυλή.

Τὸ παράδειγμα ὅμως αὐτὸ εἶχε φοβερὰ ἀποτελέσματα. Ὅταν ὅλα τὰ κορίτσια τῆς φυλῆς εἶδαν ὅτι αἱ σχέσεις των μὲ τοὺς λευκοὺς ὄχι μόνον δὲν τὰς κάνουν νὰ πεθάνουν, ἐμιμήθησαν τὴν Ραμόνα.

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ ΓΕΜΑΤΟΣ ΔΟΛΛΑΡΙΑ

ΤΟΥ ΕΛΜΕΡ ΝΤΑΙΒΙΣ

Ὕστερα ἀπὸ τὸ ξαφνικὸ ἐκεῖνο περιστατικό, ὁ Λούντυ ἔλεγε ὅτι ὁ πειρασμὸς ἦταν πολὺ μεγάλος. Καὶ ἀλήθεια, ποτὲ ἄλλοτε δὲν τοῦ εἶχε παρουσιασθῆ μιὰ τέτοια εὐκαιρία.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶχε πάει στὴν Τράπεζα γιὰ νὰ ἐξαργυρώση τὸ τελευταῖο κουπόνι, ποὺ τοῦ εἶχε ἀπομείνει. Ὅλες τὶς οἰκονομίες του τὶς εἶχε χάσει μέρα μὲ τὴν ἡμέρα στὸ χρηματιστήριο. Καὶ εἶχε μείνει ἀπένταρος! Κρῖμα!... Δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κάνη τρελλὰ ὄνειρα: Νὰ παρατήση ἐκείνη τὴν ἀσήμαντη θέσι, ποὺ εἶχε καὶ ν' ἀποτραβηχτῆ νὰ ζήση μὲ μιὰ μικρὴ περιουσία στὴν Φλώριδα...

Ὅταν μπῆκε λοιπὸν μέσα σὲ μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς καμπίνες τῆς Τραπέζης, ὅπου κλείνονται οἱ πελάτες γιὰ νὰ κόψουν τὰ κουπόνια τους, βρῆκε τὸ καλαμάρι σκεπασμένο μ' ἕνα σωρὸ χαρτιά, ποὺ τὰ εἶχε ἀφήσει μιὰ χοντρὴ κυρία, ποὺ μόλις εἶχε βγῆ ἀπὸ ἐκεῖ μέσα.

Ὁ Λούντυ ἔσπρωξε πέρα μὲ μιὰ νευρικὴ κίνησι τὰ χαρτιά, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ χέρι του συνάντησε ἕνα μεγάλο φάκελλο γεμᾶτο δολλάρια! Τὸ τελευταῖο «κρὰχ» θὰ εἶχε φαίνεται τρομοκρατήσει τὴν χοντρὴ κυρία. Εἶχε σηκώσει τὰ λεφτά της γιὰ νὰ τὰ φυλάξη καλλίτερα στὸ σπίτι της. Ὁ Λούντυ, κατάχλωμος, ἔβαλε τὸν σύρτη στὴν πόρτα τῆς καμπίνας καὶ μέτρησε τὰ λεφτά: Ἦταν τριάντα χιλιάδες δολλάρια. Ὅσα δηλαδὴ ἔφθαναν σ' ἕναν ἥσυχο ἄνθρωπο, σὰν τὸν Λούντη, νὰ ζήση ἄνετα καὶ εἰρηνικὰ τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς του, ἐκεῖ κάτω, σὲ μιὰ μικρὴ κι' ἡλιόλουστη πόλι τῆς Φλώριδας!

Ὁ Λούντυ ἔχωσε γρήγορα τὸν φάκελλο στὴν τσέπη του, βγῆκε ἀπὸ τὴν Τράπεζα, πέρασε τὸν δρόμο καὶ μπῆκε σ' ἕνα μικρὸ πάρκο, φραγμένο μὲ ψηλὰ κάγκελλα. Αὐτὸ τὸ πάρκο, ὅπως ἤξερε, ἦταν ἰδιοκτησία τῶν παλαιῶν οἰκογενειῶν, ποὺ καθόντουσαν ἄλλοτε στὴν πλατεία. Τὴν νύχτα τὰ κάγκελλα ἔκλειναν καὶ ἕνας φύλακας στεκόταν μπροστὰ στὴν εἴσοδό του. Παραξενιὲς ἀμερικάνικες...

Κάθησε λοιπὸν σ' ἕνα μπάγκο, ἀνατριχιάζοντας ἀπὸ τὸν χειμωνιάτικο ἀέρα ποὺ φυσοῦσε μέσα στὸ πάρκο, μὲ τὴν σκέψιν καρφωμένη στὸν φάκελλο, ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του καὶ ποὺ τὸν ἔκαιγε σὰν πυρωμένο σίδερο. Τί ἀνόητος ποὺ ἦταν! Ἡ χοντρὴ κυρία θὰ χαλοῦσε τὸν κόσμον γιὰ νὰ ξαναβρῆ τὰ λεφτά της. Πῶς μποροῦσε λοιπὸν νὰ φύγη γιὰ τὴν Φλώριδα Ἡ ξαφνικὴ ἀναχώρησίς του ἀπὸ τὴν Τράπεζα ἀποτελοῦσε μιὰ καθαρὴ ὁμολογία! Ἔπειτα, ἂν τὸν εἶδε κανεὶς ὅτι μπῆκε στὴν καμπίνα μόλις βγῆκε ἡ χοντρὴ κυρία; Θὰ τὸν ἐκαλοῦσαν στὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ τὸν ἀνακρίνουν... Αὐτὸ ἦταν βέβαιο! Θὰ ἔκαναν μάλιστα ἔρευνα καὶ στὸ σπίτι του. Ποῦ ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κρύψη τὰ λεφτά;

Σηκώθηκε μὲ τὸν λαιμὸν στεγνὸ ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ ἐπῆγε στὸ κέντρο τοῦ πάρκου, ὅπου ἦταν μιὰ παληὰ μαρμάρινη βρύσι. Ἤθελε νὰ βρέξη τὰ χείλη του, νὰ δροσίση λιγάκι τὸ μέτωπό του. Καθὼς ἔσκυψε ὅμως, εἶδε ὅτι στὴν βάσι τῆς βρύσης καὶ πρὸς τὴν ἄκρη ἦταν μιὰ τρύπα ποὺ χωροῦσε τὴν γροθιά του. Μπροστά της, ἦταν ἕνας πυκνὸς καὶ σκληρὸς θάμνος. Ποιὸς μποροῦσε ποτὲ νὰ πάη νὰ ψάξη μέσα σ' ἐκείνη τὴν ἀπόκρυφη τρύπα;

Ὁ Λούντυ ἐκύτταξε τριγύρω του, δὲν εἶδε κανένα καὶ ἐγονάτισε μπροστὰ στὴν βρύσι. Ἔκανε πὼς ἔδενε τὰ κορδόνια τῶν παπουτσιῶν του, γιὰ νὰ μὴ καταλάβη κανεὶς τίποτε, ἂν τύχαινε νὰ περάση ἐκείνη τὴν στιγμή. Ὅταν σηκώθηκε, ὁ φάκελλος μὲ τὰ δολλάρια, ποὺ τὸν ἔκαιγε σὰν πυρωμένο σίδερο, ἦταν μέσα στὴν τρύπα τῆς παληᾶς βρύσης τοῦ πάρκου...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅπως τὸ εἶχε μαντέψει, δυὸ μυστικοὶ ἀστυνόμοι μ' ἕναν ὑπάλληλο τῆς Τραπέζης ποὺ τὸν εἶχε δῆ, πῆγαν στὸ δωμάτιό του καὶ μὲ μεγάλη εὐγένεια τὸν ρώτησαν μήπως εἶχε δῆ κανένα φάκελλο στὴν καμπίνα. Ὁ Λούντυ, χαμογελῶντας τοὺς ἀπήντησε:

— Ναί, θυμᾶμαι πὼς ἦταν μιὰ χοντρὴ κυρία μέσα στὴν καμπίνα πρὶν ἀπὸ μένα. Εἶχε ἀφήσει ἕνα σωρὸ χαρτιὰ ἀπάνω στὸ καλαμάρι. Γιὰ κυττάξετε μέσα στὸ καλαμάρι. Γιὰ κυττάξετε μέσα στὸ καλάθι ἢ ἐκεῖ ποὺ ἀδειάζουν τὰ σκουπίδια, γιατὶ ἀπὸ τὸν θυμό μου πέταξα ὅλα τὰ χαρτιὰ στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων... Ἔπειτα, σᾶς παρακαλῶ, ἂν θέλετε νὰ κάνετε ἔρευνα στὸ δωμάτιόν μου... Ἐμπρός! Εἶμαι στὴν διάθεσίν σας.

Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν ἐπίστεψαν καὶ ἔφυγαν, δίχως νὰ τὸν ἐνοχλήσουν περισσότερον. Μὰ ὁ Λούντυ φοβόταν ἀκόμη καὶ συλλογίσθηκε ὅτι τὸ καλλίτερο ποὺ εἶχε νὰ κάνη, ἦταν ν' ἀφήση λίγο καιρὸ τὰ λεφτὰ ἐκεῖ ποὺ βρισκόντουσαν. Ποιὸς μποροῦσε νὰ τὰ πάρη ἀπὸ ἐκεῖ πέρα; Δὲν ὑπῆρχε παρὰ μιὰ πιθανότης στὶς χίλιες. Μιὰ ἡμέρα λοιπὸν—γιατὶ τὴν νύχτα τὸ πάρκο ἦταν κλειστὸ καὶ φυλαγόταν — θὰ ἔσκυβε πάλιν μπροστὰ στὴν βρύσι καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἰδῆ κανείς, θὰ ἔπαιρνε τὰ δολλάρια...

Τὸ ἄλλο πρωΐ ὅμως, μόλις μπῆκε στὸ πάρκο, εἶδε κάτι, σὰν κόκκινο σύννεφο, ἀκριβῶς ἀπάνω ἀπὸ τὴν βρύσι. Τί ἐσήμαινε αὐτό; Κίνδυνο;... Ὁ Λούντυ καταράστηκε τὰ νεῦρα του, ποὺ τὸν ἔκαναν τόσον προληπτικό. Ἐκεῖνο τὸ «σύννεφο» ἦταν ἕνα μάτσο ἀπὸ κόκκινες φοῦσκες γιὰ τὰ παιδάκια, ποὺ τὶς ἐκρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνας γέρος. Ὁ Λούντυ, τρεῖς ἑβδομάδες τώρα, πρὶν βρῆ τὸν φάκελλο, δὲν εἶχε δῆ ἐκεῖνο τὸν γέρο μὲ τὶς κόκκινες φοῦσκες. Καὶ ὅμως κάθε ἡμέρα ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὸ πάρκο, γιατὶ καθόταν ἐκεῖ κοντά. Ὁ Λούντυ δὲν ἔδωσε μεγάλη σημασία σ' αὐτὸ τὸ περιστατικό. Αὔριο ὁ γέρος θὰ στεκόταν σ' ἄλλη μεριὰ ἢ θὰ πήγαινε σὲ κανένα ἄλλο πάρκο.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὅμως ὁ γέρος στεκόταν πάλιν κοντὰ στὴν βρύσι.

Ὁ Λούντυ πέρασε δίπλα του καὶ τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιά. Ἦταν γέρος, μὰ φαινόταν χειροδύναμος. Ἂν ἦταν κανένας ἀστυνομικὸς μεταμφιεσμένος; Γύρισε στὸ σπίτι του, ἀνατριχιάζοντας. Δὲν τὸν εἶχε δῆ κανεὶς νὰ κρύβη τὸν φάκελλον, μὰ ἂν τὸν εἶχαν βρῆ; Ἡ ἀστυνομία θὰ εἶχε βάλει κάποιον νὰ φυλάη ἐκεῖ πέρα, βέβαιη ὅτι ὁ λωποδύτης θὰ γύριζε γιὰ νὰ πάρη τὰ λεφτά... Εἶχαν ἀφήσει ἐκεῖ πέρα τὸν φάκελλο γιὰ δόλωμα.

Τὸ ἄλλο πρωῒ ὁ γέρος μὲ τὶς κόκκινες φοῦσκες ἦταν πάλιν στὴν θέσι του. Ὁ Λούντυ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἐτηλεφώνησε στὴν Τράπεζα καὶ ρώτησε ἂν εἶχαν βρῆ τὰ λεφτά.

— Δὲν τὰ βρήκαμε ἀκόμη τοῦ ἀπήντησε ἕνας ταμίας. Μὰ θὰ τὰ βροῦμε!

Ὁ Λούντυ ἄρχισε νὰ νευριάζη. Τὸ ἀπόγευμα περνῶντας ἀπὸ τὸ πάρκο, ρώτησε τὸν γέρο μὲ τὶς φοῦσκες:

— Μένεις ἀργὰ ἐδῶ πέρα, ἔ; Φαίνεται πῶς κάνεις καλὲς δουλειές...

— Ὄχι καὶ τόσο... τοῦ ἀπήντησε ὁ γέρος. Μὰ τί νὰ κάνω;... Μένω ἐδῶ πέρα ὥσπου νἄρθη ὁ φύλακας...

Ἡ βρύσι λοιπὸν δὲν ἔμεινε οὔτε μιὰ στιγμὴ «ἀφύλαχτη»... Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Λούντυ δὲν ἔκλεισε μάτι. Τὸ πρωΐ, τὸ κόκκινο σύννεφο ἦταν πάλιν ἀπάνω ἀπὸ τὸν θησαυρό του.

Τί μποροῦσε λοιπὸν νὰ κάνη; Ὑπομονή... Ἀφοῦ δὲν πηγαίνανε καλὰ οἱ δουλειές. Ὁ γέρος δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ παρατήση τὸ πάρκο.

Ὁ Λούντυ περίμενε ἀκόμη τρεῖς ἡμέρες, καὶ ὅταν εἶδε ὅτι ὁ γέρος δὲν τὸ κουνοῦσε ἀπὸ τὴν θέσι του, ἔκανε τὴν σκέψιν ὅτι θὰ ἦταν δίχως ἄλλο κανένας ντιτέκτιβ. Μὰ κι' ἂν δὲν ἦταν;... Ὁ Λούντυ ἐπῆρε τότε μιὰ ἡρωϊκὴ ἀπόφασι...

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ὅταν εἶδε ὅτι ὁ γέρος ἦταν μόνος του, ἐπῆγε κοντά του, ἔκανε πὼς ἤθελε ν' ἀγοράση μιὰ φοῦσκα καὶ ἄξα- δυὸ γροθιὲς στὸ πρόσωπο καὶ φνα τοῦ κατέφερε μὲ δύναμιν τὸν ξάπλωσε κατὰ γῆς. Ἔπειτα ἔσκυψε γρήγορα καὶ ἔχωσε τὸ χέρι του στὴν τρύπα τῆς βρύσης.

Ὁ γέρος ὅμως, πέφτοντας χάμω, ἄφησε τὰ μπαλλόνια νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ ἔτσι ὅλο τὸ πάρκο ἐγέμισε ἀπὸ κόκκινες φοῦσκες. Τὴν ὥρα λοιπὸν ποὺ ἔκανε νὰ φύγη ὁ Λούντυ μὲ τὸν φάκελλο στὴν τσέπη, εἶδε ἕναν πόλισμαν νὰ τρέχη πρὸς τὸ μέρος του.

— Ἔ, τοῦ ἐφώναξε, τί ἔπαθε ὁ γέρω Τζόε;

— Δὲν ξέρω... ἀπήντησε χλωμιάζοντας ὁ Λούντυ. Δὲν τοῦ ἔκανα τίποτα.

— Ντροπή! ἔκανε ὁ πόλισμαν στὸν Λούντυ. Γιατὶ χτυπήσατε αὐτὸν τὸν γέρο ποὺ βγῆκε ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο;

— Ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο; ἐψιθύρισε ὁ Λούντυ κατάπληκτος.

— Μὰ ναί... Εἶχε μείνει ἐκεῖ πέρα ἕνα μῆνα, ξαναεῖπε ὁ πόλισμαν. Δὲν εἴχατε δῆ πῶς ἕνα ὁλόκληρο μῆνα εἶχε παρατήσει τὴν θέσιν του ἐδῶ πέρα, μπροστὰ στὴ βρύσι;... Ἔ, γιὰ βγάλτε τὸ χέρι σας ἀπὸ τὴν τσέπη! Δὲν εἶνε πιστόλι; Εἶνε μονάχα χαρτιά; Γιὰ ἐλᾶτε στὸ τμῆμα νὰ τὰ δείξετε εἰς τὸν ἀστυνόμο!

Καὶ τὸν ἅρπαξε γερὰ ἀπὸ τὸ χέρι. Ὁ Λούντυ τότε ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ βγῆκε μαζὶ μὲ τὸν πόλισμαν ἀπὸ τὸ πάρκο.

Ἤξερε πιὰ ὅτι ἀπὸ τὸ τμῆμα θὰ πήγαινε στὴν φυλακή.

ΕΛΜΕΡ ΝΤΑΙΒΙΣ

Η ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ της «ΕΥΡΩΠΗΣ»

ΠΛΑ·Ι· ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΕΧΟΥΝ ΤΑ ΨΑΡΙΑ ΑΙΣΘΗΣΙΝ ΑΚΟΗΣ

Ὁ ἦχος ἐντὸς τῆς θαλάσσης. — Τὸ ψάρι διακρίνει καὶ ἐννοεῖ τοὺς ἤχους. — Μία μουσικὴ ἐκπαίδευσις ψαριῶν

Ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη ἀνατρέπει καθημερινῶς καὶ δίχως κανέναν οἰκτιρμὸν πολλὲς ἀπὸ τὶς παληὲς ἀντιλήψεις μας. Ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, ὅλα τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς, ἔχουν ὑποβληθῆ, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ὑπὸ νέαν προσεκτικὴν παρατήρησιν. Χιλιάδες ἐπιστημόνων ἐργάζονται ἀθορύβως εἰς τὰ ἐργαστήριά των, σκύβουν ὑπομονητικὰ ἐπάνω εἰς τὰ μικροσκόπιά των καὶ τὰ ἄφθονα ἄλλα ὄργανα ἀκριβοῦς παρατηρήσεως, μὲ τὰ ὁποῖα εἶνε ὡπλισμένη ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη. Καὶ καθημερινῶς ἔρχονται εἰς φῶς τὰ νέα δεδομένα, ποὺ προκύπτουν ἀπὸ τὰς ἐρεύνας καὶ τὰς παρατηρήσεις. τὰ ὁποῖα τροποποιοῦν ἢ καὶ ἀνατρέπουν ἐξ ὁλοκλήρου τὰς παλαιὰς περὶ τοῦ κόσμου, τῆς ζωῆς καὶ τῶν ὀργανισμῶν των ἀντιλήψεις μας.

Μία τοιαύτη ἀντίληψις, ἡ ὁποία ἐπικρατεῖ ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος, εἶνε ὅτι ἐντὸς τῆς θαλάσσης δὲν παίζει κανένα ρόλον ὁ ἦχος, ὅτι δηλαδὴ ὁ πλουσιώτατος θαλάσσιος κόσμος, μὲ τὰς ἀναριθμήτους ποικιλίας τῶν ὑδροβίων ζώων, στερεῖται ἀκοῆς καί, συνεπῶς, δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ συλλάβῃ κανένα ἦχον.

Εἰδικοὶ ἐπιστήμονες ἐπεδόθησαν μὲ ζῆλον νὰ διαφωτίσουν τὸ ζήτημα αὐτό. Τοὺς ἦτο εὔκολον ν' ἀρχίσουν τὰς παρατηρήσεις των ἀπὸ τὰ ψάρια, ποὺ διατηροῦνται. στὶς δεξαμενές.

Ὁ ἄνθρωπος ἐγνώρισε τὸ ψάρι ἀπὸ τὴν παλαιοτάτην ἐκείνην ἐποχήν, ποὺ τὸ ἐχρησιμοποίησεν ὡς τροφήν του. Ἀπὸ τότε ὑπάρχει καὶ ἡ ἀντίληψις ὅτι τὸ ψάρι εἶνε ἄφωνον καὶ κωφόν. Τὸ ψάρι, ἔλεγαν δὲν χρησιμοποιεῖ εἰς τὴν ζωήν του καμμίαν γλῶσσαν, δὲν ἔχει τρόπο νὰ ἐκφράζεται οὔτε νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τοὺς ὁμοίους του, δὲν ἔχει ἀκουστικὰ ὄργανα καί, συνεπῶς, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀκούῃ. Αἱ ἀνατομικαὶ ἔρευναι, ποὺ ἐγίνοντο σχετικῶς, δὲν ἀπεδείκνυαν τὴν ὕπαρξιν εἰδικῶν ὀργάνων.

Ἔτσι, ἐχρησιμοποιήθησαν πρὸς παρατήρησιν ὡρισμένα ἀκβάρια. Τὰ ψάρια, ποὺ ἐφυλάσσοντο σ' αὐτά, ἀφήνοντο ἐπίτηδες νηστικὰ καὶ κατόπιν ἐκαλοῦντο νὰ πάρουν τὴν τροφήν των μὲ τὸ κτύπημα ἑνὸς κουδουνιοῦ. Ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸν παρετήρησαν ὅτι μόλις τὰ ψάρια ἄκουαν τὸν ἦχον τοῦ κουδουνιοῦ ἔτρεχαν πρὸς τὴν ὡρισμένη κατεύθυνσιν διὰ νὰ λάβουν τὸ γεῦμα των. Αἱ πρῶται αὐταὶ παρατηρήσεις ἔκαμαν τὴν ἐπιστήμην σκεπτικήν! Ἦτο ἠναγκασμένη πλέον, ἀναθεωροῦσα τὰς παλαιὰς ἀντιλήψεις, νὰ δεχθῇ ὅτι καὶ τὰ ψάρια ἔχουν ἀκοήν.

Ἀλλ' οἱ εἰδικοὶ ἐρευνηταί, ποὺ ἤθελαν νὰ διαφωτίσουν τὸ σκοτεινόν, αὐτὸ ζήτημα, δὲν ἠρκέσθησαν μόνον εἰς τὴν διαπίστωσιν ταύτην. Μετ' ἐκπλήξεως παρετήρησαν ὅτι εἶνε δυνατὸν καὶ τὰ ψάρια νὰ λάβουν... μουσικὴν ἐκπαίδευσιν! Τὰ πειράματα ἔγιναν πάνω σὲ διάφορα ψάρια, μὲ ενα εἰδικὸν αὐλόν, ὁ ὁποῖος ἄφηνεν ὡρισμένους ἤχους Ἔπειτα ἀπὸ κάποιαν ἐξάσκησιν τὰ ψάρια συνήθισαν εἰς τοὺς ἤχους αὐτοὺς καὶ διέκριναν πλέον τὴν σημασίαν ἑκάστου. Σπανιώτατα ἔκαμναν σύγχυσιν μεταξὺ τῶν διαφόρων ἤχων. Ἔτσι ἐτίθετο πλέον ἐκτὸς πάσης ἀμφισβητήσεως τὸ γεγονός, ὅτι τὰ ψάρια δὲν στεροῦνται αἰσθήσεως ἀκοῆς καὶ ὅτι ἠμποροῦν, μὲ τὰ ὄργανά των, νὰ διακρίνουν **τοὺς ἤχους**.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΟΡΙΟ ΤΗΣ ΠΑΛΗΑΣ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΔΙΑΣΧΙΖΕΙ ΤΑ ΚΑΝΑΛΙΑ ΤΗΣ ΝΥΜΦΗΣ ΤΟΥ ΑΔΡΙΑΤΙΚΟΥ

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ἰωάννου Η΄ καὶ ἡ θριαμβευτικὴ ὑποδοχή του εἰς τὴν πόλιν τῶν δόγηδων. — Τὶ διηγῆται ὁ χρονογράφος Φρατζῆς

Αἱ τελεταὶ καὶ οἱ ἑορτασμοὶ ποὺ ἔγιναν εἰς τὸ Παρίσι τελευταίως ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκεῖ μεταβάσεως τῶν Ἄγγλων Βασιλέων, ἐνθυμίζουν τὴν λαμπρὰν ὑποδοχήν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐτιμήθη ἕνας Ἕλλην Βασιλεὺς κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ Μεσαίωνος, ὁ Ἰωάννης Η΄, ἀπὸ τὴν ἔνδοξον δημοκρατίαν καὶ θαλασσοκράτειραν Νύμφην τῆς Ἀδριατικῆς.

Ἦτο Νοέμβριος τοῦ 1437, ὅταν ἐπεχείρησεν ὁ Ἰωάννης Παλαιολόγος τὸ ταξίδιόν του εἰς τὴν Ἰταλίαν μὲ σκοπὸν τὴν συνδιαλλαγὴν καὶ τὴν ἕνωσιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν.

Ὁ πλοῦς εἶχε περιπετείας, ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ περιγραφοῦν ἐδῶ, εἰς δὲ τὴν Βενετίαν ὁ στόλος ἔφθασε μόλις τὸν Φεβρουάριον τοῦ ἑπομένου ἔτους.

Καὶ Ἰταλοὶ καὶ Ἕλληνες χρονογράφοι καὶ ἱστορικοὶ περιέγραψαν τὴν λαμπρὰν ὑποδοχήν. Λέγουν ὅτι ἡ θάλασσα ἐκαλύφθη ἀπὸ ἀναρίθμητα ἀκάτια καὶ γόνδολες, καὶ ἦτο ἀμέτρητον τὸ πλῆθος τῶν πλοιαρίων γεμάτων κόσμον, ποὺ ἔτρεξαν νὰ δοῦν τὸν Βασιλέα.

Ἐνῷ ὁ στόλος ἐστάθμευσε εἰς τὴν νησίδα Λίντο παρὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, εἰς τὸ δογικὸν παλάτιον ἔγινε δεκτὸς ὁ Βυζαντινὸς ἄρχων Σίλβεστρος Συρόπουλος μὲ πᾶσαν ἐπισημότητα καὶ ἀνήγγειλε τὴν ἄφιξιν τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ὁ δόγης Θωμᾶς Μοτσενίγος, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους εὐγενεῖς εἰς τὸ «τρίκλινον», ὑπεδέχθη τὸν αὐτοκρατορικὸν ἀπεσταλμένον. Ἀφοῦ διέταξε τὴν περιποίησίν του, αὐτὸς καὶ ὁλόκληρον τὸν Συμβούλιον τῶν πατρικίων ἐπεβιβάσθη μιᾶς γαλέρας καὶ ἔπλευσε πρὸς συνάντησιν τοῦ βυζαντινοῦ αὐτοκρατορικοῦ στόλου.

Ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης ἐκάθητο εἰς τὴν «Καπετανικήν», τὴν ναυαρχίδα δηλαδή, ἐπάνω εἰς θρόνον χρυσόν, καὶ εἶχε παραπλεύρως του, εἰς θρόνον χαμηλότερον καθισμένον, τὸν ἀδελφόν του, τὸν «δεσπότην» Δημήτριον Παλαιολόγον. Ὁ δοὺξ τῆς «γαληνοτάτης δημοκρατίας», ἡ ὁποία δὲν ξεχνοῦσε ὅτι ἄλλοτε αὐταπεκαλεῖτο δούλη τοῦ Αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου, ἐφίλησε καὶ προσεκύνησε τὸν Βασιλέα, ἐφίλησε τὸ χέρι του καὶ ἐκάθισε εἰς ἕνα κάθισμα χαμηλότερον δεξιὰ τοῦ Βασιλέως. Παρήλασαν ὅλοι οἱ Ἑνετοὶ συγκλητικοί, προσκυνήσαντες τοὺς Ἕλληνας ἡγεμόνας καὶ τὸν Πατριάρχην.

Ὁ δόγης ἀφοῦ ἐξέφρασεν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τὴν λύπην του διότι μὲ τὴν αἰφνιδίαν του ἄφιξιν ἡ δημοκρατία δὲν ἦτο προητοιμασμένη, ὥστε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ ὡς ἔπρεπε, τὸν παρεκάλεσε νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἀποβίβασίν του διὰ τὴν ἑπομένην ἡμέραν. Ὁ Βασιλεὺς ἐδέχθη.

Ἦτο Κυριακὴ ἡ ἑπομένη ἡμέρα. Ἡ περίφημος παλαιὰ καὶ ἡγεμονικὴ ἑνετικὴ γαλέρα ὁ «Βουκένταυρος», στολισμένη με γαλοπρεπῶς, ἐξῆλθε πρὸς τὴν Ἀδριατικὴν μὲ τὸν Δόγην καὶ τοὺς ἀνωτέρους ἄρχοντας. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ πλοῖον κάθε χρόνον ἐρρίπτετο τὸ δακτυλίδι τοῦ εἰκονικοῦ γάμου τοῦ δόγη μὲ τὴν θάλασσαν.

Ὁ Βυζαντινὸς ἱστορικὸς Φραντζῆς, ἐπιβαίνων τοῦ αὐτοκρατορικοῦ δρόμωνος, περιγράφει τὴν ἀφάνταστη γραφικότητα τῆς πομπῆς, ποὺ ἔπλεε πρὸς συνάντησιν τοῦ Βασιλέως.

Ὁ Βουκένταυρος» ἐκαλύπτετο ὁλόκληρος μὲ κόκκινα μεταξωτὰ ὑφάσματα. Εἰς τὴν πρύμνην του ἦσαν σκαλισμένοι χρυσοὶ λέοντες. Ὅλον δὲ τὸ ἐξωτερικόν του ἦτο ζωγραφισμένον καὶ ἐστολίζετο μὲ σκαλιστὰ ἀνάγλυφα χρυσωμένα. Μετὰ τὸν «Βουκένταυρον» ἤρχοντο δώδεκα γαλέραι, στολισμέναι καὶ αὐταὶ μὲ εἰκόνας καὶ λάβαρα ὁλόχρυσα, ἀπαράλλακτα ὅπως τὸ πλοῖον τοῦ δουκός. Ἔφεραν ὅλον τὸν πληθυσμὸν τῶν εὐπατριδῶν τῆς Βενετίας.

Εἰς τὸ μέσον τῶν δώδεκα ἀνωτέρω πλοίων μία γαλέρα, μεγαλειτέρα, ἦτο λαμπρότερον ἀπὸ ὅλας στολισμένη. Ὑψηλή, μὲ δύο πατώματα, ὁλόχρυση, ἦτο γεμάτη ἀπὸ σαλπιγκτὰς καὶ ἄλλους μουσικούς. Οἱ κωπηλάται φοροῦσαν ὁλόχρυσα καὶ αὐτοὶ φορέματα. Εἶχαν πηλήκια ὅπου ἐμπρὸς ἦτο ζωγραφισμένος ἦτο ὁ πολιοῦχος εὐαγγελιστὴς Ἅγιος Μᾶρκος, ὀπίσω δὲ ὑπῆρχεν ὁ ἀετός, τὸ σύμβολον τοῦ Βυζαντίου.

Οἱ Τζαγράτορες, ὅπως λέγει τοὺς τοξότας ὁ Φραντζῆς, φοροῦσαν καὶ αὐτοὶ πολυτελῆ καὶ ἐπιδεικτικὰ φορέματα. Πολλοὶ ὁλόχρυσοι ἀετοὶ ἐστόλιζαν τὴν πρύμνην, ὅπου εὑρίσκετο ὁ Τριήραρχος, χρυσοποίκιλτος, ὡραῖος, μεγαλοπρεπής, μὲ χρυσοῦν σκῆπτρον, ἐπιβλητικὸς καὶ περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τέσσαρες νέους μὲ χρυσοΰφαντες στολὲς καὶ μὲ μαλλιὰ πουδραρισμένα μὲ σκόνην λευκόχρυσην. Ὅσον τὸ πλοῖον προχωροῦσε ὁ κυβερνήτης ἐσηκώνετο καὶ ὕψωνε τὸ σκῆπτρον του, ὕστερα τὸ κατέβαζε καὶ κάθιζε, καὶ πάλι ἐσηκώνετο καὶ πάλι κάθιζε.

Εἰς τὴν γαλέραν αὐτὴν εὑρίσκοντο ὅλοι οἱ εὐπατρίδαι τῶν γειτονικῶν τῆς Βενετίας πόλεων, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν νὰ παρευρεθοῦν εἰς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Βυζαντινοῦ Βασιλέως.

Εἰς τὸ ἐμπρὸς μέρος τῆς πρύμνης ἐπάνω εἰς χρυσοῦν κίονα ἐστηρίζετο ἕνα τραπέζι, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ὄρθιος ἕνας γίγας, κατάφρακτος μὲ ἀπαστράπτουσαν τὴν χαλυβδίνην πανοπλίαν, ὕψωνε μὲ τὸ δεξί του χέρι γυμνὴν τὴν πελωρίαν σπάθην του.

◆

Ἀριστερὰ καὶ δεξιά του δυὸ παιδόπουλα, νεαροὶ ἀκόλουθοι, ὡς ἄγγελοι ὡραῖοι, λύγιζαν ρυθμικὰ τὰ σώματά των. Ἦσαν προσηρμοσμένα εἰς τοὺς ὤμους των πτερά. Ἀπὸ μακρυὰ δέ, γράφουν οἱ Βυζαντινοὶ αὐτόπται, ἐφαίνοντο σὰν νὰ πετοῦν.

Ἔξω, κάτω ἀπὸ τὴν πρύμνην, ἐξεῖχαν δύο χρυσοὶ λέοντες ἀνάμεσα σὲ ἕναν ἀετὸν δικέφαλον, περιβαλλόμενοι ἀπὸ διακοσμήσεις λουλουδιῶν χρυσῶν καὶ καλλιτεχνικῶν γραμμάτων καὶ σχημάτων.

Ἡ γαλέρα αὐτὴ ἦτο τὸ ταχύτερον πλοῖον τοῦ βενετικοῦ στόλου καὶ δι' αὐτὸ πότε προηγεῖτο, πότε ἔμενε ὀπίσω, ἐπλησίαζε ἢ ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὸν «Βουκένταυρον» καὶ καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ὅλο τὸ πέλαγος ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὰς φωνὰς τοῦ κόσμου καὶ τοὺς ἤχους τῶν σαλπίγγων καὶ τῶν ἄλλων διαφόρων ὀργάνων.

Γύρω ἀπὸ τὸν στόλον ἡ θάλασσα ὅλη ἐσκεπάζετο ἀπὸ τὶς γόνδολες καὶ ἀπὸ τὰ ἱστιοφόρα γεμᾶτα κόσμον. Ἡ μισὴ Βενετία, ὑπελογίζετο, ἐξῆλθε νὰ προϋπαντήσῃ τὸν Αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου.

Ὅταν ἔφθασε ἡ βασιλικὴ πομπή, εἰς τὴν μεγάλην γέφυραν «Ριάλτο», ἡ γέφυρα «ἐσηκώθη»! διὰ νὰ περάσῃ ἡ βασιλικὴ γαλέρα. Καὶ ἐδῶ οἱ γύρω δρόμοι ἦσαν πλημμυρισμένοι ἀπὸ κόσμον. Ἄπειρα χρυσᾶ λάβαρα καὶ μουσικὰ ὄργανα. Τὰ πλήθη ἐχαιρέτιζαν μὲ ἰαχὰς τὸν Βασιλέα.

Ὁ Ἰωάννης ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν μεγάλην ἀποβάθραν καὶ ὁδηγούμενος ἀπὸ τὸν δόγην εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ μαρκησίου τῆς Φερράρας, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ καταλύσῃ.

Σὲ λίγο ὁ Θ. Μοσενίγος καὶ οἱ πατρίκιοι ἐχαιρέτισαν τὸν Βασιλέα γιὰ νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ ξεκουρασθῇ καὶ γύρισαν εἰς τὰ παλάτια των.

Αὐτὰ ἔγιναν μόλις ἔφθασεν ὁ Ἕλλην αὐτοκράτωρ εἰς τὴν Βενετίαν. Ὁ χῶρος δὲν ἐπαρκεῖ διὰ νὰ περιγραφοῦν αἱ τιμαὶ ποὺ ἐπεδαψιλεύθησαν εἰς τοὺς ἐπισήμους Ἕλληνας κατόπιν.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

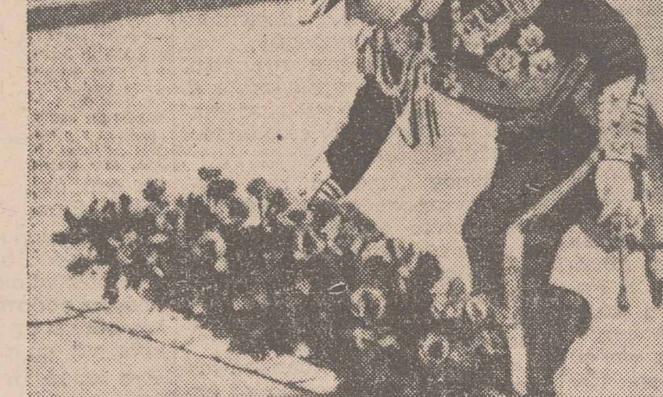

Ἐνῷ ὁ Ἄγγλος βασιλεὺς καταθέτει στέφανον εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ ἀγνώστου στρατιώτου

ΣΤΗΝ ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΟΙ ΙΑΠΩΝΕΣ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ ΕΘΝΙΚΙΣΤΑΙ

Γιατὶ δυσπιστοῦν πρὸς τοὺς ξένους. — Ὁ θερμὸς τῶν πατριωτισμός. — Μιὰ παράστασι στὸ Τόκιο.

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν τελευταίων προστριβῶν μεταξὺ Ρωσσίας καὶ Ἰαπωνίας ἐν Μαντζουρίᾳ οἱ δημοσιογράφοι οἱ παρακολουθοῦντες ἐπὶ τόπου τὴν ἐξέλιξιν τῶν γεγονότων εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολὴν προσπαθοῦν, ἀναπτύσσοντες τὰς βλέψεις τῶν Ἰαπώνων, νὰ δώσουν μίαν πραγματικὴν εἰκόνα τοῦ σημερινοῦ Ἰάπωνος.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει τὸν Ἰάπωνα σήμερον, γράφει ὁ ἀνταποκριτὴς γαλλικοῦ φύλλου, εἶνε ἡ δυσπιστία πρὸς τοὺς ξένους, καὶ ἰδίως τοὺς Εὐρωπαίους, καὶ ὁ θερμὸς πατριωτισμός των. Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν σήμερον βλέπουν εἰς πάντα ξένον ἕνα κατάσκοπον, ὁ ὁποῖος ἐπισκέπτεται τὰ ἐργοστάσιά των, τὰ ναυπηγεῖα των καὶ τὰ στρατιωτικὰ των κέντρα. Ἕνα μόνον ἀναγνωρίζουν φίλον των εἰς τὴν Εὐρώπην: τὴν Γερμανίαν. Καὶ ἕνα πράγματι οὐδέτερον: τὴν Γαλλίαν. Οἱ λοιποὶ εἶνε ὅλοι ἐχθροί

Διὰ τοῦτο οἱ Ἰάπωνες δυσπιστοῦν πρὸς ὅλους. Ἐχρειάσθησαν εἴκοσι ἡμέραι διὰ νὰ ἀφεθοῦν, κατόπιν διπλωματικῶν διαπραγματεύσεων, ἐλεύθεροι Ἄγγλοι πλοίαρχοι συλληφθέντες διότι ἐφωτογράφησαν ἀνθισμένες κερασιὲς εἰς μίαν ἀκτὴν παρὰ τὸ Μόγι. Αἱ φωτογραφικαὶ των μηχαναὶ ἐθραύσθησαν, ὅ,τι ἔφερον, μηδὲ τῶν ἐνδυμάτων των ;ξαιρουμένων, πικῶς δὲν παρεκάλει νὰ ἀφε- κατεσχέθησαν καὶ θὰ ἔμενον πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας προσω- ἀκόμη εἰς τὰς φυλακὰς ἐὰν ὁ θοῦν ἐλεύθεροι.

Ἡ δυσπιστία των αὐτὴ πρὸς τοὺς ξένους προέρχεται ἐκ τοῦ μεγάλου των πατριωτισμοῦ. Ὁ Ἰάπων ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του μέχρι παραφροσύνης καὶ δὲν θέλει κανεὶς ξένος νὰ τὴν περιφρονῇ καὶ νὰ τὴν ἀπειλῇ.

«Πολλὰ ἐγράφησαν περὶ τῶν Ἰαπώνων τελευταίως, λέγει ὁ Γάλλος ἀνταποκριτής. Πολλοὶ παριστοῦν τὸν Ἰάπωνα, ὡς ἕνα αἱμοβόρον πολεμιστήν. Ἄλλοι τὸν παριστοῦν ὡς ἕνα ἀκίνδυνον ἄνθρωπον, ἀσχολούμενον μόνον μὲ τὴν γκέϊσα καὶ μὲ τὶς κερασιές του. Πράγματι ὅμως δὲν εἶνε οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο. Ὁ Ἰάπων δὲν εἶνε θηρίον. Οὔτε μωρός. Τὸν Ἰάπωνα, πλούσιον ἢ πτωχὸν ἢ γέροντα ἢ ἄνδρα ἢ γυναῖκα, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἰδίως τὸν χαρακτηρίζει εἶνε ὁ ἐθνικισμός του. Ἡ ὑπερβολική του πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη. Πρὸ ἡμερῶν παρέστην εἰς τὸ θέατρον «Ἐμπουγιὸ» τοῦ Τόκιο εἰς μίαν ἐπιθεώρησιν. Ὁλόκληρον τὸ θέαμα ἦτο μία πατριωτικὴ ἐκδήλωσις. Ἡ σκηνὴ ἡ ὁποία προεκάλεσε τὸν μεγαλύτερον ἐνθουσιασμὸν ἦτο ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποίαν κόραι παριστῶσαι τὴν Μαντζουρίαν ἠσπάζοντο κόρας, αἱ ὁποῖαι ἐσυμβόλιζον τὴν Ἰαπωνίαν. Ἡ σκηνὴ ἔληγε μὲ τὴν ἀποχώρησιν τῶν Ἰαπωνίδων ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Οἱ δίσκοι, οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν Ἰαπωνίαν πωλοῦνται περισσότερον, εἶνε οἱ τῶν ἐθνικῶν ᾀσμάτων καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ὕμνου. Εἰς τὰ ἐξοχικὰ ἐστιατόρια μόνον τοιοῦτοι δίσκοι εἶνε ἀνεκτοί. Ταγκὸ καὶ τραγούδια δὲν ἔχουν καμμίαν θέσιν».

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

ΡΩΜΑΙΟΣ ϗ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου

Ἔσκυψε, πλησίασε μὲ προσοχὴ τὰ χείλη του κοντὰ στ' αὐτί της καὶ τῆς εἶπε στοργικά.

—Πονᾶς;

Τὰ ματοβλέφαρα τῆς Βαρθρακούλας σὲ μιὰ ὕστατη προσπάθεια ἄνοιξαν τόσο μόνο, ὅσο νὰ φανῇ ἡ στερνὴ λαμπιδόνα τῆς ζωῆς στὰ γλυκά της μάτια.

Δυὸ θολὰ δάκρυα ποὺ βρῆκαν διέξοδο ἀργοκύλισαν ἀπὸ τοὺς κανθούς.

Τὸ στόμα της ἀνοιγόκλεισε σὰν ράμφος μικροῦ πληγωμένου πουλιοῦ κι' ἄφισε νὰ φύγῃ σὰν στεναγμός, μιὰ φράση :

—Τόχε φαρμακομένο!

Ὁ Ρωμαῖος ἔννοιωσε μιὰ κρυάδα νὰ τὸν πειρουνιάζῃ ὡς τὰ κόκκαλα. Δὲν ἤθελε νὰ πιστέψῃ στ' αὐτιά του.

—Τί εἶπες; ρώτησε μὲ ἀγωνία.

—Τὸ κρασὶ εἶχε φαρμάκι ἀκούστηκε σὰν πνοή.

Ὁ Ρωμαῖος δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ συγκεντρώσῃ τὴ σκέψη του. Ἡ σκηνὴ ποὺ ξετυλίχθηκε στὰ μάτια του, τὸ αἷμα, ὁ πόνος τῆς μικρῆς κοπέλλας, τὸν ἔκαναν νὰ λυποψυχήσῃ.

Μπρὸς στὰ μάτια του χοροπηδοῦσαν τρίζοντας ἀπαίσια καθὼς ἔσερναν ἕναν μακάβριο χορὸ σκελετοί, πολλοὶ σκελετοί, ποὺ τοῦ χαμογελοῦσαν μὲ τὰ ξεδοντιασμένα σαγόνιατους ποὺ τὸν εἰρωνευόντουσαν μὲ τὰ ἄδεια τους μάτια.

Ἀπὸ τὸν φοβερὸ ἐφιάλτη τὸν ξύπνησε ἕνας ἐλαφρὸς στεναγμός.

Ἡ Βαθρακούλα τὸν κύτταξε μὲ τὰ σβυσμένα πιὰ μάτια.

Ἔσκυψε πιὸ κοντὰ στὸ πρόσωπό της γιὰ ν' ἀκούσῃ κάτι ποὺ ἤθελαν νὰ ποῦν τὰ χείλια ποὺ μοιάζαν τώρα σὰν νἄχαν βαφῆ μὲ χυμὸ ἀπὸ μαραμένες βιολέττες.

—Φίλησέ με, ἔφτασε ὡς τ' αὐτιά του μιὰ πνοή.

Στὴν ψυχικὴ ταραχὴ ποὺ βρισκόταν δὲν κατάλαβε, δὲ θέλησε νὰ καταλάβῃ.

—Φίλησέ με, ξανᾶπε, ἡ ἑτοιμοθάνατη.

Τότε ὁ Ρωμαῖος δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἕναν λυγμὸ ποὺ τοῦ ξέσχιζε τὰ στήθεια.

Ξέχασε τὴ γενιά του, ξέχασε πῶς βρισκόταν στὸ σπίτι του πατέρα του, πῶς ἡ ψυχή του εἶχε μιὰ ἀγάπη ἀπόκοσμη.

Τὰ ξέχασε ὅλα.
Μέσα στὴν ἀγκαλιά του ξεψυχοῦσε μιὰ φτωχὴ κοπέλλα χωρὶς ὄνομα, μιὰ σερβιτόρα καπηλιοῦ.

Ἡ ἄσημη ὅμως αὐτὴ μικρούλα πέθαινε γιατὶ θέλησε νὰ τὸν γλυτώσῃ. Ἔδωσε τὴ ζωή της γιὰ τὴν ἀγάπη του.

Ὁ Ρωμαῖος ἔσκυψε κι' ἄγγιξε μὲ τὰ χείλη του τὸ μέτωπό της ποὺ ἄρχισε νὰ τὸ διαμαντώνῃ τὸ νεκρικὸ διάδημα τοῦ κρύου ἱδρῶτα τῆς ἀγωνίας. Ὕστερα, ἐπειδὴ εἶχε τὰ χείλη της τὰ ξεραμμένα χείλια της πῶς προσπαθοῦσαν μάταια νὰ πάρουν τὸ μπουμπούκιασμα τοῦ φιλιοῦ, ἔσκυψε καὶ τὰ φίλησε θερμά, ὅπως θὰ φιλοῦσε μιὰν ἑτοιμοθάνατη ἀδελφούλα.

Ἕνα χαμόγελο ζωγραφίστηκε ἀμέσως στὰ χείλη τῆς μικρῆς. Ἕνα χαμόγελο τόσο γλυκό, ποὺ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ γραφῇ σὲ ζωντανὸ πρόσωπο. Ὕστερα ἕνας τελευταῖος στεναγμὸς ξέφυγε ἀπὸ τὰ ἀδύνατα στήθη της καὶ στὸ κουρασμένο πρόσωπό της ξαπλώθηκε ἡ γαλήνη τοῦ εὐτυχισμένου θανάτου.

Ὁ Ρωμαῖος ἔσκυψε ν' ἀκούσῃ τὴν καρδιά της.

Μάταια.

Ἡ ἀγγελική της ψυχὴ εἶχε φτερουγίσῃ πρὸς τὰ γαλάζια τοῦ οὐρανοῦ, πρὸς τὴν ἀκύμαντη γαλήνη τοῦ Ἀπείρου.

Βουβὸς ἀπὸ τὴ θλίψη, ὁ Ρωμαῖος, εἶχε καρφώσει τὰ μάτια του στὴ νεκρή. Ὁ λογισμός του εἶχε στερέψει. Δὲ μποροῦσε νὰ σκεφτῇ τίποτα. Μπροστὰ στὸ μυστήριο τοῦ θανάτου, κάθε ζωϊκὴ ἐνέργεια εἶχε πάψει ἐντός του. Μόνον ἡ καρδιά του ἐξακολουθοῦσε νὰ χτυπάῃ, νὰ χτυπάῃ, νὰ χτυπάῃ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισε πῶς θὰ τοῦ σαλέψουν τὰ φρένα.

Ἔκανε μιὰ προσπάθεια νὰ συγκρατηθῇ.

Ἔβαλε ὅλα του τὰ δυνατά, νὰ βγάλῃ τὸ χέρι του κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς μικρῆς πεθαμένης, ποὺ ἄρχισε νὰ τοῦ τὸ μουδιάζῃ.

Δὲ μπόρεσε. Ξαφνικὰ πάνω στ' ἄλλο του χέρι ἔννοιωσε κάτι χλιαρὸ καὶ ὑγρό.

Γύρισε μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, τρελλὸς ἀπὸ μιὰν ἀκατάνοητη τρομάρα.

Ἡ Σπίθα, ἡ πιστὴ Σπίθα, ξεψυχώντας εἶχε συρθῆ πλάϊ του καὶ τοὔγλυφε τὸ χέρι.

Τὸ χέρι ποὺ τῆς ἔδωσε τὸν θάνατο.

Αὐτὸ τὸν ἔσωσε.

Μὲ μιὰ ἔντονη προσπάθεια κατώρθωσε νὰ λευτερώσῃ ἀγάλια-ἀγάλια τὸ ἄλλο χέρι του καὶ νὰ σηκωθῇ.

Τότε μόνο εἶδε τὸ πτῶμα τοῦ μικροῦ ἀκολούθου καὶ ἀναλογίσθηκε ὅλη τὴ σκηνή.

Ἔσκυψε χωρὶς νὰ γονατίσῃ αὐτὴ τὴ φορὰ κι' ἄγγιξε τὸ μέτωπο τοῦ Πέτρουϊ.

Ἦταν νεκρός.

Ἀνασηκώθηκε πάλι κι' ἔκανε λίγα βήματα πρὸς τὴν πόρτα.

Ὅταν ἔφτασε, προσπάθησε νὰ συγκεντρωθῇ νὰ μαζέψῃ τὶς σκέψεις του, ποὺ φτερουγοῦσαν μέσα στὸ μισοσκόταδο τοῦ λογισμοῦ του σὰν νυχτερίδες.

Τὰ μάτια του πλημμύρισαν ξαφνικὰ ἀπὸ δάκρυα, τὰ στήθεια ἀνασαλεύτηκαν ἀπὸ βαθειοὺς λυγμούς, κι' ἀκουμπισμένος στὴν πόρτα ἔκλαψε, ἔκλαψε ὅπως μιὰ φορὰ εἶχε κλάψει ὅταν μικρὸ παιδὶ εἶχε χάσει τὴν ἀγαπημένη του τὴ μανούλα.

Ὕστερα μὲ τὰ χείλια σφιγμένα μὲ τὰ μάτια πυρά, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μὲ παράτονη φωνὴ κάλεσε τοὺς ὑπηρέτες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VIII

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Η ΣΑΜΠΑΡΟΥΚΑ

Μέσα στὸ πυκνότερο μέρος τοῦ δάσους—δυὸ ὧρες μακρυὰ ἀπὸ τὴ Βερώνα—βρισκόταν ἕνας μικρὸς κυκλικὸς ἄδεντρος χῶρος. Καταμεσὶς στὸ ξέφωτο αὐτό, βρισκόταν σφηνωμένος λὲς στὴ γῆ, ἕνας μονοκόμματος βράχος, ποὺ οἱ ἐσωχές του τὸν ἔκαναν νὰ μοιάζῃ μὲ μιὰ τεράστια νεκροκεφαλή.

Οἱ παληότεροι λέγαν, πὼς τὸ μέρος αὐτό, τὰ Μαγιάτικα Σάββατα μαζευόντουσαν, ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, οἱ μάγοι κι' οἱ μάγισσες γιὰ νὰ προσφέρουν θυσία στὸν ἀφέντη τους, τὸν Σατανᾶ, μιὰν ἀνάγκιχτη παρθένα.

Ἀπὸ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τὸ ξέφωτο αὐτό, ὅπου δὲ φύτρωνε οὔτε χορτάρι, περνοῦσε γιὰ καταραμένο. Κανένας δὲν πατοῦσε στὸ μέρος αὐτό, κι' ὅλοι, ὅταν θέλαν ν' ἀναφέρουν τ' ὄνομά του, σταυροκοπιόντουσαν καὶ σιγοψιθύριζαν.

—«Τὸ καύκαλο τοῦ λεπροῦ».

Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Βερώνας καὶ τῶν γύρω χωρίων ξέραν πὼς μέσα στὸ βράχο ζοῦσε μιὰ γρηὰ μάγισσα.

Πρέπει νἄταν διακοσίων χρονῶν, γιατὶ κι' οἱ πιὸ γέροι θυμόντουσαν, πὼς εἶχαν ἀκουστὰ ἀπὸ τοὺς παπποῦδες τους γιὰ τὴ γρηὰ στρίγγλα, τὴν Σαμπαροῦκα, ποὔξερε ὅλα τὰ φίλτρα τὰ διαβολικά, κι' εἶχε στὴ διαταγή της ὅλα τ' ἀερικὰ καὶ τὰ δαιμόνια τῆς Κόλασης.

Ἡ Στρίγγλα ἡ Σαμπαροῦκα εἶχε μαλλιὰ κιτρινιασμένα καὶ πηχτὰ σὰν ἄξεστο λινάρι, στόμα ξεδοντιασμένο σὰν μαύρη σπηλιά, ξέσαρκα μάγουλα, κοῖλο στῆθος, χέρια καὶ πόδια κομπιασμένα σὰν κλωνιὰ γέρικου λιόδενδρου. Εἶχεν ὅμως ἀνάμεσα στὰ σταφιδιασμένα της ματοβλέφαρα ἀντὶ μάτια δυὸ κάρβουνα ἀναμμένα κι' εἶχε μιὰ φωνὴ γλυκειὰ καὶ βαρειά, ποὺ θύμιζε τὶς μπάσες νότες τοῦ ἁρμονίου.

Τ' ὄνομά της, ἦταν τὸ φόβητρο τῶν μικρῶν παιδιῶν μὰ κι' οἱ μεγάλοι ἅμα ἀκούγαν τ' ὄνομά της, νοιώθανε μιὰ κρυάδα νὰ τοὺς κατεβαίνῃ στὴ ραχοκοκκαλιά.

Ἤξεραν ὅλοι πὼς ἕνας λόγος της μποροῦσε νὰ στείλῃ τὸν θάνατο καὶ τὴ καταστροφὴ μίλλια μακρυὰ καὶ πὼς ἕνα της φίλτρο μποροῦσε νὰ κάνῃ τ' ὀμορφότερο παλληκάρι νὰ τρελλαθῇ γιὰ τὴν πιὸ συχαμένη γρηά.

Στὴν ἀπελπισία της, ἅμα ἔμαθε τὸ θάνατο τοῦ μικροῦ ἀκολούθου, ἡ Ροζαλίνα ἀποφάσισε νὰ καταφύγῃ στὴ Σαμπαροῦκα.

Διέταξε κι' ἔζεψαν τ' ἁμάξι της καὶ τὸ ἄλλο πρωῒ ἀπὸ τὰ γεγονότα, ποὺ διηγηθήκαμε στὸ προηγούμενο κεφάλαιο, ἔφτασε στὸ ἄδενδρο καταραμένο μέρος.

Εἶπε στοὺς ἀνθρώπους της νὰ τὴν περιμένουν λίγο ἀπόμακρα καὶ μαζεύοντας ὅλο τὸ θάρρος της προχώρησε πρὸς τὸ βράχο, ποὔμοιαζε σὰν νεκροκεφαλὴ κάποιου γίγαντα.

Ὅταν ἔφτασε στὴν εἴσοδο τοῦ σπηλαίου —τὸ στόμα τῆς νεκροκεφαλῆς—ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατά, τὰ χείλη της εἶχαν στεγνώσει καὶ δὲν μποροῦσε νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομα τῆς στρίγγλας.

Κοντοστάθηκε ν' ἀνασάνῃ, ἔκανε μιὰ τελευταία προσπάθεια καὶ εἶπε τὴ φράση ποὺ εἶχεν ἀκουστά, πὼς λέγαν νὰ ζητήσουν τὴ βοήθεια τῆς μάγισσας.

Σαμπαροῦκα, καλοκυρά, Σαμπαροῦκα ἀφέντρα τοῦ δάσους νἄμπω ἢ νὰ μὴ μπῶ;

Πέρασαν μερικὰ δευτερόλεπτα χωρὶς ν' ἀκουστῇ τίποτα ἀπ' τὰ βάθη τῆς σπηλιᾶς. Ὕστερα μιὰ γλυκειὰ φωνή, ἡ παράδοξη φωνὴ τῆς στρίγγλας ἀπάντησε:

—Τί θέλεις ἀπὸ μένα Ροζαλίνα Ἀρντένι;

—Τὸν ἔρωτα, κι' ἂν δὲν μπορῇς τὸν ἔρωτα, θέλω τὸ θάνατο.

—Τὸν ἔρωτα γιὰ τὸν Καλό σου, κι' ἂν δὲ μπορῇ, τὸ θάνατο γιὰ σένα;

—Ὄχι, τὸν ἔρωτα ἢ τὸ θάνατο γιὰ τὸν Καλό μου.

—Ἔμπα!

Σκυφτὴ ἡ Ροζαλίνα ἔκανε μερικὰ βήματα καὶ βρέθηκε σ' ἕνα ὁλοστρόγγυλο δωμάτιο μὲ θολωτὴ σκεπή, λαξεμμένο, μέσα στὸ βράχο. Δυὸ σαρακοφαγωμένα σκαμνιά, κι' ἕνα σαραβαλιασμένο τραπέζι βρισκόταν ἀπέναντί της. Πίσω ἀπ' τὸ τραπέζι καθόταν ἡ στρίγγλα. Σκαλωμένο στὸ δεξί της ὦμο ἕνα κοράκι γυάλιζε τὸ ράμφος του στὰ κιτρινιάρικα μαλλιά της καὶ στὸ τραπέζι ἀριστερὰ στημένη μιὰ ζωντανὴ κουκουβάγια ἀνοιγόκλεινε τὰ κόκκινα μάτια της μέσα στὸ μισοσκόταδο.

Καταγὶς χύτρες χωμάτινες, σπασμένα στρίποδα, ξύλα πέτρες, κι' ἕνα σωρὸ σκουπίδια.

Στὴν ὀροφὴ κοντὰ δυὸ ἀνοίγματα—τὰ μάτια τῆς νεκροκεφαλῆς—ἄφιναν νὰ μπαίνῃ τὸ φῶς θαμπὸ μέσα ἀπὸ πυκνὰ πλεμάτια ἀράχνης.

Ἡ Ροζαλίνα ἔνοιωσε ἕνα ἀνατρίχιασμα ἀηδίας καὶ τρόμου. Τὰ μάτια τῆς κουκουβάγιας τὴν ζάλιζαν.

—Λέγε, εἶπε ἡ μάγισσα, δείχνοντάς της ἕνα σκαμνί.

Ἡ Ροζαλίνα ὑποκλίθηκε, γιὰ νὰ κρύψῃ ἕνα μορφασμὸ καὶ προσπάθησε νὰ βρῇ ἰσορροπία πάνω στὸ ἄθλιο, σαρακοφαγωμένο σκαμνί.

Ὕστερα ἐξιστόρησε μὲ λίγα λόγια στὴ μάγισσα Σαμπαροῦκα πῶς γνώρισε τὸ Ρωμαῖο περιέγραψε μὲ τὰ μελανώτερα χρώματα τὴν προσβολή, ποὺ τῆς ἔγινε, κι' ἔδωσε μὲ τὸν ζωηρότερο τρόπο, στὴ μάγισσα νὰ καταλάβῃ τὴ φωτιά, ποὺ τῆς ἔκαιγε τὴ σάρκα καὶ τὸ σατανικὸ πόθο της, νὰ δῇ γονατιστό, μπροστὰ στὰ πόδια της, τὸν ὄμορφο μοναχογυιὸ τοῦ ἄρχοντα Μοντέγκι.

—Θέλω καλοκυρά, εἶπε τελειώνοντας τὴ διήγησή της νὰ τοῦ στείλῃς σὰν ἀστροπελέκι, τὸ ἐρωτικὸ μαράζι. Θέλω νὰ τὸν δῶ νὰ λαμπαδιάζῃ ἀπὸ πόθο μένα, σὰν δαυλός. Θέλω νὰ τὸν κάνῃς νὰ σέρνεται σὰν σκουλίκι τῆς γῆς καὶ νὰ ζητάῃ, ὡς ὑπέρτατη χάρη, νὰ φιλήσῃ τὸ κράσπεδο τοῦ φορέματός μου. Θέλω νὰ φτάσῃ νὰ δέχεται τὰ μαστιγώματά μου, σὰν τὰ γλυκύτερα ἐρωτικὰ χάδια. Τὸν θέλω σκλάβο μου.

—Σκλάβο σου κι' ἀφέντη σου τῆς ἀπάντησε ἡ τραγουδιστὴ φωνὴ τῆς μάγισσας, ἐνῷ τὰ πυρά της μάτια εἶχαν καρφωθῆ στὰ δικά της.

—Σκλάβο μου μόνο! εἶπε σκληρὰ ἡ Ροζαλίνα.

—Τότε ὄμορφη Ροζαλίνα, δὲν ἔπρεπε νὰ 'ρθῇς σὲ μένα. Ἐγὼ μόνο τὸν ἔρωτα καὶ τὸν θάνατο μπορῶ νὰ δώσω. Ἂν ζητᾶς τὸν ἔρωτα, μάθε πὼς στὴν ἐρωτικὴ θυσία, ὁ ἄντρας εἶνε πάντα καὶ σκλάβος καὶ ἀφέντης. Τέτοιος εἶνε ὁ ἔρωτας βαρονέσα μου. Θέλεις;

Ἡ Ροζαλίνα δέχτηκε αὐτὲς νημα ἀνυπομονησίας.

Ἔπειτα πῆγε ν' ἀνασηκωθῇ ἀπὸ τὸ χαμηλὸ σκαμνί, ἀλλὰ σὰ νὰ μετάνοιωσε, χτύπησε τὸ ποδάρι της στὴ γῆ κι' εἶπε ξερά:

—Ὄχι!

—Τότε φύγε!

Ἡ Ροζαλίνα δέχτηκε αὐτὲς τὶς δυὸ λέξεις μὲ φαινομενικὴ ἠρεμία, ἀλλὰ μέσα της τὶς αἰστάνθηκε σὰν στιλεττιές.

Ὡς τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ θέλησή της, ἦταν γιὰ τὸν κόσμο προσταγή. Κ' ἔπρεπε νὰ βρεθῇ μιὰ κουρελιάρα μάγισσα μέσα σ' ἕνα σπήλαιο ἀραχνιασμένο, γιὰ νὰ τῆς ἀρνηθῇ κάτι.

Δάγκωσε τὰ χείλη της, γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ τῆς ξεφύγῃ μιὰ βρισιά:

—Ἀφοῦ, λοιπόν, καλοκυρά, δὲ μπορεῖς νὰ τοῦ στείλῃς τὸν ἔρωτα, ὅπως τὸν θέλω ἐγώ, στεῖλε του τὸ θάνατο σὰν ἀστροπελέκι. Ἢ σκλάβο μου τὸν θέλω ἢ νεκρὸ κάτω ἀπὸ μιὰ ὀργυὰ γῆς.

Ἡ στρίγγλα ζάρωσε τὰ χείλη της σὲ σατανικὴ γκριμάτσα. Σηκώθηκε, καὶ μὲ τὸ κοράκι πάντα σκαλωμένο στὸν ὦμο της, προχώρησεν πρὸς τὴν Ροζαλίνα.

—Ξέρεις τί ζητᾶς ὄμορφη βαρονέσα; εἶπε τραγουδιστά.

—Θὰ πληρώσω ὅσο κάνει ὁ κόπος σου! ἀπάντησε ἡ Ροζαλίνα περήφανα.

— Δὲ ζητάω τὰ δουκᾶτα σου, ἀρχοντοπούλα μου, σάρκασε ἡ μάγισσα. Γιὰ τὸν κόπο μου θέλω κάτι ἄλλο. Ὅπως ἐσὺ ἀγαπᾶς τὸ γυιὸ τοῦ Μοντέγκι, ὑπάρχει κάποιος ποὺ σὲ ὀνειρεύεται ξύπνιος, ποὺ σώνεται γιὰ σένα σὰ θειαφοκέρι: Ὁ γυιός μου.

Ἡ Ροζαλίνα ἀνατρίχιασε.

Τὰ πυρὰ μάτια τῆς μάγισσας, ποὺ ἦταν σὰ βιδωμένα ἀπάνω της, εἶδαν τὸ ἀνατρίχιασμά της.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ ΘΕΟΥ

Η „ΓΗ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ" ΚΑΙ Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΧΡΥΣΟΘΗΡΩΝ

Παρ' ὅλας τὰς ἐξερευνήσεις τῶν χιλιάδων χρυσοθηρῶν, πού, ἀπὸ δεκαετηρίδων, συρρέουν εἰς τὴν Ἀλάσκαν ἀναζητοῦντες τὴν τύχην των, μεγάλαι ἀκόμη ἐκτάσεις τοῦ ἀρκτικοῦ κύκλου παραμένουν ἀνεξερεύνητοι. Αἱ ἐκτάσεις αὐταὶ ἀποτελοῦν τὴν «γῆν τῆς ἐπαγγελίας» τῶν σημερινῶν χρυσοθηρῶν, οἱ ὁποῖοι, προερχόμενοι ἀπὸ πᾶσαν γωνίαν τῆς γῆς, ἐργάζονται ὑπὸ τὰς τραχυτέρας συνθήκας διὰ τὴν συλλογὴν μερικῶν χιλιογράμμων τῆς μαγικῆς αὐτῆς χρυσόσκονης, ποὺ εἶναι βέβαιον ὅτι δὲν θὰ τὴν χρησιμοποιήσουν ποτὲ πρὸς ὄφελός των. Κάποια ἡμέρα θ' ἀνακαλυφθῇ κάπου, ἀπὸ μίαν ἀστυνομικὴν περίπολον, ἢ ἀπὸ ἕνα ὁμοσπονδιακὸν ἀεροπλάνον, ποὺ ἐκτελεῖ ἀναγνωριστικὰς πτήσεις, ὁ σκελετὸς ἑνὸς χρυσοθήρα, καὶ δίπλα του ἕνας ἀρκετὰ βαρὺς δερμάτινος σάκκος, μὲ τὸ πολύτιμον περιεχόμενον, ἡ συλλογὴ τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς καὶ ὁ μόνιμος πόθος του. Αὐτὴ εἶνε συνήθως ἡ τύχη ὅλων τῶν χρυσοθηρῶν. Ὑποβάλλονται εἰς τὰς σκληροτέρας δοκιμασίας, παλαίουν πρὸς τὸ φβερὸν πολικὸν ψῦχος, πρὸς τὴν πεῖναν καὶ πρὸς τὰ ἄγρια θηρία, κοπιάζουν ὑπερανθρώπως διὰ νὰ πλύνουν μεγάλας ποσότητας ἄμμου ἀπὸ τὰς ὁποίας μόλις θὰ συγκρατήσουν μερικὰ γραμμάρια χρυσιζούσης σκόνης, ποὺ θὰ περιέχῃ καὶ μερικὰ ψήγματα χρυσοῦ. Καὶ ὅλαι αὐταὶ αἱ θυσίαι εἶναι προωρισμέναι νὰ μὴ χρησιμεύουν εἰς τίποτε.

Αἱ μηχανικαὶ πρόοδοι τῆς ἐποχῆς μου ἔχουν σχεδὸν ἐξαφανίσει τὸν μεμονωμένον χρυσοθήραν, ποὺ εἰργάζετο μὲ μερικὰ πρωτόγονα ἐργαλεῖα περιπλανώμενος ἀνὰ τὰς ἀξένους ἐκτάσεις τοῦ Καναδᾶ. Σήμερον ἡ ἀναζήτησις τοῦ χρυσοῦ γίνεται περισσότερον ὠργανωμένη καὶ ἀπὸ ἑταιρίας, ποὺ διαθέτουν ἄφθονα τεχνικὰ καὶ οἰκονομικὰ μέσα. Τείνει λοιπὸν νὰ ἐξαφανισθῇ ὁ τύπος τοῦ παλαιοῦ χρυσοθήρα, τοῦ ἐργαζομένου δι' ἴδιον λογαριασμὸν αὐτονόμου ἐπιχειρηματίου, τοῦ ὁποίου μοναδικὸν κεφάλαιον ἦσαν ἀφ' ἑνὸς ἡ σωματική του ἀντοχὴ καὶ τὸ ψυχικόν του σθένος καὶ ἀφ' ἑτέρου μία ἀξίνη, ἕνα κόσκινο, ἕνας δερμάτινος σάκκος καὶ μερικὰ ἀκόμη ἁπλᾶ ἀντικείμενα. Τὴν θέσιν τοῦ παλαιοῦ χρυσοθήρα καταλαμβάνει πλέον ὁ μισθωτὴς τῆς ἑταιρίας, ποὺ φροντίζει νὰ ἔχῃ τελείας μηχανικὰς ἐγκαταστάσεις κατασκευάζει παραπήγματα διὰ τοὺς ἐργάτας της, διατηρεῖ τακτικὴν ἐπικοινωνίαν με τὸν αλλον κοσμον κλπ.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐλευθέρων χρυσοθηρῶν ἐλαττώνεται κατ' ἔτος. Ἀλλ' ἐνῷ ἡ μηχανικὴ πρόοδος ἐξαφανίζει ὅλας τὰς κατηγορίας τῶν παλαιῶν χρυσοθηρῶν, καμμία πρόοδος δὲν θὰ ἐξαφανίσῃ ποτὲ τὸν «προσπεκτέρ», δηλαδὴ τὸν χρυσοθήραν ἐκεῖνον, ποὺ ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ ἀνακαλύπτῃ νέας φλέβας χρυσοῦ, ἢ νὰ πλύνῃ τὴν χρυσοφόρον ἄμμον. Ὁ τύπος αὐτὸς τῶν χρυσοθήρων θὰ ζῇ ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρχῃ χρυσός. Ὁ προσπεκτέρ» εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ διαισθάνεται τὴν ὕπαρξι χρυσοῦ, καὶ ἠμπορεῖ νὰ καθορίζῃ μὲ ἐξαιρετικὴν ταχύτητα τὴν ἄμμον, ποὺ περιέχει τὴν πολύτιμον σκόνην.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν προσπεκτέρ» εἶνε περιωρισμένος. Σήμερον ὑπολογίζεται ὅτι οἱ «προσπεκτέρ» ὅλης τῆς Ἀλάσκας, δὲν ὑπερβαίνουν τοὺς ἑκατόν.

Ὁ «προσπεκτέρ», τοῦ ὁποίου τὴν ζωὴν ἀπηθανάτισε ὁ μέγας ἠθοποιὸς Τσάρλι Τσάπλιν στὴν μυστηριώδη ταινίαν του, εὑρίσκεται εἰς διαρκῆ κίνησιν πρὸς ἀναζήτησιν νέων χρυσοφόρων πηγῶν. Τὸν χειμῶνα, ποὺ εἶναι ἡ νεκρὰ ἐποχὴ τοῦ ἐπαγγέλματός του, ὁ προσπεκτὲρ» κατοικεῖ εἰς τὸ Νταίηβσον ἢ τὸ Φτίριεμπανκς, ἢ καὶ εἰς τὸ Μάγιο, τὴν πόλιν τῶν ἀργυρορρυχείων. Συχνὰ ὅμως περιφρονεῖ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρωπίνους συνοικισμοὺς καὶ προτιμᾷ νὰ περάσῃ τὸν χειμῶνα μόνος του, σὲ μιὰ καλύβα χαμένη μέσα στὰ δάση, ποὺ τὴν ἔχει κατασκευάσει ὁ ἴδιος.

Ὁ χρυσοθήρας ἔχει τόσον πολὺ συνηθίσει εἰς τὴν πλήρη μόνωσιν, ὥστε νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ ζήσῃ μὲ τὴν συντροφιὰν τῶν ἀνθρώπων. Καμμιὰ φορὰ ὁ «προσπεκτὲρ» ἔχει καὶ ἕναν συνεταῖρον, ὁ ὁποῖος τὸν βοηθεῖ εἰς τὸ ἔργον του καὶ μὲ τὸν ὁποῖον μοιράζεται τὸ προϊὸν τῶν κοινῶν κόπων.

Ὅλος ὁ κόσμος εἶναι ἀνύπαρκτος διὰ τὸν χρυσοθήραν, ποὺ γνωρίζει μόνον τὰς πολικὰς ἐκτάσεις, μὲ τὴν ἀγρίαν μεγαλοπρέπειάν των. Δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν συλλογὴν τοῦ χρυσοῦ. Δὲν τὸν ἐνδιαφέρουν τὰ ἄλλα πλούτη, τὰ ἀντικείμενα τῆς χλιδῆς καὶ τῆς εὐμαρείας. Τὸν ἐνδιαφέρει μόνον ὁ χρυσός, τὸν ὁποῖον ἀποκτᾷ στερούμενος ὅλων τῶν ἄλλων πραγμάτων Εἶναι ἐλεύθερος ἄνθρωπος ποὺ ζῇ εἰς τὰς εὐρείας ἐκτάσεις τῆς ἀρκτικῆς περιοχῆς.

Ὅταν ὁ προσπεκτὲρ» πρόκειται ν' ἀπουσιάσῃ ἀπὸ τὴν καλύβην του, κρεμᾷ εἰς ἐμφανὲς μέρος μίαν ἐπιγραφήν, εἰς τὴν ὁποίαν γράφει τὰ ἑξῆς: «Φίλε, ἡ καλύβα αὐτὴ εἶναι δική σου. Μέσα στὸ ἄδειο βαρέλι θὰ βρῇς τρόφιμα. Πίσω ἀπὸ τὸ κρεββάτι ὑπάρχει λίγο οὐΐσκυ. Φρόντισε μόνο νὰ ἀνανεώσῃς τὰ ξύλα, ποὺ θὰ κάψῃς...»

Ὁ χειμῶνας ἀκινητοποιεῖ τὸν «προσπεκτέρ». Ἀλλὰ ἔρχεται ὁ Μάϊος. Οἱ πάγοι τότε ἀρχίζουν νὰ λυώνουν. Τὰ ποτάμια ἀρχίζουν νὰ τρέχουν. Ὁ χρυσοθήρας φορτώνεται τὰ ἐργαλεῖα του καὶ ἐπιβιβάζεται σ' ἕνα μονόξυλον, ποὺ ἔχει κάμει μόνος του. Μ' αὐτὸ κατεβαίνει τὰ ποτάμια, περνάει μέσα ἀπὸ παρθένα δάση καὶ διασχίζει ἀπέραντες κοιλάδες. Τὸ μονόξυλό του ἀκολουθεῖ τὸ ρεῦμα τῶν ποταμῶν, περνάει δίπλα στὶς ὄχθες μπαίνει σὲ ἀγνώστους μυχούς. Κάποια μέρα τὸ ἔνστικτο πληροφορεῖ τὸν προσπεκτὲρ» ὅτι κάτι συμβαίνει: αὐτὸς ὁ μυχὸς καὶ ἡ κοιλάδα του πρέπει νὰ περιέχουν χρυσόν. Τότε σταματάει, ξεφορτώνει τὸ ἀκάτιό του, ἑτοιμάζει τὴν ἐγκατάστασίν του. Ἔπειτα ἀρχίζει τὸ πλύσιμο τῆς ἄμμου, διερευνᾷ τὴν περιοχήν, ἐξετάζει τοὺς βράχους. Σκυμμένος πάνω στὸ νερὸ ἀναταράζει, χωρὶς νὰ βιάζεται, τὴν ἄμμο, τὴν καθαρίζει. Κάτι τοῦ μένει: ἡ χρυσόσκονη, ἀναμιγμένη μὲ ἄλλες οὐσίες, χονδρότερη ἢ λεπτότερη.

Ἡ ἀπαράμιλλος ὀμορφιὰ τῆς πολικῆς φύσεως κρατεῖ διὰ παντὸς αἰχμάλωτό της τὸν χρυσοθήραν. Ἡ θερινὴ ἐποχὴ εἶναι ἡ καλλιτέρα. Ἀπὸ τὴν ἄνοιξιν τὰ δάση ἀρχίζουν ν' ἀποκτοῦν τὸ πράσινον χρῶμα των. Εἰς τὴν γῆν ἀνθίζουν κατὰ χιλιάδας ὡραιότατα λουλούδια, ποὺ χρωματίζουν ὅλην τὴν ἔκτασιν, εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ δύο μηνῶν ἁπλώνονταν τὸ χιόνι. Ξανάρχεται ἡ ἐποχὴ τῶν ἡμερῶν δίχως νύκτα, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν λαμπροτέραν ἐποχὴν τῶν βορείων χωρῶν.

Ἀλλὰ σὲ λίγο ἔρχεται ὁ Ὀκτώβριος. Ὁ χειμῶνας ἀρχίζει. Ὁ χρυσοθήρας κατεβαίνει νοτιώτερα. Καταφεύγει εἰς τοὺς πλησιεστέρους συνοικισμούς, ἢ περνάει τὸν χειμῶνα μέσα εἰς τὰ δάση, εἰς τὴν μικρὰν καλύβην ποὺ κατεσκεύασε μόνος του. Καὶ περιμένει τὸν Μάϊον, διὰ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἰδίαν ζωήν—ἐκτὸς ἐὰν ὁ χειμῶνας αὐτὸς εἶναι ὁ τελευταῖος του... Κάποια καταιγίς, κάποια πεινασμένη ἀρκούδα, κάποιος ἀνεμοστρόβιλος καὶ ὁ χρυσοθήρας, ποὺ ἐχαίρετο τὴν ζωήν, εἶναι νεκρός. Καὶ κάποιαν ἡμέραν θ' ἀνακαλύψουν τὸν σκελετόν του, μὲ ἕναν δερμάτινον σάκκον δίπλα του, ποὺ περιέχει χρυσόσκονην...

Στὴ Κυανῆ Ἀκτή, ἀριστοκρατίδες γυμνάζονται ὀλίγον πρὶν πέσουν στὴ θάλασσα

ΟΤΑΝ Η ΓΗ ΣΕΙΕΤΑΙ...

Ο ΜΑΚΑΒΡΙΟΣ ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ ΜΑΣ

Ὁ πλανήτης ποὺ κατοικοῦμε εἶνε μηδαμινὸς καὶ ἀνάξιος λόγου' καὶ μεῖς, οἱ κάτοικοί του, ὀντάρια τόσο μικρά, ποὺ ἡ φύση μόνο μὲ τὸ μικροσκόπιο μπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ τὸ λιλιπούτειο σῶμα μας ν' ἀναδεύεται σὰ σκουληκάκι στὴν αἰωνιότητα. Τὰ κλωστένια ποδαράκια μας σούρνονται πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς καὶ χαράσσουν τὸν ἐφήμερο δρόμο τους. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος, ἀνέκαθεν, εἶχε μεγάλην ἰδέα γιὰ τὸ ἄτομό του. Τὸ παράστημά του ἐφάνταζε στὰ μάτια του γιγάντιο, ἡ φυσιογνωμία του ἐξαιρετική, τὸ μυαλό του ὑπέροχο. Οἱ διαστάσεις του ἔφταναν στὰ σύννεφα καὶ ξεπερνοῦσαν τὸν ἕβδομο οὐρανὸ τῆς μεγαλουχίας. Αὐτὴ τὴν ἀντίληψη ἔχει καὶ τώρα. Πὼς εἶνε γίγας πὼς εἶνε κάτι τὸ ἀνώτερο, μὲ ἐξαιρετικὲς δυνατότητες. Ἕνα. πλάσμα κυρίαρχο ποὺ ὑπερέχει καὶ καταδυναστεύει τὸ πᾶν. Τὴν ἴδια θὰ ἔχῃ καὶ αὔριο, καὶ πάντα, θἀνοιώσῃ τὸν ἑαυτό του ὑπέροχο. Ὅλα αὐτὰ εἶνε κουραφέξαλα' φτερὰ στὸν ἄνεμο, ἔπη πτερόεντα καὶ τίποτε ἄλλο. Μὲ τὴν πιὸ ἐλαφρὴ φρικίασι τῆς γῆς βλέπετε τὸν ἄνθρωπο ποιὸς πραγματικὰ εἶνε. Ἡ μάσκα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς προόδου πέφτει κι' ἀφίνει ἀκάλυπτα τὰ χαρακτηριστικά του νὰ διαγραφοῦν, πανιασμένα ἀπὸ τὴ σφραγίδα τοῦ τρόμου ποὺ σταμπάρει τὸ πρόσωπό του. Τότε μόνο νοιώθει τὴ μικρότητά του, ζαρώνει, ἐκμηδενίζεται, ἀποκαλύπτεται καὶ βουβαίνεται. Μεγαυχεῖες, ἀξιοπρέπειες, καὶ τὰ σχετικὰ δὲν χωροῦν. Τρέχει ἔξαλλος, περιδεὴς καὶ τρέμοντας μὲ τὸ ἔνδυμα τοῦ παπποῦ του τοῦ Ἀδὰμ μέσα στὶς νύχτες, ζητῶντας τὴ σωτηρία στ' ἀκάλυπτο ἔδαφος. Σκαλώνει στὶς ταράτσες καὶ σούρνεται στὶς αὐλὲς σὰ σκουληκάκι. Ἡμίγυμνος κι' ἀναμαλλιασμένος, ἀναστατωμένος καὶ τρισάθλιος ἀπὸ τὶς ἀγκάλες τοῦ Μορφέως παραδίδεται, ράκος, στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀλλοφροσύνης, ποὺ σταματάει τὸ ρυθμὸ τοῦ λογισμοῦ του. Τὰ δημιουργήματά του, μοιάζουν μὲ ἀθύρματα, μὲ προϊόντα ἐργοστασίου παραγωγῆς παιγνιδιῶν γιὰ μικρὰ παιδιά. Ἀπὸ τὴ μικρότερη καλύβα ἴσαμε τὸν πιὸ μεγαλοπρεπῆ οὐρανοξύστη, ὅλα μοιάζουν μὲ βαρκοῦλες ποὺ χορεύουν τὸ χορὸ τοῦ θανάτου παραδέρνοντας στὸ πέλαγος τῆς ἀλλοφροσύνης..

***

Τὸ πνεῦμα τῆς [illegible] θέλησε νὰ διασκεδάσῃ λιγάκι. Τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἔσκυψε πάνω στὴ σφαῖρα ποὺ ὀνομάζεται γῆ κι' ἄρχισε νὰ τὴν σπουδάζῃ μὲ τὸ μικροσκόπιο. Τοῦτο γίνηκε θέλεις γιατὶ ἡ ἀπόστασις ἦταν μεγάλη ποὺ τὸ χώριζε ἀπὸ δαύτη, θέλεις γιατὶ οἱ διαστάσεις μας στὸ χάρτη τοῦ ἀπείρου εἶνε πολὺ μικρὲς καὶ δυσκολοπαρατήρητες. Ἔσκυψε, κύτταξε καὶ εἶδε' εἶδε κι' ἀπόρησε. Ἀπόρησε καὶ γέλασε μ' ὅλη του τὴ καρδιά. Εἶδε ἕνα πλῆθος Δὸν Κιχῶτες μὲ γελοῖες γιὰ τὰ μάτια του διαστάσεις νὰ προσπαθοῦν μάταια νὰ φανοῦν ἥρωες μὲ γιγάντια παραστήματα. Τὸ μόνο ποὺ ξεχώρησε ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ἡ μύτη καὶ ἡ ἰδέα, δύο πράγματα ἀλληλένδετα.

Μᾶς εἶδε λοιπὸν μὲ μιὰ μύτη σὰν προβοσκίδα κολλημένη πάνω σέ κάτι σώματα καχεκτικὰ κι' ἀνίσχυρα. Ψηλομύτες καὶ μεγαλοϊδεάτες γιὰ τοὺς ἑαυτούς μας' καὶ γέλασε. Τὸ γέλοιο του ἀντήχησε σαρκαστικό. Ὁ ἦχος τάραξε τὴν γῆ, κι' ὁ φλοιός της σείστηκε. Ἕνα μικρὸ γέλοιο ἦταν ἀρκετὸ νὰ μᾶς ρίψῃ ἀπὸ τὰ σύννεφα κι' ἀπὸ «αἰθεροβάμονες» νὰ μᾶς μεταβάλῃ σὲ ἀξιοθρήνητες κινούμενες τῆς ζωῆς παρωδίες...

— Χριστὸς καὶ Παναγία!

— Παναγία μου φτάσε!

— Θεὸς φυλάξοι!

— Μεγαλόχαρη, βάλ' τὸ χεράκι σου!

Χίλιων εἰδῶν εἰκεσίες καὶ παρακλήσεις, σὰν φωτοβολίδες κινδυνεύοντος σκάφους ἐξαποστέλλονται πρὸς τὸν Ὕψιστο. Ὅλοι οἱ ἅγιοι ἐπιστρατεύονται ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία. Τὸ ἴδιο χέρι ποὺ τὴν ἡμέρα ὑψώθηκε νὰ χτυπήσῃ τὸν εὐεργέτη του, σηκώνεται νὰ κάνῃ ἀσύστολα τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Τὸ ἴδιο χέρι ποὺ ἀφήρεσε λίγο πρὶν τὸ χρῆμα τοῦ πλησίον του, ἀδίκησε ὀρφανὰ κι' ἔκλεψε τὸ ψωμὶ τῆς χήρας, τὸ ἴδιο αὐτὸ χέρι ζητεῖ τὴ βοήθεια μὲ τὸ στυροκόπημα. Τὰ χείλη νὰοίγουν καὶ ἐπικαλοῦνται τὶς θεῖες δυνάμεις, ὅπως ἄνοιγαν γιὰ νὰ προφέρουν τὶς πιὸ βαρειὲς βλαστήμιες καλῶς ἐχόντων τῶν πραγμάτων κι' ἔξω ἀπ' τὸν κίνδυνο τοῦ σεισμοῦ...

— Κυρὰ Βασιλική, τὸν ἄκουσες τὸν σεισμό;

— Τὸν ἄκουσα λέει;!.... Ἀμ' τί μοῦ λές, κυρὰ Μαριάνθη μου!... Δὲν μὲ ρωτᾶς ποὔμεινα μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα ἡ κακομοίρα!... Ἴσα ποὺ νὰ συνέλθω κόντεψα νὰ τρελλαθῶ. Χάλασε ὁ κόσμος, κυρὰ Μαριάνθη μου, κι' ὁ Κύριος; μεγάλη του χάρη, θὰ μᾶς καταστρέψῃ. Ἔφτασε ἡ συντέλεια. Προστυχέψαμε. Προχθὲς ἦρθε κείνη ἡ παλιοβρωμοῦσα ἡ Μαρκορή, κακὸ χρόνο νάχῃ, καὶ μιοῦ πῆρε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ σεντοῦκι ἕνα πεννηντάρι,, ποὺ νὰ τὴ κάψῃ ὁ Θεός, νὰ τὴ κάψῃ. Στὰ γιατρικὰ νὰ πάνε, Παναγίτσα μου! Κι' ἔπειτα μοῦ λὲς νὰ μιᾶς συχωρέσῃ ὁ Θεός! Ἀμ' πὼς νὰ μᾶς συχωρέσῃ πιοῦ κυττᾶμε τί ν' ἁρπάξουμε! Τὸ νοῦ μας στὴν ἁμαρτία τὸν ἔχουμε, κυρὰ Μαριάνθη μου! Τί νὰ ἰδῇ ἀπὸ μᾶς!

Κάθε φορὰ ποὺ θὰ συμβῇ νὰ γίνῃ σεισμὸς καὶ κατὰ κανόνα φτάνει ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου. Ἔτσι τὸ θέλει ἡ κυρὰ Βασιλική, ἡ κυρὰ Μαριάνθη, ἡ κυρὰ Εὐδοξία, ἡ κυρὰ Μελπομένη κι' ὅλες οἱ κυρὲς τῆς γῆς. Συντέλεια καὶ καταστροφή. Δὲν παραλείπουν ὅμως τὴν καταστροφὴ καὶ τὴ συντέλεια νὰ τὴ συνδυάζουν μὲ ἀτομικές τους ὑποθέσεις. Ὁ λόγος ποὺ ἀπ' τὸ σεντοῦκι τῆς κυρὰ Βασιλικῆς ἀφηρέθη ἀπὸ τὴν «παλιοβρωμοῦσα τὴ Μαρκορὴ» ἕνα πεννηντάρι, εἶνε ἱκανότατος γιὰ νὰ προκαλέσῃ τὴ θεομηνία, κατὰ τὴν κυρὰ Βασιλική. Ἕνα στραβοπάτημα τῆς κυρὰ Ἑλένης, ἕνα μεθῦσι τοῦ Θανάση, ποὺ συνοδεύεται μὲ τὸ ἀπαραίτητον μέτρημα τῶν παιδιῶν τοῦ τρυφεροῦ ἡμίσεός του, ἀποτελοῦν σοβαρὰ στοιχεῖα, κατὰ τὴν κυρὰ Μαριάνθη, γιὰ νἄρθῃ «μιὰ ὥρα ἀρχήτερα» ἡ καταστροφὴ τοῦ πλανήτη μας.

Στὸ μεταξὺ κι' ἐν ἀναμονῇ τῆς τελικῆς καὶ ἀνεπανόρθωτης καταστροφῆς, ὁ καθένας φροντίζει γιὰ τὸ ταπεινὸ «σαρκίον» του καὶ παίρνει ὅλες τὶς προφυλάξεις γιὰ νὰ γλυτώσῃ καὶ νὰ μὴ βρεθῇ κάτω ἀπὸ τὸ ἀγκωνάρι μὲ τὸ κεφάλι πήτα ἢ καὶ μὲ σπασμένα τὰ πλευρά. Περνᾷ τὶς νύχτες του στὸ ὕπαιθρο καὶ μὲ τὸ παραμικρὸ ταλάντευμα τῆς γῆς κι' ὁ διάλογος ἐπισφραγίζει:

— Μὰ ξέρεις, καϋμένε Κώστα, τί τρομάρα ποὺ πῆρα προχτὲς μὲ τὸ σεισμό; Ἂν καὶ τὸ σπίτι μας εἶνε ὅλο μπετόν, καλὰ χτισμένο καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη μ' ὅλα ταῦτα ἡ ψυχή μου πῆγε στὴν Κούλουρη ἀπ' τὸ φόβο μου.

Ἴδε ὁ ἄνθρωπος! Ἡ του σκέψις ὁ ἑαυτός του, τὸ σπίτι του, ἡ σωτηρία του! Ὁ ἄλλος κόσμος ἂς γίνῃ χόβολη, στάχτη, μπαρούτι. Ἂς διαλυθῇ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη. Ἂς ἀνοίξῃ ἡ γῆ νὰ τὸν καταπιῇ. Ἀδιάφορο γι' αὐτόν, ἀρκεῖ τὸ σπίτι του ποὺ εἶνε ἀπὸ μπετὸν νὰ μένῃ σῶο, μνημεῖο καὶ δεῖγμα τῆς ἀνθρωπίνης ματαιοδοξίας καὶ μικρότητος.

***

....Κάθε φορὰ ποὺ ἡ γῆ θὰ ταράξῃ τὸν ὕπνο μας μὲ τὰ καταστρεπτικὰ ρίγη της, κάθε φορὰ ποὺ θὰ αἰσθανθοῦμε τὸ ἔδαφος ὄχι καὶ τόσο στερεὸ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας, συζητοῦμε, ἀνταλλάσουμε γνῶμες, ἐκφέρουμε κρίσεις ἐπὶ ἡμέρες ὁλόκληρες πάνω στὴν ἀστάθεια τοῦ πλανήτη ποὺ ἔχει τὴν τιμὴ νὰ μᾶς φιλοξενῇ. Ὁ σεισμὸς βάστηξε μόνο λίγα δευτερόλεπτα' οἱ κουβέντες ὅμως γι' αὐτὸν δὲν τελειώνουν εὔκολα' μιὰ καὶ βρήκαμε τόσο πλούσιο θέμα, δὲν τὸ ἀφήνουμε τόσο εὔκολα νὰ παρέλθῃ χωρὶς νὰ τὸ ξεσκονίσουμε, νὰ τὸ ξετινάξουμε τελείως. Ἡ λεία μας ἐπιδέχεται σχόλια καὶ κρίσεις ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες. Συζητᾶμε καὶ βλέπουμε τὴν συντέλεια τοῦ κόσμου σύντομη, λέμε γιὰ τὰ σπίτια μας ἂν εἶνε στερεὰ ἢ ὄχι, ἀνακεφαλαιώνουμε τὶς σεισμικὲς δονήσεις τοῦ παρελθόντος, ὅσες θυμούμαστε κι' ὅσες μᾶς ἄφησαν οἱ πατεράδες μας, κρίνουμε τὴν ἔντασί τους καὶ γενικὰ ἡ φλυαρία μας βρίσκει τὸν ἀνάλογο στόχο νὰ ὀργιάσῃ.

Σχετικῶς ἕνας Ζακυνθινός, διηγεῖτο τὴν ἐπομένη τοῦ σεισμοῦ κάτι πράγματα ποὺ οὔτε Μασσαλιώτης δὲν θὰ εἶχε τὸ θράσος νὰ τὰ εἴπῃ.

— Ἤμουνα παιδὶ ἀκόμα, ἔλεγε εἰς κύκλον ἀνθρώπων ποὺ τὸν ἤκουον περιδεῖς, σὰν τζόγιες μου ἡ γῆς ἀναταράχθηκε συνθέμελα. Ἐκειὰ τὴ στιγμὴ ἤμουνα 'πὰ στὴ καργιόλα μου. Ξάφνου θωρῶ τὸ θόλο ν' ἀνοίγει καὶ νὰ πέφτουνε πάνω μου ὅλες οἱ κεραμιδαρίες. Θὲ νὰ πάαινα ἄπατος ἂν ὁ Ἅγιος δὲν ἔβανε τὸ χέρι του...

— Καὶ πὼς σώθηκες Νιόνιο; τὸν ρώτησε κάποιος.

— Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ποὺ καθαρίσανε τὰ ἐρείπεια μὲ βρήκανε ἀπὸ κάτω.

— Δὲν εἶχες πάθει τίποτα;

— Ὄχι γιατὶ ἡ χάρι τοῦ Ἅγιου μοῦ εἶχε φέρει ὕπνο κι' ἔτσι, μάτια μου, δὲν ἔνοιωσα τὴ κατάστασί μου!....

Τὴν ἴδια ἡμέραν ἕνας ἄλλος ἀπὸ τὴ Χαλκιδικὴ διηγεῖτο ἀκόμα πειὸ καταπληκτικὰ πράγματα ἀπὸ τοὺς τελευταίους σεισμοὺς τῆς Μακεδονικῆς χερσονήσου.

Αὐτὸς μαζὺ μὲ τὸν σεισμὸν εἶχεν ἰδῆ θεώρατες φλόγες νὰ καταυγάζουν τὸν οὐρανὸν ἐνῷ ἕνας λίβας σταματοῦσε τὴν ἀναπνοή!...

Ἀλλὰ τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς φαντασίας ποὺ ὀργίασε τὸ ἔδωσε ἕνας Λουτρακιώτης.

Ὁ ἀθεόφοβος αὐτὸς δὲν ἐδίστασε μέσα στὰ ἄλλα νὰ διηγηθῇ ὅτι κατὰ τοὺς σεισμοὺς τῆς Κορίνθου εἶδε κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θυμοῦ τοῦ Ἐγκελάδου τὰ πανύψηλα δένδρα τῆς ἐπάνω πλατείας τῆς Κορίνθου τόσο νὰ ἀναταράζωνται, ὥστε αἱ κορυφαὶ των νά.... ἐγγίζουν τὴν γῆ!...

Ὢ ἀθάνατη ἀνθρώπινη φαντασία!...

Καὶ μόνον γιὰ ὀένα θὰ ἔπρεπε νὰ ἀνοίξῃ ἡ γῆ καὶ νὰ μᾶς καταπιῇ.....

ΒΑΣΟΣ Δ. ΚΥΒΕΛΟΣ

ΑΘΑΝΑΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΧΕΝΤΙΚΑ

(Οἱ γέροι συζητᾶν στὰ καπηλιὰ
κι' οἱ νιοὶ τὰ κρυφολένε στὰ λιοστασια):
Μπουλοῦκι, ἦρθαν, τσιγγᾶνες μὲ βιολιὰ
μὲ ντέφια καὶ μὲ τάσια,
—Πανάθεμά τες!—λάστιχα κορμιά,
ποὺ δὲν τὰ καλοκρύβουν τὰ κουρέλια..
κι' εἶναι μιά, σερπετή, στητὴ σὰν καλαμιὰ
μ' ὁλόχρυσα κρικέλια,
μὲ κάτι μπράτσα, χάλκωμα σωστό,
ποὺ οἱ δαγκανιὲς δῶ—κεῖ, τάχουν μαρκάρει
καὶ μιὰ μιλιὰ βαθειά, σὰ βογγητὸ
σ' ἐρωτικὸ κλινάρι:
ἡ Χεντικά!... Ἔχει μάτια μπιρμπιλιά,
φρύδια σμιχτά, γραμμένα μὲ κοντῦλι,
καὶ μιὰ τσαχπίνα, τόση-δά, μαύρην ἐλιὰ
στὸ κουμαρένιο ἀχεῖλι.
Λέει τὸν καφέ, τὴ φούχτα, τὰ χαρτιά
διαβάζει τὰ μεσάνυχτα στ' ἀστέρια,
ξέρει στὰ σταυροδρόμια τὴ γητειὰ
νὰ λύνει μὲ τρικέρια
μά,—πάνω ἀπόλα—, ξέρει μαργιολιές,
τσαλίμια καὶ γλυκόλογα—ἡ γαλιάντρα!—
κι' εἶναι οἱ διπλές, χοντρὲς πλεξοῦδες της,
θηλειές,
γι' ἄπλερο κι' ὥρμον ἄντρα.
Τὸν ἀλατζά, τὰ ὀρθά της τὰ βυζιὰ
τονε ξεφτᾶν στὶς ρῶγες' καὶ στὶς ἄντσες
τρίζει τὸ τσίτι, σκᾶνε τὰ γαζιὰ
κι' ἀνοίγει ἡ φοῦστα φράντσες.
Ὄθε διαβεῖ, σκορπάει μιὰ μυρωδιά,
σὰ νιόκοπου ἀσταχυοῦ στὸ πρωτοβρόχι,
σὰν τοῦ λαμπίκου, ὅταν ἀρχίζει ἡ τσικουδιὰ
νὰ θρομποστᾷ ἀπ' τὴν κώχη...
Κι' οἱ ἀρσενικοὶ θολώνουν, σὰν πουλιὰ
στῆς ὄχεντρας τὸ γήτεμα—Ἔ! τὰ τσόφλια!—
(Οἱ νιὲς τὰ κρυφολένε στὰ ἐργαλειὰ
κι' οἱ γριὲς μπρὸς στὰ κατώφλια).

ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

Η ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΜΙΚΥ - ΜΑΟΥΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΝΤΙΚΟΥ ΠΟΥ ΜΑΣ ΤΕΡΠΕΙ ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗ

Μετὰ τρεῖς μῆνες θὰ γιορτασθῇ ἡ δεκαετηρὶς τῶν «Μίκυ Μάους» τῶν μικρῶν εὐθύμων ταινιῶν ποὺ προβάλλουν πρὶν τῆς κυρίας ταινίας πολοὶ ἀπὸ τοὺς κινηματογράφους ὅλου τοῦ κόσμου.

Ὁ Μίκυ ἔκαμε διὰ πρώτην φορὰν τὴν ἐμφάνισίν του τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1928 εἰς ἕναν μικρὸν κινηματογράφον τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἡ ἄσημος αὐτὴ γένησις τοῦ Μίκυ δὲν ἐδυσχέρανε καθόλου τὴν ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου ἀπόκτησιν τῆς μεγαλειτέρας δημοτικότητος. Ὁ Μίκυ ὑπῆρξε μία ἀπὸ τὰς ἐπιτυχεστέρας κινηματογραφικὰς ἐπινοήσεις, κατακτήσας ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν τὸ παγκόσμιον κοινόν.

Ἡ 10η ἐπέτειός του, ποὺ ἑορτάζεται κατ' αὐτάς, ἔδωσε ἀφορμὴν εἰς νέας συζητήσεις περὶ τῆς σημασίας καὶ τῆς ἱστορίας τοῦ Μίκυ-μάους. Ὑπεστηρίχθη μάλιστα ὅτι ἡ ἐπινόησις τοῦ διασκεδαστικοῦ αὐτοῦ ποντικοῦ δὲν εἶνε καθόλου νέα. Ἕνας διαπρεπὴς Βέλγος αἰγυπτιολόγος, ὁ κ. Ζὰν Καπάρ, διευθυντὴς τοῦ Βασιλικοῦ Μουσείου τῶν Βρυξελλῶν, ἀνεκοίνωσε τελευταίως ὅτι ἀνεκάλυψε, κατὰ τὰς ἀνασκαφάς του εἰς τὴν χώραν τῶν Φαραώ, ὅτι πρὸ πέντε χιλιάδων ἐτῶν οἱ Αἰγύπτιοι διεσκέδαζον μὲ τὰ σχεδιαγραφημένα κατορθώματα ἑνὸς κωμικοῦ ποντικοῦ, ποὺ ἦτο ὅμοιος μὲ τὸν ἰδικόν μας Μίκυ. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι δὲν δύναται νὰ γίνῃ καμμία σύγκρισις, ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως, μεταξὺ τοῦ ἰχνογραφημένου ποντικοῦ, ποὺ διεκέδαζε τοὺς Αἰγυπτίους καὶ τοῦ σημερινοῦ Μίκυ.

Εἰς τὴν κατασκευὴν ἑνὸς μόνον φὶλμ Μίκυ-μάους ἐργάζονται σήμερον ἄνω τῶν τριακοσίων συνεργατῶν. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς μᾶς δίδει μίαν ἰδέαν τῆς ἐντατικῆς ἐργασίας, ποὺ ἔχει νὰ ἐκτελέσει τὸ συνεργεῖον τῶν σχεδιαστῶν αὐτῶν εἰς τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ προσθέσωμεν τὸν σημαντικὸν ἐπίσης ἀριθμὸν τῶν μουσικῶν, τῶν μηχανικῶν, τῶν τεχνικῶν καὶ τοῦ λοιποῦ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ. Δὲν εἶνε, λοιπόν, καὶ τόσον ἁπλῆ ὑπόθεσις ἡ κατασκευὴ μιᾶς ταινίας, ποὺ μᾶς ἐκθέτει μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἀτελειώτους ἄθλους τοῦ Μίκυ τοῦ συμπαθητικοῦ μας Μίκυ.

Ἀλλὰ ποῖος εἶνε ὁ πατὴρ τοῦ Μίκυ-μάους; Θὰ ἦτο μεγίστη ἀχαριστία, ἐάν, κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἐπετείου τοῦ Μίκυ, δὲν ἀνεφέρετο τὸ ὄνομα τοῦ δημιουργοῦ του, ὁ ὁποῖος, ὑπὸ ἐξαιρετικῶς δυσχερεῖς διὰ τὸν ἑαυτόν του περιστάσεις, κατώρθωσε νὰ μᾶς χαρίσῃ ἕναν τόσον διασκεδαστικὸν ἥρωα, ποὺ κατέκτησε τὰς συμπαθείας ὅλου τοῦ κόσμου, ἀνεξαρτήτως φυλῆς, χρώματος, τάξεως καὶ ἡλικίας!

Τὸ ὄνομα τοῦ Γουώλτ Ντίσνε, τοῦ πατρὸς τοῦ Μίκυ, θὰ μείνῃ πλέον ἔνδοξον εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ θὰ εἶνε διὰ παντὸς συνδεδεμένον μὲ τὴν ἱστορίαν καὶ τὰς προόδους τοῦ κινηματογράφου. Ἡ σταδιοδρομία τοῦ Ντίσνε ἤρχισε, ὅπως ἡ σταδιοδρομία ὅλων τῶν ἐφευρετῶν καὶ μεγάλων ἀνδρῶν, ὑπὸ τραγικὰς συνθήκας Ὁ Ρόϋ ὁ ἀδελφός τοῦ Γουώλτ Ντίσνεϋ διέθετε περὶ τὰς 6.000 φράγκων, ἦτο ὅμως φιλάσθενος. Ὁ Γουώλτ εἶχε μόνον 1000 φράγκα, ἀλλ' ἔχαιρε ἄκρας ὑγείας. Οἱ δύο ἀδελφοὶ συνεφώνησαν ἂν ἑνώσουν τὰ κεφάλαιά των καὶ νὰ ἐπιδοθοῦν εἰς θεατρικὰς ἐπιχειρήσεις. Ὁ Ρόϋ ἐδέχθη νὰ εἰσπράττῃ τὰ 50 % ἐκ τῶν πιθανῶν κερδῶν.

Οἱ δύο ἐπιχειρηματίαι μετέβησαν εἰς τὸ Χόλλυγουντ. Ὁ Γουώλτ ἦτο ὁ καλλιτεχνικὸς διευθυντὴς τῆς ἐπιειρήσεως καὶ ὁ Ρόϋ ὁ ἐμπορικός. Τὸ κεφάλαιον τῶν 7000 φράγκων δὲν ἦτο ἀρκετὸν καὶ ἐδανείσθησαν ἀκόμη 5.500. Ἡ ἐπιχείρησις Ντίσνεϋ, διαθέτουσα 12.500 φράγκων, ἤρχισε νὰ κατασκευάζῃ φιγοῦρες ἀπὸ χορτάρι, ποὺ θὰ ἐχρησιμοποιοῦντο σχέδια διὰ μίαν παράστασιν κινουμένων σκιῶν. Ἡ πρώτη αὐτὴ παραγωγὴ τοῦ Ντίσνεϋ, ποὺ ἀποτελεῖ καὶ τὴν ἀπαρχὴν τοῦ Μίκυ, ἀπέχει. Ἡ ἑταιρεία ἔχασε τὸ κεφάλαιόν της καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἤρχισαν νὰ λιμοκτονοῦν. Ὅλα ἦσαν ἐναντίον των. Κάθε ἀπόπειρα τοῦ Γουώλτ νὰ δημιουργήσῃ κάτι, ἀπετύγχανε. Αἱ στερήσεις καὶ οἱ στενοχώριες ὑπέσκαψαν περισσότερον τὴν ὑγεί αντοῦ Ρόϋ. Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐπερνοῦσαν μαῦρες ἡμέρες.

Τότε ὁ Γουώλτ συνέλαβε τὴν ἰδέαν ἑνὸς φὶλμ ποντικῶν. Ἐπεξεργάσθη τὸ σχέδιον καί, μὲ σκληρὰς στερήσεις, κατώρθωσε νὰ ἐξοικονομήσῃ μερικὰ χρήματα διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν πρώτην ταινίαν. Τὸ 1928 εἶνε τὸ ἔτος τοῦ σημαντικοῦ αὐτοῦ γεγονότος.

Ἀμέσως ἔπειτα ἠδυνήθη ὁ Ντίσνεϋ νὰ εὕρῃ νέον συνεταῖρον, τὸν Ἴβακς, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνεγνωρίσθη δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ἑνὸς πέμπτου τῶν κερδῶν.

Τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1928 ὁ Γουώλτ ἐπῆγε εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην. Ἦτο ἐφωδιασμένος μὲ 75.000 φράγκων καὶ μὲ δύο βωβὰ φὶλμ, τὰ πρῶτα τοῦ Μίκυ-μάους. Ἐγύρισε ὅλον τὸ Μπροντουαίη, ἐχτύπησε τὶς πόρτες ὅλων τῶν ἰμπρεσαρίων, εἰς τοὺς ὁποίους προσέφερε τὰ δύο ἔργα του. Ἀντελήφθη ὅμως ὅτι ἡ καθημερινὴ ἐπέκτασις τοῦ ἠχητικοῦ κινηματογράφου ἦτο ἡ αἰτία ποὺ δὲν ἐγίνοντο δεκτὰ τὰ ἰδικά του βωβὰ φὶλμ. Ἐπέστρεψε λοιπὸν πάλη στὸ στούντιό του καὶ ἔκαμε τὸ πρῶτον μουσικὸν φὶλμ Μίκυ. Κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ἐγνώρισε τὸν Πάουερς, μὲ τὸν ὁποῖον συνῆψε δεκαετῆ σύμβασιν. Ὁ Πάουερς ἀνελάμβανε τὴν διανομὴν καὶ τὴν διαφήμισιν τῶν φὶλμ καὶ τὸ φινανσάρισμα τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ Ντίσνεϋ.

Ὁ Πάουερς εἰργάσθη συστηματικῶς διὰ τὴν διάδοσιν τῶν νέων φὶλμ. Τὸ πρῶτον Μίκυ ἐπαίχθη τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1928. Αὐτὸ ἦτο τὸ πρῶτον βῆμα τοῦ Ντίσνεϋ πρὸς τὴν δόξαν

Τὸ 1929 ἡ ζήτησις τῶν φὶλμ τοῦ Ντίσνεϋ ἦτο σημαντική. Τὰ σχέδια ἦσαν τότε μονόχρωμα, ἀλλὰ καλῶς συγχρονισμένα καὶ μὲ εὐχάριστον καὶ ρυθμικὴν μουσικήν. Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1930 ὁ Ντίσνεϋ παρέδωσε εἰς τὸν Πάουερς 21 ταινίας, ἑκάστη τῶν ὁποίων ἐστοίχιζε περίπου 125.000 φράγκων. Ἀλλ' ὁ Πάουερς κατώρθωνε νὰ εἰσπράττῃ ἀπὸ κάθε ταινίαν περίπου 425.000 φράγκων, δηλ. περὶ τὰ 9 ἑκατομμύρια φράγκων ἀπὸ τὰς 21. Ἀπὸ τὰς γενικὰς εἰσπράξεις ὁ Πάουερς ἐκράτει, ὡς προμήθειάν του, τὸ 35 % καί, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἄλλων ἐξόδων, εἰς τοὺς δύο ἀδελφοὺς Ντίσνεϋ μόλις ἀπέμενε ἕνα 10%

Ἡ ἐκμετάλλευσις τοῦ Πάουερς ἠνάγκασε τὸν Ντίσνεϋ νὰ διακόψῃ τὴν μετ' αὐτοῦ συνεργασίαν του καὶ νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἐμπορίαν τῶν φὶλμ του εἰς τὴν ἑταιρείαν «Κολόμπια», καὶ κατόπιν εἰς τὸ συνδικᾶτον τῶν Συνεταιρισμένων Καλλιτεχνῶν.

Παρ' ὅλην ὅμως τὴν ἐπιτυχίαν τῶν φὶλμ τοῦ Μίκυ, ὁ Ντίσνεϋ δὲν κατορθώνει ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς μεγάλας δαπάνας τῆς κατασκευῆς των. Ἡ ἐπιχείρησίς του εἶνε καταχρεωμένη. Ὁ πατὴρ τοῦ Μίκυ» ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἕνας ἐλεύθερος καλλιτέχνης, ὁ ὁποῖος δὲν πεινᾷ μὲν τώρα, ἀλλὰ καὶ δὲν κερδίζει παρὰ ἀνάλογα πρὸς τὴν παγκόσμιον φήμην του καὶ πρὸς τὴν καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν τῶν ταινιῶν του.

Οἱ φίλοι τοῦ κινηματογράφου, ποὺ ἑορτάζουν κατ' αὐτὰς τὴν 10ην ἐπέτειον τοῦ Μίκυ-Μάους, προφέρουν εὐγνωμόνως τὸ ὄνομα τοῦ Γουώλτ Ντίσνεϋ, τὸ ὁποῖον ὀφείλει τὴν ἀθάνατον δόξαν του εἰς τὸ χαριτωμένον αὐτὸ ποντικάκι, ποὺ διασκεδάζει, εἰς ὅλας τὰς χώρας, ὅλον τὸν κόσμον.

Δύο φωτογραφίες ἀπὸ τὴν Ντωβὶλ κατὰ ενα κολυμβητικὸν ἀγῶνα.

τό θέατρό μας

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

ΜΙΑ ΠΑΡΙΖΙΑΝΑ ΘΕΑΤΡΙΝΑ

ΤΟΥ RENE JEANNE

Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ σᾶς συστήσω τὴ Σούζη Ντερόζ. Τὴ γνωρίζετε πολὺ καλὰ ἀφοῦ τὴν χειροκροτεῖτε κάθε βράδυ στὰ σανίδια τῶν θεάτρων μας, μικρῶν ἢ μεγάλων ἀδιάφορο, καθὼς καὶ στὰ μιούζικ χώλ, ὅπου ἡ ὀμορφιά της, ἡ κομψότης της, τὸ σέξ ἀπὴλ της, τῆς ἔχουν ἐξασφαλίσει ὡς τώρα μεγάλες ἐπιτυχίες.

Ξεύρετε ἀκόμη, ὅτι ἡ Σούζη Ντερόζ ἔχει λάβει μέρος σὲ δυὸ φίλμ, ὅπου ἔπαιξε τέλεια τὸ ρόλο τῆς θελκτικῆς μὰ ἐπικίνδυνης γυναίκας. Θὰ ξεύρετε ἐπίσης, ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες, οἱ ὁποῖες ὅταν πρόκειται γιὰ τὴ Σούζη Ντερόζ δὲν εἶναι καθόλου ἐπιφυλακτικές, ὅτι ἡ Σούζη εἶναι ἡ γυναίκα τῆς μόδας στὸ Παρίσι, γιατὶ αὐτὴ ἀντιγράφουν οἱ Παρισινὲς ὅταν πρόκειται νὰ ράψουν καινούργια τουαλέττα.... Μὰ τὸ χειρότερο γιὰ τὴ Σούζη εἶναι ὅτι, ἂν καὶ τρέχει ἀδιάκοπα στὴ Ντωβίλ, στὸ Μπιάριτζ καὶ στὶς Κάννες, ἂν καὶ ἔχῃ ἀμέτρητους θαυμαστές, δὲν ἔτυχε ν' ἀκουσθῇ γι' αὐτὴ κανένα σκάνδαλο ἢ ὅτι τῆς ἔκλεψαν τὰ γουναρικά, τὰ χρυσαφικὰ καὶ τὸ ἐπανωφόρι της.

Καὶ αὐτὸ γιατὶ ἡ Σούζη ξεύρει νὰ διαλέγῃ τοὺς φίλους τῆς καρδιᾶς της. Προτιμᾶ ἔξαφνα ἕνα βέρο Παρισινόν, ἀπὸ ἕναν μαχαραγιᾶ ἢ ἕναν Κερκυραῖο λαδέμπορο... Μὲ ἕνα λόγο, τέλος πάντων ἡ Σούζη εἶναι θελκτική, μαζὶ ὅμως καὶ ἁπλᾶ σκερτσόζα καὶ ρωμαντικὴ καὶ δὲν μοιάζει καθόλου, ὅπως πολλὲς γυναῖκες τοῦ εἴδους της μ' ἕνα βιτσιόζικο ἀγοροκόριτσο....

Ἐκεῖνο, ὅμως ποὺ δὲν θὰ ξεύρετε, παρ' ὅλες τὶς συνεντεύξεις τῆς Σούζη, ποὺ ἐδημοσιεύθηκαν στὶς ἐφημερίδες καὶ στὰ περιοδικὰ εἶναι ἡ καταγωγή της. Κι' αὐτὸ γιατὶ ἡ Σούζη οὔτε στὶς καλύτερες καὶ στὶς πιὸ ἔμπιστες φίλες της, ἀπὸ τὶς ὁποῖες δὲν κρύβει κανένα μυστικό, δὲν τὸ ἐξομολογήθηκε ποτέ...

Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος γιὰ πολὺν καιρὸ δὲν θέλησα ν' ἀποκαλύψω τὸ μυστήριο ποὺ σκεπάζει τὴ Σούζη καὶ τὸ ὁποῖο ἀποφεύγει νὰ διαλευκάνῃ ἡ ἴδια, τόσα χρόνια.. Γιὰ πολὺν καιρὸ δὲν θέλησα νὰ μάθω πῶς ἐζοῦσεν ἡ Σούζη προτοῦ ντεμπουντάρει στὰ σανίδια τῆς σκηνῆς..Ξεύρω βέβαια τὰ ὅσα λέγονται γι' αὐτή, ἀλλὰ ξεύρω ἀκόμη, ὅτι ὅλα ὅσα λέγονται ἡ Σούζη τὰ ὑποδέχεται μὲ τὸ σαρκαστικὸ χαμόγελό της, ποὺ θὰ εἰπῇ πὼς δὲν εἶν' ἀλήθεια....

Γιὰ τὸν πολὺν κόσμο ἡ Σούζη ἐγεννήθηκε στὸ Παρισινὸ προάστειο Πασόν, ἀπὸ πατέρα ταχυδακτυλουργὸ καὶ μητέρα φουρνάρισσα. Ἐσπούδασε στὸ Κονσερβατουάρ, ἀπ' ὅπου «ἐτινάχθηκε στὰ σανίδια τῆς σκηνῆς».

Αὐτὴ τὴν ἱστορία ἐθυμόμουν χθές, τὴ στιγμὴ ὅπου ἐκτυποῦσα τὸ ἠλεκτρικὸ κουδοῦνι τοῦ μεγάρου τῆς Σούζης Ντερόζ, στὴ λεωφόρο τοῦ Δάσους τῆς Βουλώνης.

Ἡ Σούζη, ὅταν δὲν εἶναι στὸ στούντιο ἢ δὲν ἔχει πρόβα στὸ θέατρο, ἢ δὲν τρέχει στὰ μαγαζιά, μὲ τὸ αὐτοκίνητό της ἢ στὰ μπὰρ τοῦ Παρισιοῦ, δέχεται στὸ σπίτι της τοὺς ἔμπιστους φίλους της.

Χθὲς λοιπόν, ποὺ ἐκτύπησα τὸ κουδοῦνι τοῦ μεγάρου της, παρουσιάσθηκεν ὁ μαῖτρ ντ' ὀτέλ της καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἡ κυρία εἶναι μόνη, μὰ δὲν ξεύρω, ἂν μπορῇ νὰ δεχθῇ τὸν κύριο.

Καὶ ἀφοῦ μ' ἔμπασε σ' ἕνα σαλόνι τοῦ ἰσογείου—στύλ ντιρεκτουάρ—ἐξηφανίσθη.

Τί ἐσήμαινε ἄραγε αὐτὴ ἡ φράση, ποὺ ἄκουγα γιὰ πρώτη φορά, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ ποὺ ἐγνωριζόμουν μὲ τὴ Σούζη;

— Δὲν εἶχα βρῇ ἀκόμη τὴν ἀπάντηση στὴν ἐρώτησή μου, ὅταν ὁ μαῖτρ ντ' ὀτέλ ξαναφάνηκε καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἂν ὁ κύριος θέλῃ νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ, ἡ κυρία τὸν περιμένει στὸ πρῶτο πάτωμα....

Ἔκπληκτος πάλι γι' αὐτὸ γιατὶ ἤξερα ὅτι ἡ Σούζη δὲν ἐδεχόταν τοὺς φίλους της παρὰ στὰ σαλόνια τοῦ ἰσογείου, ἀκολούθησα τὸν μαῖτρ ντ' ὀτέλ.

— Ἂν ὁ κύριος θέλῃ νὰ περιμένῃ μιὰ στιγμή, ἡ κυρία θὰ ἔλθῃ σὲ λίγο...

Πράγματι, ὕστερ' ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα ἡ πόρτα ἀνοίχθηκε κι' ἡ Σούζη ἐπρόβαλε γοητευτικὴ καὶ σκανδαλιστικὴ μὲ μιὰ τουαλέτα ποὺ ἄφινε μισόγυμνο τὸ ἀγαλματένιο κορμί της.

Μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, διασχίσαμε μαζὶ τὸ δωμάτιο ποὺ ἦταν μιὰ ὑποβλητικὴ συμφωνία ἀπὸ καθρέπτες, χιονένια ὀργαντὶ καὶ δέρματα ἀπὸ ἄσπρες ἀρκοῦδες καὶ μ' ἔφερε ἐμπρὸς σὲ μιὰ μικροσκοπικὴ πόρτα.

— Τώρα, θὰ σᾶς ἱκανοποιήσω γιὰ τὴν διακριτικότητά σας.. Δὲν μ' ἐρωτήσατε ποτέ, ἂν καὶ γνωριζόμαστε τόσον καιρό, οὔτε ποιὰ εἶμαι, οὔτε ἀπὸ ποῦ προέρχομαι... Ἔ λοιπόν, εἶστε ὁ μόνος ποὺ δὲν μ' ἐρωτήσατε, μέσα στοὺς τόσους φίλους μου... Γι' αὐτὸ θὰ τὰ μάθετε τώρα ὅλα... Κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ σᾶς δὲν ἐπάτησε τὸ πόδι του ἐδῶ μέσα...

— Σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπα κολακευμένος μὰ μὲ μιὰ παράξενη ἀνησυχία.

— Ὄχι, ὄχι μὴ μ' εὐχαριστῆτε! Ἔχω ἀνάγκη νὰ ἐμπιστευθῶ σὲ κάποιον τὸ παρελθόν μου... Ἂν δὲν εἶστε σεῖς θὰ εἶναι ἕνας ἄλλος. Γι' αὐτὸ προτιμῶ νὰ εἶστε σεῖς, ποὺ φαινόσαστε τόσο εὐγενὴς καὶ διακριτικός.. Ἔ, λοιπόν, φίλε μου βρίσκεσθε στὸ δωμάτιο ποὺ ἐντεμπουτάρησα.

Ἔκαμα μιὰ ἀσυναίσθητη χειρονομία ἐκπλήξεως.

—Δὲν εἶναι σπουδαῖο δωμάτιο, ἔ;..

Ἔρριξα μιὰ ματιὰ γύρω μου. Παρ' ὅλα τὰ βελούδινα ριντώ, τὸ δωμάτιο ἦταν φτωχικὰ ἐπιπλωμένο. Ἕνα σιδερένιο κρεββάτι ἦταν σὲ μιὰ γωνιά, δυὸ ψάθινες καρέκλες κι' ἕνα παλιοτράπεζο μὲ μιὰ λεκάνη νυπτῆρος.

— Τώρα καταλαβαίνετε ἔ; μοῦ εἶπε, κλείνοντας πονηρὰ τὸ μάτι.

Ἔπειτα ἄνοιξε ἕνα συρτάρι κι' ἔβγαλε μιὰ φωτογραφία κα ἰμιὰ κάρτα. Ἐκύτταξα τὴ φωτογραφία.. Ἦταν ἡ Σούζη.... Κάτω ἀπ' αὐτὴν ἦταν γραμμένος ὁ χρόνος 1920.

— Μὲ γνωρίζετε; Μὲ ρώτησε ἡ Σούζη.

Δὲν τῆς ἀποκρίθηκα γιατὶ ἡ προσοχή μου ἦταν καρφωμένη στὴν κάρτα... Μισοσβυσμένα ξεχώριζαν τὰ τυπωμένα καὶ τὰ χειρόγραφα γράμματα... Νὰ τί διάβασα: Ἐπώνυμο: Μισοῦ—ὄνομα: Σουζάνα—Λουΐζα.

Τόπος γεννήσεως: Παρίσι. Χρονολογία 24 Δεκεμβρίου 1899.

Καὶ ἀπὸ κάτω ἡ σφραγίδα τῆς ἀστυνομίας ἠθῶν....

Ἡ Σούζη ἦταν μιὰ κοινὴ γυναίκα, μιὰ τροτέζα, ὅταν πρωτοῆλθε στὸ Παρίσι!....

ΛΕΓΕΤΑΙ ΟΤΙ...

∴ Ἡ Παρισινὴ καλλιτέχνις Σούζυ Σολιντὸρ ποὺ παρεπιδημεῖ κατ' αὐτὰς στὴν πρωτεύουσα, ἕνα βράδυ στὴ «Μάντρα» τοῦ Ἀτὶκ ἐγένετο ἀντικείμενο ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τοῦ κοινοῦ.

Τούτου ἕνεκεν ὁ πολυμήχανος Ἀτὶκ τῆς ἐπρότεινε νὰ τὴν προσλάβῃ στὸ θίασό του, ἡ Γαλλὶς ὅμως καλλιτέχνις δὲν ἐδέχθη φοβηθεῖσα τὴν σύγκρισι μὲ τὴν Λυκιαρδοπούλου!...

∴ Γιὰ δεύτερη φορὰ ἐντὸς μηνός, ὁ χορευτὴς τοῦ θεάτρου Σαμαρτζῆ, Σπυρόπουλος χτύπησε σοβαρὰ στὸ πόδι.

Ποιὸ βάσκανο μάτι νὰ κατέτρωγε ἄραγε τὸν μοναδικὸ Δὸν Ζουάν μας;

∴ Ὁ δικηγόρος κ. Φωτιάδης ὑπερήσπισε τὴν παρελ. ἑβδομάδα τὰς ἀπόψεις τῆςκ. Ζαζᾶς Μπριλλάντη εἰς τὴν μετὰ τοῦ κ. Μακέδου διαφοράν της.

Κατόπιν τοῦ ἀνωτέρω ὁ κ. Μακέδος ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ἀπαγορεύσῃ εἰς τὸν κ. Φωτιάδην τὴν εἴσοδόν του εἰς τὰ θέατρα τῶν ἐπιχειρήσεών του.

∴ Στὸ Γαλάτσι καὶ στὸ κέντρο τοῦ Μοστροῦ, ἕνα βράδυ τῆς περασμένης ἑβδομάδος ἔλαβε χώραν ἄγριος γυναικοκαυγᾶς μεταξὺ δύο σουμπρετῶν κεντρικοῦ μας θεάτρου.

Αἰτία κάποιο κουτσομπολιὸ ποὺ ἐστοίχισε στὴ μιὰ ἀπ' τὶς δυὸ τὴν ἀπώλεια κάποιου πολυαγαπημένου φίλου.

∴ Ναυαγεῖ ὁ γάμος τῆς δίδος Ρίτας Δημητρίου διὰ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεώς της.

Κάποιος ἐδήλωνεν ὅτι ὁ φερόμενος ὡς γαμπρὸς ἦτανε παντρεμμένος. Νᾶναι αὐτὸς ὁ λόγος ἄραγε;

∴Μάχη ὁμηρικὴ γίνεται μεταξὺ τῶν διαφόρων θιασαρχῶν γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς Ρένας Ντόρ. Οἱ γνωρίζοντες τἀπράγματα λέγουν ὅτι θὰ τὴν κερδίσῃ ὁ νεώτερος ἢ μᾶλλον οἱ νεώτεροι ἐξ ὅλων. Φυσικὸν εἶνε ἄλωστε.

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΤΗΝ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ

ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΨΥΧΟΛΟΓΟ

===== ΝΤΕΛΛΥ =====

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Στὸ πρόσωπο τοῦ Μπὲλ ζωγραφίστηκε ἡ μεγαλύτερη κατάπληξις.

—Πῶς; Εἶσαι σὺ ποὺ μιλᾷς ἔτσι, Λουσίλ; Ἐσὺ ποὺ σὲ ἐγκατέλειψε; Ἐσὺ ποὺ ἤθελε νὰ σὲ κλείσῃ ἐσωτερικὴ σὲ παρθεναγωγεῖο ἀπὸ ἕξη χρονῶν, ἂν δὲν εἶχα ἀντίρρησι σ' αὐτὸ καὶ ἂν δὲν εἶχε παρουσιασθῇ ἡ Μονὶκ γιὰ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ καὶ πόσο πόσο ἀντάξια μάλιστα, στὸ φυσικό της ρόλο, τῆς μητέρας;

Ἀσυγκίνητη ἡ Λουσὶλ ἐξακολούθησε:

—Εἶνε ἀδύνατο, πατέρα, μιὰ μητέρα νὰ μὴν ἀγαπᾷ τὸ παιδί της. Δὲν συνεννοηθήκατε. Αὐτὸ εἶνε. Θυμᾶμαι, σὰν νᾶταν χθές, τοὺς καυγάδες σας. Παραδέχουμαι ὅτι οἱ ἀντιλήψεις, τὰ γοῦστα τῆς μαμᾶς, δὲν σοῦ ἦταν ἀρεστά. Δὲν μπορῶ νὰ παραδεχθῶ ὅμως ὅτι δὲν σ' ἀγαποῦσε. Εἶμαι βέβαιη πὼς φεύγοντας ὑπέφερε, ὑπέφερε τρομερά. Καὶ μόνο ποὺ τὸ σκέπτουμαι αὐτὸ νοιώθω τὸν ἑαυτό μου δυστυχισμένο. Ἡ μαμὰ, εἶνε βέβαιον, εἶνε ἀνώτερη γυναῖκα. Τόσο ὡραία, τόσο ἔξυπνη, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ὑπέφερε βλέποντας πὼς θἆταν ἀναγκασμένη νὰ ζήσῃ μέσ' στὴ μετριότητα.

Αὐτὸ ὅμως ἦταν πολὺ γιὰ τὸν δυστυχισμένο πατέρα.

Δὲν μποροῦσε νὰ κρατηθῇ περισσότερο καὶ φώναξε γεμᾶτος πίκρα καὶ θυμό:

—Ὥστε ἔτσι! Πρέπει νὰ τὸ ἀνεχθῶ καὶ αὐτό; Ἡ κόρη μου... ἀχάριστη καὶ αὐτὴ σὰν τὴ μητέρα της! Λὲς καὶ ἀκούω τὴν ἴδια... Ἀχάριστες... Ἀχάριστες καὶ οἱ δυό... Καὶ πρέπει ἐγώ, ἐγὼ νὰ τὸ ὑφίσταμαι γιὰ νὰ πληρώσω ὅλα...

—Μπέλ!... ψιθύρισε ἱκετευτικὰ ἡ Μονίκ. Ἡ Λουσὶλ δὲν ξέρει τί λέει αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἡ συγκίνησίς της εἶνε δ'καιη...

Χωρὶς νὰ δώσῃ ἀπάντησι ὁ Μπὲλ Σορντὶν σηκώθηκε καὶ ἐγκατέλειψε τὴν τραπεζαρία.

Οἱ δυὸ γυναῖκες ἔμειναν μόνες, σιωπηλὲς γιὰ λίγα λεπτά, μὲ τὸ βλέμμα βυθισμένο ἡ μιὰ στὰ μάτια τῆς ἄλλης.

Ἐπὶ τέλους πρώτη ἡ Μονὶκ τόλμησε νὰ διακόψῃ τὴ σιγή:

—Τί σκέφτεσαι ἀκριβῶς, Λουσίλ; Σοῦ δίδαξα ὅτι πρέπει νἆμαστε πάντα εἰλικρινεῖς. Μὴ προσπαθήσῃς νὰ κρύψῃς τὴν πραγματική σου σκέψι. Μήπως μὲ περιφρονεῖς; Ναί, θαρρῶ πὼς βλέπω περιφρόντισι καὶ μῖσος γιὰ μένα μέσα στὰ μάτια σου. Ἔλα, ἐμπρός. Ἔχε τὸ θάρρος τῆς γνώμης σου, παιδί μου.

Ταραγμένη ἡ Λουσὶλ ἀπαντᾷ μὲ φωνὴ ποὺ γίνεται σταθερώτερη ἀπὸ λεπτὸ σὲ λεπτά:

—Μονίκ, ὡς τώρα σὲ λάτρευα καὶ σὲ σεβόμουνα σὰν Θεό. Νόμιζα πὼς σὲ ἤξερα. Καὶ βλέπω τώρα πὼς γελάστηκα. Δὲν ἐπαναστάτησες καθόλου στὸ σχέδιο τοῦ πατέρα μου. Ὥστε λοιπὸν αὐτὸ τὸ ὄνειρο τὸ εἶχες καὶ σύ; Δὲν ἤσουν λοιπὸν ἡ ἔκτακτη, ἡ ἀνυστερόβουλη γυναίκα ποὺ νόμιζα, μιὰ καὶ σκόπευες νὰ ἐγκατασταθῇς μαμὰ ἐδῶ μέσα, σὰν νοικοκυρά; Εἶνε φοβερὸ γιὰ μένα αὐτό, Μονίκ, κατάλαβέ το. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί γίνεται μέσα μου. Εἶχες κάμει αὐτὸν τὸν πρόστυχο ὑπολογισμό, ἐσύ; Νὰ ἐπωφεληθῇς ἀπὸ τὸν χωρισμὸ τῶν γονέων μου, νὰ πάρῃς τὴ θέσι τῆς φίλης σου, τῆς φίλης σου ποὺ σοῦ εἶχε τόση ἐμπιστοσύνη, στὴν καρδιὰ τοῦ ἀνδρός της, τοῦ παιδιοῦ της; Τί προστυχιά!...

Καὶ ἐσώπασε. Σιγὰ ἡ Μονὶκ ἔλαβε αὐτὴ τὸν λόγο τώρα:

—Εἶσαι ἄδικη, πάρα πολὺ ἄδικη, ἀγαπημένο μου παιδί. Ἔχεις μιὰ δικαιολογία: Τὴν ἐπιπολαιότητα τῆς νεότητος ποὺ δὲν ξέρει τίποτα ἀπ' τὴν ἀνθρώπινη δυστυχία. Δὲν εἶμαι τέτοια ποὺ νόμισες ὅτι ἀπεκάλυψες αὐτὴ τὴ στιγμή, Λουσίλ. Δὲν πῆρα τὴ θέσι τῆς μητέρας σου. Ἐκείνη ἔφυγε μόνη της, ὁριστικὰ καὶ ἀμετάκλητα. Ζῇ τὴ ζωὴ τέτοια ποὺ τὴν ὀνειρεύτη τώρα. Εἶμαι βέβαιη πὼς ποτὲ δὲν σκέφτεται νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι αὐτὸ ποὺ τόσο τὸ μίσησε ἄλλοτε. Γι' αὐτὸ λοιπὸν εἶμαι βέβαια ὅτι δὲν δείχνουμε καθόλου πρόστυχη οὔτε συμφεροντολόγος ὅταν δέχουμαι τὴν προστασία τοῦ πατέρα σου, τοῦ πατέρα σου ποὺ ὑπέφερε τόσο πολὺ καὶ ὁ ὁποῖος μοῦ ζητεῖ, γιὰ τὸ δικό σου καλό, καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία του, ἅμα μοιραία θὰ τὸν ἐγκαταλείψῃς μιὰ μέρα, νὰ ξαναφτιάξῃ μαζί μου τὴ ζωή του καὶ νὰ νοιώσῃ ἔστω καὶ ἀργὰ τὴν οἰκογενειακὴ γαλήνη καὶ εὐτυχία... Ἀλλά, ἂς εἶνε, μεῖνε ἥσυχη, Λουσίλ, δὲν θὰ τὸν παντρευτῶ τὸν πατέρα σου... Δὲν θέλω ποτὲ νὰ πῇς ὅτι εἶχα ὑπολογισμοὺς στὴν ἀφοσίωσί μου γιὰ τὴν οἰκογένειά σου, παιδί μου.

Ἀλλὰ ἀδυσώπητη ἡ Λουσὶλ ἐπέμενε:

—Δὲν πιστεύω τίποτα πιά, Μονίκ, ἐκτὸς τῶν γεγονότων. Ἂν εἶσαι εἰλικρινής, ἔχεις τρόπο νὰ μοῦ τὸ ἀποδείξῃς. Τὸ θέλεις πραγματικά;

Ἡ δυστυχισμένη Μονὶκ κυττάζει ἀπελπισμένη τὸ ταβάνι. Σὲ τί τόνο τῆς μιλεῖ τὸ ἀχάριστο αὐτὸ παιδί...

—Σοῦ ὁρκάζομαι, Λουσίλ, νὰ σοῦ δώσω ὅ,τι δεῖγμα εἰλικρινείας μοῦ ζητήσῃς, ὅσον ὀδυνηρὸς καὶ ἂν εἶνε αὐτὸς ὁ σκεπτικισμός σου...

—Τότε, Μονίκ, πρέπει νὰ μοῦ πῇς τὸ ψευδώνυμο τῆς μητέρας μου. Θέλω νὰ μάθω ποῦ βρίσκεται, νὰ τὴν ξαναδῶ καὶ νὰ ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα της τὸ ἴδιο ὅτι δὲν μ' ἀγαπάει, ὅτι δὲν νοιάζεται γιὰ μένα. Ὕστερα, ὕστερα θὰ δῶ... συνεπλήρωσε ἀγέρωχα, ἄγρια σχεδόν. Ἂν εἶσαι, εἰλικρινής, Μονίκ, δὲν θὰ φοβηθῇς νὰ μοῦ δώσῃς αὐτὴ τὴν πληροφορία.

Κατάπληκτη ἡ Μονὶκ σκέπτεται. Ἐδῶ τὴν ὡδήγησαν λοιπὸν ὅλες οἱ φροντίδες της καὶ οἱ περιποιήσεις της; Τί φοβερὸ παιδί!... Πῶς τὴν πληρώνει γιὰ τὴν ἀγάπη της, τὴν ἀφοσίωσί της...

Προσπαθεῖ νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτό της καὶ κρύβοντας μέσα της βαθειὰ τὸν πόνο της, λέει:

—Δὲν μπορῶ μόνη μου, Λουσίλ, νὰ σὲ ἱκανοποιήσω σ' αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾷς. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷς πὼς μόνο ὁ πατέρας σου ἔχει τὸν λόγον σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Θὰ τοῦ μεταβιβάσω τὴν ἐπιθυμία σου καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ τὸν πείσω μὲ ὅλη μου τὴ δύναμι γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσῃ. Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου. Μὲ πιστεύεις σ' αὐτὸ τοὐλάχιστον;

Χωρὶς βιασύνη καὶ προθυμία ἡ Λουσὶλ ἀπαντᾷ:

—Θέλω νὰ σὲ πιστέψω, Μονίκ. Γιατὶ θἆταν φοβερὸ νἆχα γελαστῇ τόσο πολύ.

Καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια ἐξαφανίζεται καὶ αὐτὴ μὲ τὴ σειρά της.

Ἡ Μονίκ, μόνη ρίχνεται σὲ σκέψεις ὀδυνηρές. Ἡ μητρότης τῆς φαινόταν πάντα ὁ εὐκολότερος ρόλος γιὰ μιὰ γυναῖκα π' ἀγαπάει καὶ νὰ τώρα ποὺ κάνει τὴ θλιβερὴ αὐτὴ διαπίστωσι: πὼς ὁ ρόλος τοῦ γονιοῦ γίνεται τραγικὸς καὶ δύσκολος ἅμα ἡ θέλησίς του ἔρχεται ἀντιμέτωπη μὲ τὴν θέλησι τῶν παιδιῶν του...

—Γιατὶ εἶνε παιδί μου ἡ Λουσίλ, σκέφτεται ἀπελπισμένη. Τὴν ἔφτιαξα ὁλόκληρη ἐγώ. Ἔπλασα τὴν ψυχή της, τὸ νοῦ της. Εἶνε δημιούργημά μου. Καὶ παιδί μου ἂν ἦταν, ἀπ' τὴ δική μου σάρκα βγαλμένο, δὲν θὰ τ' ἀγαποῦσα οὔτε θὰ τὸ ἔνοιωθα περισσότερο. Καὶ νὰ σκέπτεται τόσο ἀντίθετα ἀπὸ μένα... Τί φρίκη!..

... ...

Τὰ γεγονότα ἀκολουθοῦν τρέχοντας τὸ ἕνα τὸ ἄλλο.

Ὁ Μπὶλ Σαρνταίν, λὲς καὶ ἔχει ἐξαντλήσει ἀπὸ τὸ παρελθὸν ὅλητου τὴν ἐπιείκια ἄλλοτε μὲ τὴν Τερέζα, δείχνεται ἀδυσώπητος τώρα ἀπέναντι στὴν κόρη του. Παρ' ὅλες τὶς παρακλήσεις τῆς Μονὶκ δὲν κάνει καμμιὰ ὑποχώρησι.

— Ἂν ἡ Λουσὶλ γράψῃ στὴ μητέρα της, ἂν τὴν ξαναδῇ, δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ ποτὲ πιὰ ἐδῶ μέσα. Εἶνε καὶ αὐτὴ ὅμοια μὲ τὴ μητέρα της. Τέρας... Τέρας ἀχαριστίας... Δὲν θέλω ἄλλα τέρατα στὴ ζωή μου. Ἂς φύγῃ...

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΑΖΥ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΥΣ

Ἕνα συνταρακτικὸ ἀφήγημα τοῦ ΑΡΝ. ΦΡΑΚΑΡΟΛΙ γιὰ τὴ ζωὴ τῶν =ἀνθρωποφάγων τῆς Σουμάτρας=

Πόλις θελκτικὴ ἡ πρωτεύουσα τῆς Γιάβας, ὅπου τὰ σπίτια, τὰ δέντρα καὶ τὰ λουλούδια ζοῦν ἁρμονικώτατα, τόσο σιμὰ μεταξύ τους, ὥστε νὰ ἔρχωνται σὲ μιὰ διαρκῆ ἐπαφή. Τὸ δάσος ποὺ ἔρχεται νὰ κάμῃ ἐπίσκεψιν στοὺς δρόμους τῆς πόλεως, τὰ σκίτσα ποὺ ἀνταποδίδουν τὴν ἐπίσκεψιν καὶ προχωροῦν εἰς τὸ δάσος.

Κατὰ τὴν γνώμην μου, στὴ μεγάλη τους προσπάθεια νὰ ἐξευρωπαΐσουν τὴν χώρα αὐτὴ οἱ Ὁλλανδοὶ ἔπνιξαν τὸν τοπικὸν χαρακτῆρα τοῦ τόπου. Ἔτσι, βρισκόμαστε σὲ μιὰ γωνία τῆς Εὐρώπης ποὺ ἔχει μεταφερθῆ σὲ μιὰ χώρα τῶν Τροπικῶν. Γιὰ νὰ σχηματίσῃ κανεὶς κάποιαν ἐντύπωσιν ἐξωτισμοῦ, πρέπει νὰ προχωρήσῃ στὶς παληὲς συνοικίες τῆς Μπατάβια, στὴν πρώτη πολιτεία, στοὺς δρόμους ὅπου κυκλοφοροῦν πλήθη Κινέζων καὶ Γιαβανέζων ποὺ ἔχουν χωριστὲς συνοικίες στὰ περίχωρα.

Κάπου - κάπου ὅμως ἕνα κῦμα ἐξωτισμοῦ φθάνει καὶ σπάει στὶς καλὲς συνοικίες, πλούσιες καὶ κομψὲς σὲ καταστήματα, λέσχες καὶ μέγαρα. Ἀνάμεσα στὶς ἀτελείωτες σειρὲς τῶν αὐτοκινήτων προχωροῦν μὲ τριγμοὺς καὶ τρικλίζοντας μικρὰ κοριτσάκια μὲ μικροσκοπικὰ γιαβονέζικα ἄλογα, διαβαίνουν ἀργοκίνητα κάρρα ποὺ τὰ τραβοῦνε βώδια ὑπομονετικά, ἰθαγενεῖς καὶ μιγάδες λὲς καὶ κάνουν ποδηλατοδρομίες στὴ μέση τοῦ δρόμου.

ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΕΥΡΩΠΗΣ

Τὰ ξενοδοχεῖα καὶ ἡ λέσχες ἁπλώνουν ἐπάνω ἀπὸ τοὺς δρόμους τοὺς ἐξώστας των, γεμάτους τραπεζάκια ὅπου κατὰ τὸ μεσημέρι καὶ τὸ βράδυ γίνεται μεγάλος συνωστισμός. Εἶνε οἱ κομψευόμενοι τῆς πρωτευούσης ποὺ δίνουν ἐκεῖ τὸ ραντεβοῦ τους. Λίγο πάρα πέρα, στὰ νερὰ τοῦ καναλιοῦ, οἱ ἰθαγενεῖς παίρνουν τὸ λουτρό τους μὲ ἀδιαφορία καὶ ἀφέλεια.

Κυρίες, πιστὲς στὴ θρησκεία τῆς εὐρωπαϊκῆς μόδας, ἕτοιμες νὰ ὑπακούσουν στὴν παραμικρὴν ἰδιοτροπία της (ποιὰ νὰ πρωτοφορέσῃ τὸ τελευταῖο καπέλλο ἢ τουαλέττα καὶ νὰ καταπλήξῃ τὸν πληθυσμὸ τῆς ἀποικίας !) δίνουν στὶς συγκεντρώσεις αὐτὲς ἕναν τόνον ἀριστοκρατικότητος, ποὺ κατὰ βάθος δὲν εἶνε παρὰ μία ἐκδήλωσις ἀγάπης πρὸς τὴν μακρυνὴ πατρίδα.

Τὰ βράδυα ἡ Μπατάβια λαμποκοπᾶ ἀπὸ φῶτα καὶ ἀπὸ τεράστιες φωτεινὲς διαφημίσεις. Παντοῦ ἀντηχοῦν ὀρχῆστρες. Ὁ κόσμος χορεύει, τρώει, πίνει, πηγαίνει σὲ τ' αὐτοκίνητο νὰ πάρῃ λίγη δροσιὰ στὴ θάλασσα, ὅπου οἱ δρόμοι δὲν ἔχουν τόση κίνησι καὶ τὸ φῶς εἶνε πιὸ διακριτικό.

Ζωὴ παραθερισμοῦ, κοσμικὴ κίνησις λουτροπόλεως στὸ πλαίσιο μιᾶς μεγάλης πολιτείας τοῦ Ἰσημερινοῦ. Εἶνε ὅμως ὅλα διαφορετικὰ ἀπὸ τὶς ἀγγλικὲς ἀποικίες. Λιγότερη αὐστηρότης (φαινομενικὴ πάντα, γιατὶ καὶ οἱ Ἄγγλοι εἶνε ἀφελέστεροι ἀπὸ παιδιά), μιὰ ἀτμόσφαιρα ἐγκαρδιότητος καὶ οἰκογενειακῆς γαλήνης. Ἕνα ὁλλανδικὸ βερνίκωμα περασμένο πάνω σὲ ὅλα τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα.

ΜΙΑ ΑΝΘΡΩΠΟΘΑΛΑΣΣΑ

Ἕως τότε ὅμως ἡ ὡραιοτάτη αὐτὴ πολιτεία μοῦ φάνηκε βαθύτατα εὐρωπαϊκή.

Καὶ ἡ Γιάβα, ἡ πραγματικὴ Γιάβα, ποῦ βρίσκεται : «Θὰ τὴν ἰδῇς σὲ λίγο», μοῦ εἶπεν ἕνας φίλος μου, ἐνῷ τὸ αὐτοκίνητό μας διέσχιζε μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα τὸν ἀσφαλτοστρωμένον δρόμο.

Στοὺς ἐξοχικοὺς δρόμους, ὅλους ἀσφαλτοστρωμένους, ἀναγκασθήκαμε νὰ μετριάσουμε τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου μας, τόσα ἦταν τὰ πλήθη ὅπου συναντούσαμε. Ἀτέλειωτες λιτανεῖες χωρικῶν μὲ γραφικὲς ἀμφιέσεις, ποὺ κουβαλοῦσαν στὴν πόλι καλάθια λαχανικὰ καὶ φροῦτα, ἀγκαλιὲς λουλούδια. Ἐσχημάτιζαν μιὰ θριαμβευτικὴ παρέλασι τῶν προϊόντων τῆς γῆς καὶ ἡ δροσερὴ ἀτμόσφαιρα μὲ τὶς ἀνατριχίλες τῆς πρωϊνῆς αὔρας ἦταν γεμάτη ἀπὸ λογῆς -λογῆς ἀρώματα.

Τὰ κύματα τοῦ πλήθους δὲν τελείωναν μία ἀπέραντη ἀνθρωποθάλασσα. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, στὰ κράσπεδα τοῦ δρόμου ἔστηναν μιὰ πρόχειρη ἀγορά. Βιαστικοὶ ἔμποροι καὶ μεσῖται ἐρχόνταν νὰ συναντήσουν τοὺς χωρικοὺς προτοῦ μπάσουν τὰ προϊόντα τους στὴν πόλι. Καὶ στὸ φῶς τῶν ἠλεκτρικῶν φανῶν, ποὺ κιτρίνιζαν στὴν πρωϊνὴν ἀτμόσφαιρα, ἐβλέπαμε σκιὲς προτεταμένες, ποὺ ἔδιναν κι' ἔπαιρναν γεμᾶτα καλάθια, δέσμες χορταρικὰ καὶ λουλούδια, φροῦτα καὶ παντὸς εἴδους προϊόντα τῆς γῆς. Οἱ περισσότεροι ὅμως προτιμοῦσαν νὰ προχωρήσουν, νὰ φθάσουν στὴν Μπατάβια, γιὰ νὰ πουλήσουν τὰ προϊόντα τους σὲ καλλίτερη τιμή.

Νὰ λοιπὸν στὴν μεγαλειώδη αὐτὴ πομπὴ τῶν χωρικῶν ἡ πραγματικὴ διάβα τοῦ ἐσωτερικοῦ, ποὺ κατέβαινε γιὰ νὰ ἐφοδιάσῃ τὴν πρωτεύουσα. Πρέπει νὰ πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, ἀπ' ὅπου ξεκίνησαν νύχτα γιὰ νὰ φθάσουν στὴν πόλι τὰ ξημερώματα.

Ἡ πρωτεύουσα τοῦ νησιοῦ, ἡ Μπατάβια, εἶνε μονάχα ἕνας πρόλογος εὐρωπαϊκὸς στὸ μεγάλο γιαβανέζικο ποίημα.

Στὸ τοπίο, τόσο πλούσιο σὲ τροπικὴ βλάστησι, τόσο πράσινη ποὺ φαίνεται σὰν νὰ τὸ μπογιατίζῃ κάθε πρωΐ, γελάει ὁ τροπαιοῦχος ἥλιος καὶ ὁ κόσμος φαίνεται ὅλος χαρούμενος.

Τὸ λιμάνι ἔχει ἕναν μεγάλον σιδηροδρομικὸν σταθμόν. Ἀλλὰ μὲ τὸ αὐτοκίνητον πηγαίνει κανεὶς πιὸ γρήγορα. Ὁ δρόμος εἶνε ἀσφαλτοστρωμένος. Ὡραῖες ἐπαύλεις προβάλλουν παντοῦ. Κῆποι ὑπέροχοι, μαγευτικοί.

Δὲν εἶνε εὔκολο νὰ καθορίσῃ κανεὶς ποῦ ἀκριβῶς ἀρχίζει καὶ ποῦ τελειώνει ἡ Μπατάβια, γιατὶ εἶνε μία ἀλληλουχία ἀπὸ συνοικίες καὶ μικρὲς πολιτεῖες ποὺ ἔχουν διαφορετικὰ ὀνόματα (Παληὰ Μπατάβια, Βελτεβρέντεν, Μέστερ Κορνέλις), ἀλλὰ κατὰ βάθος δὲν εἶνε, παρὰ μία μεγάλη οἰκογένεια ἀπὸ 300 χιλιάδες μέλη καὶ 30 χιλιάδες Εὐρωπαίους.

Ὅταν ὁ Ὁλλανδὸς Γιὰν Πήτερσον Κοὲν ἵδρυσε τὴν πολιτείαν αὐτὴν ἐδῶ καὶ τριακόσια χρόνια, στὶς ὄχθες τοῦ Τζιβιλογκ, δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ σκεφθῇ τὶς περιπλοκὲς αὐτές. Ἀπὸ τὴν πολιτείαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ τὴν πρώτην ἀνάπτυξιν γύρω ἀπὸ τὸν κεντρικὸν πυρῆνα, μένει ἀκόμη ἡ χαρακτηριστικὴ ὁλλανδικὴ σφραγίδα σὲ μερικοὺς δρόμους τῆς Παληᾶς Μπατάβιας, ποὺ ἐπιδεικνύει μὲ κάποιαν νωχέλειαν τὰ πατριαρχικὰ σπίτια τῆς Ὁλανδίας, τοῦ Ἄμστερνταμ καὶ τοῦ Χάρλεμ, μὲ μίαν αὐταπάτην καναλιῶν, ποὺ καθρεφτίζουν τὶς καθαρὲς προσόψεις τῶν σπιτιῶν.

Τακτοποιοῦμαι γρήγορα στὸ ξενοδοχεῖο μου καὶ βγαίνω γιὰ τὴν ἐξερεύνησι τῆς Μπατάβια. Εἶνε πολὺ ἄνετα τὰ τροπικὰ αὐτὰ ξενοδοχεῖα τῶν ὁλλανδικῶν Ἰνδιῶν μὲ διαμερίσματα ποὺ μοιάζουν μὲ βιλλίτσες : μία βεράντα, μία σάλα, κρεββατοκάμαρα, λουτρό, μία ἄλλη βεράντα, καὶ διόλου κουβέρτες στὸ κρεββάτι καὶ οἱ πόρτες πάντοτε ἀνοικτές.

Η ΓΡΑΦΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Ἡ Μπατάβια εἶνε μία χαριτωμένη πολιτεία. Πενῆντα βαθμοὶ στὸν ἥλιο, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ εἶνε μαγευτική.

Εἶνε ἕνας ὑπέροχος κῆπος, μέσα στὸν ὁποῖον εἶνε κτισμένα τὰ σπίτια, πολλὰ σπίτια. Οἱ δρόμοι εἶνε πλατεῖς, ὡραῖοι, ἀσφαλτοστρωμένοι, κάνουν τὸν κύκλο ἀπὸ μεγάλα πάρκα καὶ ἀπέραντες πλατεῖες, ἔχουν ἀτέλειωτες δενδροστοιχίες, ἀναπαύονται στὴ σκιά, βγαίνουν σ' ἕνα φωτεινὸ χαμόγελο λουλουδιῶν, πᾶνε ἀναζητῶντας χαριτωμένες ἐπαύλεις, ἐξοχικὰ σπιτάκια κρυμμένα στὴν πρασινάδα, βιλλίτσες μὲ χαρούμενους ἐξῶστες, μέγαρα κρατικῶν γραφείων, Τράπεζες, ξενοδοχεῖα, τὸν κατάλευκον ὄγκον τοῦ Κυβερνείου, ἕνα μουσεῖο, μιὰν ἐκκλησία, νοσοκομεῖα, σχολεῖα, μνημεῖα....

Ναὶ ὑπάρχουν κι' ἐδῶ μνημεῖα. Μία χώρα, ὅταν θέλῃ νὰ ἐκπολιτισθῇ, στήνει ἀμέσως μνημεῖα. Ἔχουν ἀποθανατισθῆ ὅλοι οἱ ἐπιδρομεῖς τῆς Εὐρώπης ποὺ κατὰ καιροὺς κατέκτησαν τὸ νησὶ αὐτό.

Τὸ Ρίσβικ καὶ τὸ Νόρτβικ, οἱ δύο κεντρικώτεροι δρόμοι, ἔχουν κάποια κομψότητα. Γύρω ἀπὸ ἄλλα κεντρικὰ σημεῖα ἁπλώνεται ἡ νέα πολιτεία, ἀπείρως εὐγενής, ὅλο καλοκτενισμένες πρασινάδες, ὁλοκάθαρη, ἀκολουθῶντας τὴν μόδα τῆς μακρυνῆς Ὁλλανδίας. Λὲς καὶ εἶνε ὅλα μόλις βγαλμένα ἀπὸ τὴν μπουγάδα, καὶ μοσχοβολοῦν μὲ ἕνα ἄρωμα ἀπέραντης γαλήνης.

ΑΡΝΑΛΝΤΟ ΦΡΑΚΑΡΟΛΙ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝ

(Ἡ Ὀδέττη, μιὰ ξανθὴ θεατρινούλα 25 χρονῶν, φτάνει στὴν γκαρσονιέρα τοῦ φίλου της κ. Ἀλμπὲρ Βενσὲλ καὶ μὲ τὸ κλειδὶ ποὺ ἐκεῖνος τῆς εἶχε δώσει, ἀνοίγει καὶ μπαίνει. Εἶνε ἡ ὥρα 5 ½ καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀλμπὲρ θὰ φθάσῃ στὶς 6 ἡ Ὀδέττη ξαπλώνεται στὸ ντιβάνι καὶ καπνίζει τὸ τσιγαράκι της. Ξαφνικὰ κτυπάει τὸ κουδοῦνι. Νιμίζοντας ὅτι εἶνε ὁ Ἀλμπὲρ ποὺ ἔφθασε τρέχει καὶ ἀνοίγει. Μὲ ἔκπληξί της ὅμως βλέπει μπροστά της μιὰ κυρία).

Ὀδέττη: Ποιὸν ζητᾶτε, κυρία;

Κυρία: Σᾶς δεσποινίς. Δὲν εἶσθε ἡ δεσποινὶς Ὀδέτη Ἀρνονβίλ;

Ὀδέττη: Μά...

Ἡ κυρία: Εἶνε περιττὸ νὰ ἀρνηθῆτε. Εἶμαι βεβαία γιὰ τὴν ταὐτότητά σας. Καὶ τώρα νὰ σᾶς συστηθῶ κι' ἐγώ: κυρία Βενσέλ.

Ὀδέττη (ξερὴ ἀπὸ τὴν ἔκπληξι): Πῶς: Ἡ κυρία Βενσέλ;

Κα Βινσέλ : Δὲν μὲ περιμένατε βέβαια, αἵ; Μὰ μὴν ἀνησυχῆτε. Προσωπικῶς δὲν ἔχω τίποτα μαζί σας. Ἀπεναντίας βλέπω ὅτι ὁ ἄντρας μου ἔκανε καλὴ ἐκλογὴ γιὰ νὰ μὲ ἀπατήσῃ.

Ὀδέττη: Ὤ, κυρία μου... δὲν ξέρω τίν ἀ σᾶς πῶ...

Κα Βενσέλ: Μὰ σᾶς εἶπα μὴν ἀνησυχῆτε. Μὲ σᾶς δὲν ἔχω τίποτα. Τὸν ἄντρα μου θέλω νὰ ἐκδικηθῶ μόνο καὶ ἐλπίζω νὰ μὲ βοηθήσετε σ' αὐτό...

Ὀδέττη: Νὰ σᾶς βοηθήσω; Μὰ πῶς;

Κα Βενσέλ: Ὤ ναί. Μιὰ μικρὴ μόνο συμμαχία ποὺ αὔριο θὰ τὴν ἔχωμε ξεχάσει καὶ οἱ δυό (τῆς δίνει τὸ χέρι). Λοιπὸν τί λέτε; Θέλετε νὰ μὲ βοηθήσετε;

Ὀδέττη: Εἴσαστε τόσο εὐγενικὴ καὶ καλή, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀρνηθῶ. Ἐξ ἄλλου, ὅπως καὶ νὰ τὸ πάρετε τὸ ζήτημα, δὲν φταίω ἐγὼ σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι.

Κα Βενσέλ: Ὤ, ἂς μὴ μιλᾶμε πιὰ γι' αὐτό, ἂς κανονίσουμε μόνο αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς πῶ. Θὰ σᾶς κάνω πρῶτα-πρῶτα μιὰν ἀδιάκριτη ἐρώτησι: τὸ σημερινὸ εἶνε τὸ πρῶτο σας ραντεβοῦ μὲ τὸν ἄντρα μου;

Ὀδέττη: Ὤ, ναί, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι...

Κα Βενσέλ: Κι' ἐπρόκειτο βέβαια, νὰ φᾶτε ἐδῶ μαζί.

Ὀδέττη: Ναί, βλέπετε; Στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο εἶνε στρωμένο τὸ τραπέζι μὲ διάφορα φαγητά, σαμπάνια καὶ ἄνθη.

Κα Βενσέλ: Ὡραῖα λοιπὸν (σηκώνεται καὶ ἐξετάζει ὅλο τὸ διαμέρισμα). Καὶ τώρα σᾶς παρακαλῶ πολὺ νὰ γευματίσετε μὲ τὸν ἄντρα μου, σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτα...

Ὀδέττη: Πῶς; Μὲ τὸν κ. Βενσέλ;

Κα Βενσέλ: Ναί, ναί. Καὶ σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ γεύματος, μιλῆστε, παῖξτε καὶ φιληθῆτε ἀκόμα, σὰ νὰ μὴν εἶνε κανεὶς ἄλλος ἐδῶ... Ἐγὼ θὰ εἶμαι κρυμμένη σ' αὐτὴν τὴ γωνιὰ τοῦ σαλονιοῦ. Μόλις ὁ ἄντρας μου γίνῃ πιὸ ἐπιθετικὸς θὰ γυρίσω τὸν διακόπτη τοῦ ἠλεκτρικοῦ... Ἐκεῖνος θὰ νομίσῃ ὅτι κόπηκε τὸ ρεῦμα. Τὴν ἴδια στιγμὴ σεῖς χωρὶς νὰ πῆτε λέξι θὰ φύγετε ἐνῷ ἐγὼ θὰ τρέξω νὰ σᾶς ἀντικαταστήσω κοντά του...

Ὀδέττη (χαμογελῶντας): Ὥστε μόλις σβύσετε τὸ φῶς, ἐγὼ θὰ τρέξω νὰ φύγω.

Κα Βενσέλ: Ἀκριβῶς (ἀκούγεται τὸ κουδοῦνι:. Ὁ Ἀλμπὲρ θὰ εἶνε... γρήγορα... (Ἡ κ. Βενσὲλ κρύβεται προσεκτικὰ πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα τοῦ παραθύρου, ἐνῷ ἡ Ὀδέττη ἀνοίγει στὸν κ. Ἀλμπέρτ.

Ἀμλπέρτ (μπαίνοντας γελιστός): Τί χαρά, μικρούλα μου, τί χαρά! Σ' ἔχω ἐπὶ τέλους δική μου. Κι' ὄχι μόνο γιὰ λίγο, ἀλλὰ γιὰ ὧρες ὁλόκληρες (κάνει νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ). Δὲν ξέρεις τί εὐχαρίστησι νοιώθω βλέποντάς σε! Γίνουμε 20 χρόνια νεώτερος. Νὰ μ' ἔβλεπε ἡ γυναῖκα μου δὲν θὰ μὲ γνώριζε.

Ὀδέττη: Πᾶμε νὰ φᾶμε τώρα, γιατὶ ξέρεις ἔχω μιὰ πεῖνα ποὺ δὲν σὲ βλέπω.

Ἀλμπέρ: Ἀμ' ἐγώ; (μπαίνουν στὸ ἄλλο δωμάτιο, κάθονται στὸ τραπέζι καὶ ὁ Ἀλμπὲρ τῆς σερβίρει ὀρεκτικά). Δὲν ξέρεις τί εὐτυχὴς ποὺ εἶμαι καὶ τί ἐλεύθερος. Ἡ γυναῖκα μου ξέρεις ποῦ βρίσκεται τώρα; 550 χιλιόμετρα μακρυά. Τὴν ἔστειλα στὴ Μασσαλία. Εἶνε καλή, δὲν σοῦ λέω, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις. Δὲν μπορεῖ νὰ τρώῃ κανεὶς ὅλο σούπα. Κάποτε πρέπει νὰ τρώῃ καὶ μακαρόνια (πίνουν τσουγκρίζοντας τὰ ποτήρια). Ὁ Ἀλμπὲρ ἀρχίζει νὰ τὴν φιλῇ—στὸν λαιμό, στὰ μαλλιά, στὰ χείλη, (τὴν ἀγκαλιάζει). Ἀγάπη μου, λατρεία μου, γλυκειά μου. (Τὴν στιγμὴ αὐτὴ τὸ φῶς σβύνει ξαφνικά). Τί διάβολο; Τώρα βρέθηκε νὰ κοπῇ τὸ ρεῦμα; Στάσου ν' ἀνάψω τοὐλάχιστον ἕνα σπαρματσέτο.

Ὀδέττη: Ὄχι... ὄχι... δὲν θέλω... προτιμῶ τὸ σκοτάδι... Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ.

Ἀλμπέρ: Μὰ ποῦ εἶσαι; Δὲν σὲ βλέπω.

Ὀδέττη: Ἐδῶ... στὴν γωνία

Ἀλμπέρ (ψάχνει): Ἔνοια σου καὶ θὰ σὲ πιάσω κατεργάρα. (Ἡ Ὀδέττη περνάει στὸ ἄλλο δωμάτιο). Μὰ ποῦ εἶσαι λοιπόν; (πιάνοντας τὴν γυναῖκα του): Ἄ, μπράβο. Τώρα σ' ἔπιασα καὶ δὲν θὰ σ' ἀφήσω πιά. (Τὴν γεμίζει φιλιά, τὰ ὁποῖα ἐκείνη τοῦ ἀνταποδίνει πρόθυμα) Πές μου ὅτι μ' ἀγαπᾷς... Ἢ μᾶλλον ὄχι... μὴ μοῦ λὲς τίποτα... Μίλα μου μόνο μὲ τὰ φιλιά σου καὶ τὰ χάδια σου... Κι' ὅσο σκέπτουμαι ὅτι ὑπάρχουν ἄντρες ποὺ ἀρκοῦνται στὰ φιλιὰ καὶ στὰ χάδια τῆς γυναίκας τους! Τ' ἠλίθιοι!.... Δὲν εἶνε ἱκανοὶ νὰ νοιώσουν τὴν ἀξία τοῦ παράνομου ἔρωτα, νὰ γευθοῦν τὶς ἄπειρες ἡδονές τους, εἶνε ἀνίκανοι νὰ ὑψωθοῦν πάνω ἀπ' τοὺς γελοίους θεσμοὺς μιᾶς κατὰ συνθήκην ἠθικῆς.

Κα Βενσέλ (γυρίζοντας τὸ διακόπτη): Ἠλίθιοι σὰν καὶ σένα (κυττάζει λιγωμένη στὰ γέλια τὸν ἄντρα της ποὺ ὀπισθοχωρεῖ τρομαγμένος, μὴ θέλοντας νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του).

Ἀλμπέρ: Πῶς; Ἡ Κλοτίλδη ; Μὰ μήπως βλέπω ὄνειρο;

Κα Βενσέλ: Ὕστερα ἀπὸ τόσα φιλιὰ ποὺ μοῦ ἔδωκες, νομίζω πὼς δὲν πρέπει νὰ ἀμφιβάλῃς ὅτι εἶμαι ἐγώ.

Ἀλμπέρ: Μὰ τί ἔγινε λοιπόν; Ἐξήγησέ μου... Γιατί, θυμᾶμαι πολὺ καλὰ ὅτι πρὸ ὀλίγου ἔτρωγα μὲ τὴν Ὀδέττη...

Κα Βενσέλ: Ναί. Ἀλλὰ τὴν ἀντικατέστησα, ὅπως εἶχα συμφωνήσει μαζί της. Ἦρθα ἐδῶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας πρὶν ἀπὸ σένα. Κατάλαβες τώρα κουτομόγια μου ποὺ μὲ κυττάζεις μ' ἕνα τόσο ἠλίθιο ὕφος, κι' ὑποχωρεῖς σὰν νὰ βρίσκεσαι μπρὸς σ' ἕναν τρομερὸ κίνδυνο.

Ἀλμπέρ: Κατάλαβα. Ἀλλὰ ποιὸς παλιάνθρωπος τόλμησε νὰ μὲ προδώσῃ;

Κα Βενσέλ : Ὁ κ. Βιλονά, ὁ πιὸ καλός σου φίλος ποὺ ἀπὸ καιρὸ τώρα μὲ κυνηγάει ἄγρια μοῦ εἶπε σήμερα: Μπορεῖτε, κυρία μου, νὰ ἀπατήσετε τὸν ἄντρα σας, ἀφοῦ κι' αὐτὸς σᾶς ἀπατᾷ. Τοῦ παραχώρησα τὴν γκαρσονιέρα μου. Πηγαίνετε νὰ δῆτε». Καὶ ξέρεις; Εἴχαμε συμφωνήσει ἂν σᾶς ἔπιανα ἐπ' αὐτοφώρῳ νὰ τὸν ἀποζημίωνα.

Ἀλμπέρ (τρέμοντας ἀπὸ θυμό): Μὰ αὐτὸ εἶνε ἄτιμο, αἰσχρό!... Καὶ καλά, δὲν πῆγες στὴ Μασσαλία;

Κα Βενσέλ: Ὄχι. Γύρισα πίσω ἀπὸ τὸν πρῶτο σταθμό. Καὶ τώρα ποὺ τὰ ἔμαθες ὅλα, γειά σου. Πάω στοῦ Τιλὸ νὰ τὸν ἀποζημιώσω ὅπως τοῦ ὑποσχέθηκα.

Ἀλμπέρ: Τρελλάθηκες; Μὰ ἀφοῦ δὲν σὲ ἀπάτησα: (γονατίζει μπροστά της). Κλοτίλδη... συγχώρεσέ με... δὲν θὰ τὸ ξανακάνω, σοῦ τ' ὁρκίζομαι.

Κα Βενσέλ: Σὲ συγχωρῶ μ' ἕναν ὅρον: ὅτι θὰ ἀρκεσθῇς στὴν σούπα σου καὶ δὲν θὰ ζητήσῃς πιὰ μακαρόνια...

Ἀλμπέρ: Ναί, ναί, κι' αὐτὸ στὸ ὁρκίζομαι.

ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝ

Τό μυστικό τῆς ΚΑΣΣΕΤΙΝΑΣ

ΜΙΑ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΕΡΟΧΗ ΠΕΝΝΑ ΤΗΣ ΦΛΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛΕΫ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

2ον

—Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μοῦ μιλᾶς γι' αὐτόν! τὴν διέκοψε ὁπατέρας της.

Ἡ νέα δὲν ἐπέμενε, νοιώθοντας πὼς σὲ λιγάκι ἀκόμα σὲ ξέσπαζε ἡ ὀργὴ τοῦ ἀναπήρου. Πόσες λογομαχίες δὲν εἶχαν κατάληξει πάντα σὲ τραγικὲς σκηνές. Ἡ μητέρα νὰ ἱκετεύῃ τὴν συγγνώμη, ὁ πατέρας ἀμετάκλητος γιατὶ εἶχε πληγωθῆ στὸν ἐγωϊσμό του.

Ἀνέβηκε τὴ σκάλα. Τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἔμπαινε στὸ δωμάτιό της ἡ μητέρα της τὴ φώναξε:

—Μαρὶ—Λώρ!...

Ἡ νέα χάρικε ἀκούγοντας αὐτὴ τὴ φωνή, γιατὶ θὰ τῆς δινόταν ἡ εὐκαιρία νὰ διηγηθῆ στὴ μητέρα της τὰ νέα της μιὰ καὶ δὲν κοιμόταν ἀκόμα. Τὴν λάτρευε τὴν μητερούλα της ποὖταν τόσο λεπτή, τόσο γλυκειὰ καὶ εὐαίσθητη σὰν κι' αὐτή.

—Μαμάκα! ψιθύρισε μπαίνοντας στὸ δωμάτιό της καὶ ἀπειλῶντας την μὲ τὸ δάχτυλο. Θὰ σὲ μαλώσω, τὸ ξέρεις; Ἔπρεπε νὰ κοιμᾶσαι τώρα πιά...

Πλησίασε καὶ κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ.

—Θέλεις νὰ σοῦ πῶ πῶς ἔγινε; τὴ ρώτησε εὔθυμα.

Ἀλλὰ ἀμέσως ἀντελήφθη ὅτι ἡ μητέρα της σκεφτόταν κάτι ἄλλο πιὸ σοβαρὸ ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ σκόπευε αὐτὴ νὰ τῆς διηγηθῆ.

—Πές μου Λωρέτα, ἄρχισε νὰ τῆς λέῃ ἡ μητέρα της. Σὲ φώναξε ὁ πατέρας μου; Ἄκουσα ὁμιλίες στὸ δωμάτιό του.

Ἡ Μαρὶ - Λὼρ δὲν ἤξερε τί νὰ πῆ. Θἄπρεπε ἄραγε νὰ ὁμολογήσῃ πὼς ὁ πατέρας της τῆς σλνέστησε νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν Ζὰκ Φερεντὲν γιὰ νὰ ἐκδηλωθῆ;

—Ἄκουσα τὴ φωνή του νὰ ἀγριεύῃ, ἐξακολούθησε ἡ κ. Λὲ Οὐντιέ. Ξέρω ὅτι σοῦ εἶπε γιὰ τὰ μέτρα ποὺ σκοπεύει νὰ πάρῃ γιὰ τὴν περιουσία του.

Ἡ καρδιὰ τῆς Μαρὶ - Λὼρ σφίχθηκε. Ἡ μητέρα της, καθὼς φαινόταν, δὲν νοιαζόταν καθόλου νὰ μάθῃ τὰ μυστικά της, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ ζήτημα τὸ οἰκονομικὸ τὴν ἀπασχολοῦσε.

—Μὰ δὲν ἀποφασίστηκε τίποτα ἀκόμα, μαμά, γιὰ τὸ γάμο μου, εἶπε δειλά.

—Ὁ πατέρας σου θέλει νὰ σοῦ δώσῃ ἕνα ἑκατομμύριο φράγκα προῖκα. Εἶνε πολύ... πάρα πολύ, παιδί μου... καὶ ἡ μητέρα της μιλῶντας ἔσφιγγε τὰ χέρια της νευρικά. Αὐτὸ τὸ πεῖσμα τοῦ πατέρα σου εἶνε φοβερό! Σέ ἱκετεύω, παντρέψου ἕναν ἄνθρωπο μὲ συνείδησι πλατειά, μὲ ἀντιλήψεις ἀνθρωπιστικές! Αὐτὸ ποὺ θέλει νὰ κάνῃ ὁ πατέρας σου, νὰ σοῦ δώσῃ ὅλη του τὴν περιουσία, εἶνε ἄδικο, πολὺ ἄδικο γιὰ τὸν Ζάν..

—Ἔχετε δίκηο, μαμά... ψιθύρισε ἡ νέα, ἀλλὰ στενοχωρημένα λιγάκι.

—Δὲν ἔχεις δικαιώματα, Μαρὶ - Λώρ, ἐπὶ τῆς περιουσίας ποὺ μονίμως πρέπει νὰ περιέλθῃ μιὰ μέρα στὸν ἀδελφό σου.

—Μὴν στενοχωρῆστε, μαμάκα μου. Θὰ σᾶς πιάσῃ ταχυπαλμία, εἶπε ἡ Μαρὶ-Λώρ, ξεχνῶντας πρὸς στιγμὴ τὸ ζήτημα ποὺ τὴν ἀπασχολοῦσε, ἀπὸ τὸ φόβο της μὴ λιποθυμήσῃ ἡ μητέρα της. Ἂν ποτὲ ἀποφασίσω νὰ παντρευτῶ, θὰ διαλέξω ἄνθρωπο, στὸν ὁποῖον θὰ μπορῶ νἄχω πεποίθησι ὅτι σκέφτεται ὅπως καὶ ἐγὼ γιὰ τὰ οἰκονομικὰ ζητήματα. Δὲν θέλω ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ σφετερισθῶ τῆς περιουσίας τοῦ ἀδελφοῦ μου.

—Τὸ ἐλπίζω... Θἄταν ἀτιμία ἂν φερνόσουνα ἀλλοιώτικα.

Ἡ Μαρὶ - Λὼρ ἐσκέπασε τὴν μητέρα της μὲ μιὰ ψιλὴ κουβερτίτσα καὶ ὕστερα πῆγε γιὰ ὕπνο λιγάκι ταραγμένη.

Ἕνα πουλάκι σκαρφαλωμένο σ' ἕνα δένδρο κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς κάμαράς της, σταμάτησε σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ τραγοῦδι του ποὺ μόλις ὄχε ἀρχίσει καὶ πέταξε μακρυά. Καὶ ἀποτόμως ἡ Μαρὶ-Λὼρ νόμισε πὼς ἔβλεπε τὴν εὐτυχία της νὰ φεύγῃ γιὰ πάντα ἐκείνη τὴ στιγμή.

II

Ἐξύπνησε μὲ τὴν ἐντύπωσι πὼς μόλις εἶχεκ οιμηθῆ. Εἶχε δῆ στὸν ὕπνο της πὼς ἔπεσε σ' ἕνα γκρεμνό. Καὶ ὕστερα ἀμέσως ἄκουσες φωνὲς ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα της. Κατέβηκε τὴ σκάλα γεμάτη ἀγωνία.

Τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ χὼλλ χτυποῦσε μιὰ ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ἐκείνη τὴ στιγμή.

—Μαρὶ - Λώρ! γρήγορα! ἐφώναξεν ὁ κ. Λὲ Οὐντιέ. Ἀνέβα στὴ κάμαρα τῆς μαμᾶς σου. Ἄκουσα ἕνα δυνατὸ θόρυβο ὡσὰν νὰ γκρεμίστηκε τίποτα στὸ παρκέ. Καὶ ὕστερα, τίποτα πιά. Ἡ μητέρα σου θἄπρεπε νὰ ἔχῃ ἀκούσει τὸ θόρυβο.

—Πάω νὰ δῶ.

Γιατὶ νὰ περιγράψουμε ἐκεῖνο ποὺ ἡ νέα ἀντίκρυσε στὴν κρεββατοκάμαρα; Ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς της θὰ τὴν θυμόταν πάντα αὐτὴ τὴν εἰκόνα.

—Ὄχι! Ὄχι! Δὲν πρέπεινὰ τὸ σκέπτωμαι καθόλου! Θέλω νὰ τὴν ξαναδῶ τὴ μαννούλα μου, μὲ τὸ γλυκό της χαμόγελο, τὰ σγουρὰ μαλλάκια της καὶ μὲ τὶς ὡραῖες τουαλέττες ποὺ φοροῦσε, πρὶν τὴν κάνῃ δυστυχισμένη ὁ ἀδελφός μου Τὴ γλυκειά μου μαννούλα, πού ὅλος ὁ κόσμος τὴ θαύμαζε καὶ τὴν νόμιζε ἀδελφή μου, ἅμα μὲ συνώδευε στὸ σχολεῖο!

Καὶ ὅμως ἔζησε ἕνα λεπτό, ἕνα ἀτέλειωτο λεπτὸ ποὺ στὸ διάστημά του προσεπάθησε τοῦ κάκου νὰ ἀνασηκώσῃ τὴν μαννούλα ης τἀπὸ χάμω καθὼς ἦταν πεσμένη μὲ τὴν ρὸμπ-ντὲ-σάμπρ της μπρὸς στὸ τραπεζάκι μὲ τὴν μυστηριώδη κασσετίνα ποὺ τὴν ἄνοιγε καὶ τὴν ἀνασκάλευε συχνὰ τὰ βράδυα... Ἔβαλε στὴ θέσι της τὴν μετατοπισμένη πολυθρόνα, ἔκλεισε μηχανικὰ τὴν κασσετίνα ποὺ ἦταν ἀνοικτή, ἐφώναξε τὴν ὑπηρέτρια, τηλεφώνησε στὸ γιατρὸ «πὼς ἔπρεπε νὰ κάνῃ κάτι ὁπωσδήποτε, γιατὶ ὅταν εἶνε κανεὶς εἴκοσι χρονῶν, τοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ πιστέψῃ στὸ θάνατο καὶ ἰδίως ὅταν χτυπάῃ πρόσωπα ποὺ τοῦ εἶνε ἀγαπημένα.

Ὁ κ. Λὲ Οὐντιὲ ἔβγαζε φωνὲς ἀπελπισμένες ἀπ' τὸ κρεββάτι του ἀπ' ὅπου δὲν μποροῦσε νὰ κουνηθῆ μόνος. Χρειάσθηκε νὰ τοῦ ποῦν τὴν ἀλήθεια σιγὰ-σιγά, μὲ τρόπο γιατὶ φοβήθηκαν μὴν τοῦ ἔρθῃ κρίσις πάλι.

—Καὶ τὸν «μικρὸ» δὲν θὰ τὸν εἰδοποιήσετε; ρώτησε ἡ ὑπηρέτρια ἡ Μαριέττα.

Ἡ Μαρὶ - Λὼρ ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ τοῦ Ζὰν ἀεροπορικῶς. Καὶ ὥρισε λιγάκι μακρυνὴ τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας, γιὰ νὰ προφθάσῃ ὁ ξενιτεμένος νάρθῃ στὴ Γαλλία. Τὸ δυστυχισμένο τὸ κορίτσι εἶχε πάψει αὐτὴ τὴ νύχτα νὰ εἶνε παιδὶ—ἔνοιωθε μάλιστα τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶχε γεράσει κιόλα—καὶ ἔπλαθε μέσα της τὴν εὐθύνη τοῦ κάθε τι.

Δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ ὁμολογήσῃ οὔτε στὸν ἑαυτό της βέβαια καὶ ὅμως ἡ ἀναπηρία τοῦ πατέρα της, τὴν δυσκόλυνε μᾶλλον στὴν ἐκτέλεσι τῶν θλιβερῶν αὐτῶν καθηκόντων καὶ τὴν ὑπερπήδησιν τῶν δυσκολιῶν.

Ὁ κ. Λὲ Οὐντιὲ ἔμεινε κατάπληκτος μόλις ἄκουσε τὴν κόρη του νὰ τοῦ ἀναγγέλλει τὴν ἄφιξι τοῦ Ζάν.

—Θέλεις νὰ ἀνανεώσῃς τὴν ἐντύπωσι τοῦ σκανδάλου; Ὁ κόσμος εἶχεν ἀρχίσει νὰ ξεχνάῃ τὴν ὕπαρξί του.

—Σκάνδαλο ἀληθινὸ θὰ ἦταν, πατέρα, ἂν ἕνας γυιὸς παρέλειπε νὰ ρθῇ νὰ συνοδεύσῃ τὴ μητέρα του στὴν τελευταία της κατοικία.

Καὶ ὁ γέρος ἐπείσθη.

—Στὸ κάτω-κάτω ἔχεις δίκηο. Εἶνε μητέρα του. Ἐμένα εὐτυχῶς θὰ μὲ ἐξυπηρετήσῃ ἡ κατάστασίς μου. Θὰ μείνω στὸ κρεββάτι ὅλη μέρα καὶ ὁ Ζὰν δὲν θὰ μπῆ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ στὸ δωμάτιό μου.

Ὁ Ζὰν ἔγραψε στὴν ἀδελφή του ἕνα μακροσκελέστατο γράμμα ἀπὸ μιὰ γειτονικὴ πολίχνη ὅπου θὰ διανυκτέρευε, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ φθάσῃ στὴν Τουλούζη παρὰ τὴν ὥρα τῆς κηδείας ἀκριβῶς θὰ πήγαινε ἀπ' εὐθείας στὴν ἐκκλησία. Ἡ Μαρὶ - Λὼρ ἦταν τόσο ταραγμένη ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποὺ μόλις καὶ τῆς ἔμενε καιρὸς νὰ κλάψῃ τὴν ἀγαπημένη της νεκρή. Ὕστερα ἀπ' τὴν νεκρώσιμο ἀκολουθία καὶ τὴν παρέλασι τῶν ἐπισκεπτῶν εἶδε τὰ μπρούτζινα, ἡλιοκαμμένα μάγουλα τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ ἀπ' τὴν ἔκφρασι τῶν ματιῶν του κατάλαβε πόσο ὑπέφερε καὶ αὐτός. Γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισε πὼς ἡ καρδιά της θὰ σταματοῦσε νὰ λειτουργῆ. Δὲν εἶδε ὅμως κανένα χέρι νὰ ἀποσύρεται μπρὸς στὸ χέρι τοῦ νέου, κανένα ἐκτὸς ἀπ' τὸ χέρ τοῦ πατέρα του, ὅπως εἶπε ὁ ἴδιος ἀργότερα.

Μετὰ τὴν κηδεία ἡ Μαρὶ - Λὼρ θέλησε νὰ τὸν πάρῃ μὲ τὸ ἁμάξι της σπίτι, ἀλλὰ αὐτὸς ἀρνήθηκε.

—Ὄχι, τῆς εἶπε. Δὲν θάρθῶ ποτὲ στὸ σπίτι, ἂν δὲν μοῦ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα ὁ ἴδιος ὁ μπαμπᾶς. Ὕστερα θὰ μοὔκανε πολὺ κόπο νὰ δῶ τόσα μέρη ἀγαπημένα. Παράγγειλα τὸ πρόγευμά μας σ' ἕνα δωμάτιο ἰδιαίτερο ἑνὸς πανδοχείου ὅπου θὰ μείνω ὡς τὴν ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ ἀεροπλάνου γιὰ τὴν Καζαμπλάνκα.

—Καϋμένη μαμά!... εἶπε ὕστερα, ἅμα κάτσανε στὸ φτωχικὸ δωμάτιο τοῦ πανδοχείου. Ὑπέφερε καιρὸ ἀπ' τὴν καρδιά της;

Ἡ Μαρὶ - Λὼρ χαμήλωσε τὰ μάτια. Ποτὲ δὲν θὰ τοῦ ἔλεγε αὐτὸ ποὺ πίστευε... πὼς ἀπὸ τότε ποὺ τὸν ἔδιωξε ὁ πατέρας του αὐτόν,ἐκείνη δὲν γνώρισε ποτὲ καλὴ μέρα... ἀλλὰ πῶς μονάχα.

—Σὲ ἀγαποῦσε μὲ ὅλη της τὴν καρδιὰ ἡ μαμά... Πρὶν πεθάνῃ ἀκριβῶς γιὰ σένα μοῦ μιλοῦσε καὶ ἀνησυχοῦσε.

Ἡ νέα σταμάτησε. Τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ προφέρῃ τὰ τελευταῖα λόγια τῆς μητέρας της.

Ἐν ᾧ μεταξὺ ὁ ἀδελφός της ἄρχισε νὰ τῆς μιλῆ γιὰ τὸν ἑαυτό του.

—Νομίζω πὼς θὰ παντρευτῶ μὲ μιὰ νέα τῆς Καζαμπλάνκας, τῆς ἐμπιστεύθηκε. Τὴν ἀγαπῶ καὶ μὲ ἀγαπᾷ. Δὲν τῆς ἔκρυψα τίποτε ἀπὸ τὸ παρελθόν μου. Οὔτε τὸ λόγο τῆς διακοπῆς τῶν σχέσεών μου μὲ τὸν μπαμπᾶ. Καταλαβαίνω πὼς μπορεῖ νὰ ξαναγίνῃ κανεὶς ἄξιος ἐκτιμήσεως ἅμα καταβάλῃ κάποια προσπάθεια.

Ἡ Μαρὶ - Λὼλ ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸν ἀδελφό της ποὺ μόλις καὶ τὸν ἀνεγνώριζε ὕστερα ἀπ' τὴν ἀλλαγὴ ποὺ εἶχαν ἐπιφέρει πάνω του τὰ τελευταία τέσσαρα χρόνια.

—Εἶμαι εὐτυχὴς γιὰ σένα μ' αὐτὸ ποὺ μοῦ λές. Καὶ ὅμως ἡ καρδιά μου ματώνει στὴ σκέψι πὼς θὰ φτιάξῃς τὸ σπιτικό σου μακρυὰ ἀπ' τὴ Γαλλία καὶ ἀπὸ μένα!

—Μπᾶ... δὲν μᾶς χωρίζουν παρὰ λίγες ὧρες μὲ τὸ ἀεροπλάνο, εἶπεν ὁ νέος σηκώνοντας τοὺς ὤμους του μὲ ἀδιαφορία.

—Ναί... ἀλλὰ τὰ παιδιά σου καὶ ἡ γυναῖκα σου θὰ σοῦ ἀρκοῦν καὶ τίποτε πιὰ δὲν θὰ σὲ ξαναφέρῃ κοντὰ στὴν ἀδελφή σου.

—Θὰ παντρευτῇς καὶ ἐσὺ μὲ τὴν ὥρα σου, Μαρὶ - Λώρ!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔνοιωσε τὴν ἀνάγκη νὰ τοῦ πῆ ὅτι ὁ Ζὰκ Τερεντὲν, ὁ παιδικός του φίλος, τὴν ἀγαποῦσε καὶ πὼς καὶ αὐτῆς τῆς ἄρεσε. Ἀλλὰ τὸ θέμα αὐτὸ τῆς θύμιζε μιὰν ὀχληρὴ συζήτησι. Τὰ κληρονομικὰ ζητήματα ποὺ ἴσως, ποιὸς ξέρει, αὐτὰ νὰ εἶχαν συντομέψει τὸ τέλος τῆς μητέρας της καὶ ἔτσι ἄφησε τὸν Ζὰν νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τοῦ ἐκμυστηρευθῆ τίποτα.

III

Ἡ Μαρὶ - Λὼρ πέρασε κάμποσες μέρες ἐξαντλημένη καὶ ἐξουθενωμένη χωρὶς νὰ ἀντιδρᾷ. Δὲν ἔβγαινε ἀπ' τὸ δωμάτιό της παρὰ γιὰ νὰ περιποιηθῆ τὸν πατέρα της, πρᾶγμα ποὺ τὄκανε πάντα ἡ μητέρα της ὅσο ζοῦσε. Χρειαζόταν νὰ τὸν βοηθῆ νὰ κάνῃ τὴν τουαλέττα του, νὰ τοῦ κόβουν τὸ κρέας καὶ τὸ ψωμί, νὰ κυλοῦν τὴν πολυθρόνα του ὡς τὸν κῆπο. Ἡ Μαρὶ - Λὼρ θαρροῦσε πὼς τώρα γιὰ πρώτη φορὰ γνώριζε πραγματικὰ τὴν μητέρα της. Μήπως εἶχε σκεφθῆ ποτὲ τάχα ὅσο ζοῦσε τὴν αὐταπάρνησί της καὶ ὅλη τὴν ἔκτασι τῆς ἀφοσιώσεώς της; Πρᾶγμα ποὺ τὸ διεκήρυσσε καὶ οἴδιος ὁ ἄρρωστος σὲ κάθε στιγμή.

—Δὲν εἶσαι ἐπιδέξια σὰν τὴ μητέρα σου, τῆς ἔλεγε. Δὲν εἶσαι ὑπομονητική.

Καὶ ἡ Μαρὶ - Λὼρ δεχόταν εὐχάριστα αὐτὲς τὶς παρατηρήσεις καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὰ καταφέρνῃ καλύτερα.

Ἅμα ξεμπέρδευε ἀπὸ τὸν πατέρα της, ξαπλωνόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα τοῦ σαλονιοῦ της, μὲ τὸ μυαλὸ ἄδειο ἀπὸ κάθε σκέψι. Καὶ τὶς ὧρες ἐκεῖνες μιὰ εἰκόνα μονάχα διαπερνοῦσε τὸ σκοτισμένο της λογικό: Ἡ εἰκόνα τοῦ Ζὰκ Φερεντὲν τὴν ὥρα ποὺ ἔσφιγγε τὸ χέρι τοῦ ἀδελφοῦ της στὴν ἔξοδο τῆς ἐκκλησίας καὶ ὕστερα σκυφτὰ λιγάκι τὰ δικά της σὰν νἄθελε νὰ τὰ φιλήσῃ.

Τῆς φαινόταν σὰν νὰ μὴν εἶχε δῆ παρὰ αὐτὸν μονάχα μέσ' στὸν κόσμο.

—Μὲ τὴ σκέψι εἶμαι πάντα κοντά σου, τῆς εἶχε ψιθυρίσει γρήγορα-γρήγορα.

Κ.' ὕστερα, βλέποντας τὸ καταβλημένο πρόσωπο τῆς νέας, ἐπρόσθεσε:

—Νομίζω πὼς θὰ πρέπει νὰ μείνῃς λίγο καιρὸ μόνη πρὶν ἔλθω νὰ σὲ δῶ...

Καὶ ἐκείνη, ἀντὶ νὰ τοῦ φωνάξῃ: «Μὴ μ' ἀφίνῃς μόνη, Ζάκ!», ὅπως ἔνοιωθε τὴν ἀνάγκη, τοῦ εἶπε τυπικά:

—Ἄ... ναί, θέλω νὰ σκεφθῶ λιγάκι!...

Περνοῦσε τὰ βράδυα της ὡς ποὺ νὰ τὴν πιάσῃ νύστα στὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα της.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΤΤΙΚΗ

Πρωΐ, καὶ λιοπερίχυτη καὶ λιόκαλ' εἶναι ἡ μέρα,
κ' ἡ Ἀθήνα ζαφειρόπετρα στῆς γῆς τὸ δαχτυλίδι.
Τὸ φῶς παντοῦ, κι' ὅλο τὸ φῶς, κι' ὅλα τὸ φῶς
(τὰ δείχνει
καὶ στρογγυλὰ καὶ σταλωμένα, κοίτα, δὲν ἀφίνει
τίποτε θαμποχάραγο, νὰ μὴν τὸ ξεδιαλύνεις
ὄνειρο ἂν εἶναι, ἢ κι' ἂν ἀχνός, ἢ ἂν εἶναι κρου-
(στὸ κάτι.
Περήφανα καὶ ταπεινά, κι' ὅλα φαντάζουν ἴδια.
Καὶ τῆς Πεντέλης ἡ κορφὴ καὶ τ' ἀχαμνὸ σφερ-
(δούκλι,
κι' ὁ λαμπρομέτωπος ναὸς καὶ μιὰ χλωμὴ ἀνεμώνη
τὰ πάντα, ὅμοια βαραίνουνε στὴ ζυγαριὰ τῆς
(πλάσης.
Κ' ὅλα σιμὰ τὰ φέρνεις, φῶς, κι' ὅλα τὸ φῶς τὰ
(δείχνει
μὲ μοίρα σὰν ξεχωριστή.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΝΔΟΞΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η ΜΑΡΘΑ ΕΓΚΕΡΘ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ Η ΖΩΗ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἅμα μιλάει κανεὶς πολύ, λέει συνήθως καὶ κάτι ποὺ θἄπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ κρατήσῃ μυστικό.

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ

Πρὶν βγῆς ἀπὸ τὸ σπίτι σου ἐπανέλαβε μέσα σου τί δουλειὲς ἔχεις νὰ κάνῃς: ὅταν γυρίσῃς, κύτταξε καὶ ἐξέτασε τί ἔκανες.

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ

Μὴ παραπονεῖσαι ποτὲ γιὰ τὴν τύχη σου γιατὶ αὐτὸ σοῦ δίνη τὴν εὐκαιρία νὰ δρᾷς, νὰ ὑποφέρῃς γιὰ κείνη.

ΑΜΝΕΛ

Κάποιος ποὺ σπατάλησε τὰ νειᾶτα του γλετῶντας, ἀναγκάζεται πάντα νὰ μετανοιώσῃ στὰ γεράμματά του.

ΝΤΕ ΛΑΤΕΝΑ

Ἡ ἀγάπη εἶναι λουλούδι πολὺ εὐαίσθητο καὶ λεπτὸ γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ ξανασηκωθῆ ἅμα τὴν τσαλαπατήσῃς μὲ τὰ πόδια σου.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ

ΕΥΘΥΜΑ ΣΚΙΤΣΑ

Ο ΕΡΩΣ. ΤΟ ΞΥΛΟ ΚΑΙ Ο ΜΠΑΜΠΑΣ.

Ἐκείνη ἦταν κορίτσι φλογερό, λιγάκι μοιραῖο, ποὺ τὴν εἶχε πάρει στὸ λαιμό της ὁ κινηματογράφος. Καὶ πρὸ παντὸς ἡ Γκρέττα Γκάρμπο. Κι' ὅπως ἦταν μοντέρνο κορίτσι διψοῦσε γιὰ περιπέτειες. Εἶχε κι' ἕνα ἄλλο προσόν... ὀλέθρου: Τῆς ἄρεσεν ἡ ἀλληλογραφία! Ἀλληλογραφοῦσε μὲ πολλοὺς νέους συγχρόνως. Κυρίως δὲ νέους τῶν ἐπαρχιῶν. Ἐκεῖνος, γιὰ νὰ σᾶς παρουσιάσουμε καὶ τὸν ἥρωά μας, ἦταν νέος ρωμαντικὸς ἀπὸ τὴν ἐπαρχία ποὺ διέθετε μιά, δυὸ ὧρες τῆς ἑβδομάδος του γιὰ ν' ἀλληλογραφῆ μὲ τὴ νέα τὴν φλογερή, τὴν λιγάκι μοιραία, τὴν ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὸ σινεμά.

Γνωρίστηκαν ἀπ' τὶς στῆλες ἑνὸς ἑβδομαδιαίου περιοδικοῦ. Τῆς ἔγραψε πρῶτον λιγάκι ἀνορθόγραφα μὰ μὲ μεγάλη δόσι ρωμαντισμοῦ. Τοῦ ἀπήντησε κι' ἐκείνη. Μὰ τὸ γράμμα της σωστὸ πεζοτράγουδο, τὸν ξετρέλλανε. Ζήτησαν φωτογραφίες ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Τὶς ἔλαβαν σύντομα. Ἐκεῖνος τῆς ἔστειλε μιὰ ὡραία ρωμαντικὴ πόζα βγαλμένη στὴν ἐξοχή, ἀνάμεσα στὰ λουλούδια τῆς ἀνοίξεως. Λουλοῦδι κι' αὐτὸς—μᾶλλον, ὅμως, γαϊδουράγκαθο! Ἡ φωτογραφία ἐκείνης ἦταν πόζα γοήσσης μοιραίας. Αὐτὸ ἦταν! Μόλις τὴν γνώρισε καὶ μὲ φωτογραφία, τὴν ἐρωτεύθηκε. Τὰ φλογερὰ γράμματά διαδέχονταν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Τί καντάρια πόνου, τί χείμαρροι δακρύων, τί ποταμοὶ ἀνυπομονησίας γιὰ νὰ γνωριστοῦν καὶ προσωπικά. Τῆς ἔταζε πὼς θὰ τὤσκαζε ἀπὸ τὸν μπαμπᾶ καὶ πὼς θ' ἀρχόνταν ἐπίτηδες στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ γνωριστοῦν καὶ προσωπικά. Καὶ τότε... Ὢ! τότε. Καμμιὰ δύναμις δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς χωρίσῃ!... Τῆς ἔγραφε τακτικώτατα. Δυὸ γράμματα τὴν ἡμέρα. Τῆς μιλοῦσε γιὰ τὴ ζωή του, γιὰ τὸ σουξὲ ποὺ εἶχε στὰ κορίτσια τῆς ἐπαρχίας του. Τῆς ἔγραφε κάποτε μὲ μετριοφροσύνη:

Ὢ! Νὰ μἔβλεπες στὸ χορό μας... Μπλὲ κοστοῦμι, μεταξωτὸ πουκάμισο, καλὴ γραβάτα, παπούτσια λουστρίνια, κάλτσες φίνες, μαντῆλι μεταξωτό μαλλιὰ φρεσκοκομμένα καὶ ξύρισμα ἄψογο». Παρέλειψε ὅμως κάτι ἄλλο: Νὰ περιγράψῃ τὴν ποιότητα τῆς φανέλλας του καὶ λοιπῶν... χρειωδῶν του! Τῆς ἔστειλε καὶ δῶρο: Πενῆντα δράμια λουκούμια ἐντοπίας κατασκευῆς. Μὰ ἡ μέρα ποὺ τῆς ἔταζε πὼς θἀρχόταν στὴν Ἀθήνα ἔφτασε. Κι' ἐκείνη ἀδημονοῦσε νὰ τὸν γνωρίσῃ ἀπὸ κοντά. Περίμενε τὸ τηλεγράφημα. Μάταια ὅμως. Πέρασε κι' ἡ προσδιορισμένη ἡμέρα. Πέρασαν κι' ἄλλες. Μὰ οὔτε ὁ θαυμαστὴς νὰ φανῆ οὔτε καὶ γράμμα του.

Ἄρχισε νὰ ἀνησυχεῖ.

Τοῦ ἔγραψε καὶ τοῦ ξανάγραψε, μὰ καμμιὰ ἀπάντησις. Χίλιες κακὲς σκέψεις περνοῦσαν ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ ρωμαντικοῦ κοριτσιοῦ.

Τί νὰ ἔγινε ἄραγε; Μήπως εἶνε ἄρρωστος, μήπως δὲν παίρνει τὰ γράμματά της, μήπως τὴν λησμόνησε γιὰ καμμιὰν ἄλλη. Ὢ, στὴ σκέψι αὐτὴ τῆς φαίνονταν ὁ οὐρανὸς σφονδύλι.

Γιὰ νὰ βεβαιωθῆ κατέφυγε καὶ σὲ μιὰ καφετζοῦ.

—«Ζῆ καὶ βασιλεύει ὁ καλός σου, τῆς εἶπεν ἡ καφετζοῦ, κι' ὅλο ἐσένα σκέφτεται...

—Μὰ τότε γιατὶ δὲν μοῦ γράφει; Γιατί δὲν ἔχω νέα του, γιατί;

Καὶ κάθε βράδυ κατακλίνονταν μὲ τὴ φωτογραφία του στὸ χέρι.

Στὰ ὄνειρά της ὅλο ἐκεῖνον ἔβλεπε. Ὡραῖον, ἱππότην, περιστοιχισμένο ἀπὸ ὡραῖες κυρίες, μέσα στὴν ἐξοχική του ἔπαυλι, μέσα στά...

Καὶ ὁ καιρὸς περνοῦσε...

* * *

Καὶ νὰ ἡ ἀλήθεια. Μετὰ δυὸ μῆνες τὸ φλογερὸ κορίτσι μὲ τὸ μοιραῖο ὕφος ἔμαθε τὴν αἰτία τῆς σκληρᾶς ἐγκαταλείψεως: Ὁ μπαμπᾶς, ὁ αὐστηρὸς καὶ ἄτεγκτος ἐπαρχιώτης μπαμπᾶς, ἔπιασε τὰ γράμματά της κι' ἔσπασε στὸ ξύλο τὸν φλογερὸ καὶ ρωμαντικὸ νέο μὲ τὴν μεγάλη φαντασία καὶ τὴν μικρότερη θέλησι. Καὶ τὸ εἰδύλλιο ἔσβυσε πρὶν ἀκόμη ἀρχίσῃ...

ΧΡ. ΠΥΡΠΑΣΟΣ

ΛΙΓΑ ΜΙΚΡΑ ΣΠΙΡΤΟΖΑ

ΔΙΚΑ ΜΑΣ...

Μόλις πρὶν ἀπὸ δυὸ ὧρες ὁ πρώην βουλευτὴς κ. Σ. ἔγινε πατέρας ἑνὸς ὡραίου μπεμπέ. Εἶνε περήφανος γι' αὐτὸ καὶ στοὺς φίλους του ποὺ πῆγαν νὰ τὸν συγχαροῦν τοὺς ἀναφέρει τὰ μελλοντικὰ του σχέδια γιὰ τόν... γυιό του.

Ἔξαφνα τοῦ κτυποῦν τὴν ἐξώπορτα. Ὁ κ. Σ. σκύβει ἀπὸ τὸ παράθυρο νὰ 'δῆ ποιὸς εἶνε.

—Ὁ ταχυδρόμος. Ἕνα γράμμα γιὰ σᾶς κ. Σ....

—Γιὰ ποιὸν εἶνε; ἐρωτᾷ ὁ κ. Σ.

—Γιὰ τὸν κ. Σ....

—Ἔ, καλά, ἄνθρωπέ μου, μὰ γιὰ ποιὸν ἀπὸ τοὺς δυό; Γιὰ τὸν πατέρα, ἢ γιὰ τὸν... γυιό!...

◆

Ὁ κ. Ὀξύθυμος ὁδηγεῖται εἰς τὸ πταισματοδικεῖον κατόπιν συμπλοκῆς μὲ ἕνα γνωστόν του:

—Κατηγοροῦνε, τοῦ λέγει ὁ πταισματοδίκης, κατηγορεῖσαι ὅτι ἔσπασες μία καρέκλα στὸ κεφάλι τοῦ μηνυτοῦ.

—Ὢ, κύριε πταισματοδίκα, ἀπαντᾷ ὁ κ. Ὀξύθυμος, αὐτὸ ἔγινε μοιραίως καὶ τυχαίως, σᾶς βεβαιώνω! Δὲν εἶχα διόλου σκοπό... νὰ σπάσω τὴν καρέκλα!

◆

Δύο κυρίαι πηγαίνουν μαζὶ περίπατον. Καθ' ὁδὸν συναντοῦν ἕνα ζητιάνον, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι εἶνε τυφλός.

Ἡ μία κυρία τοῦ δίδει ἐλεημοσύνην καὶ προχωρεῖ! Μόλις ἐπροχώρησεν ὅμως γυρίζει καὶ λέγει τῆς φίλης της:

—Αὐτὸς ὁ ζητιάνος ξέρεις, δὲν εἶνε διόλου στραβός...

—Ἀπὸ ποῦ τὸ κατάλαβες;

—Δὲν ἄκουσες ποὺ εἶπε, ὅταν τοῦ ἔδωκα ἐλεημοσύνην: «εὐχαριστῶ ὡραία μου κυρία!»

—Μὰ τότε εἶνε θεόστραβος ὁ καμένος! ἀπαντᾷ ἡ καλὴ φίλη.

◆

Ἡ κυρία μαλλώνει μὲ τὸν ἄνδρα της. Στὸ θυμό της ἐπάνω τοῦ λέγει:

—Ἄ, νὰ ἤμουν ἐγὼ ἄνδρας, θὰ ἔβλεπες τί θὰ ἔκανα!

—Τί θἄκανς, καμένη μου; τῆς ἀπαντᾷ αὐτός. Θὰ ἔπαιρνες ἀπλούστατα μιὰ γυναίκα φωνακλοῦ καὶ γκρινιάρα σὰν κι' ἐσένα!

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

—Κύριε σᾶς ζητοῦν στὸ τηλέφωνο.

—Ποιὸς τηλεφωνεῖ;

—Οἱ γκάγκστερς ἀπήγαγον τὴν κυρία κα ἰζητοῦν 10 χιλ. δολλάρια γιὰ νὰ τὴν ἀφήσουν ἐλεύθερη.

—Τότε τηλεφώνησέ τους ἀμέσως πόσα θέλουν γιὰ νὰ τὴν κρατήσουν!...

...ΚΑΙ ΞΕΝΑ

Ἠρώτησαν κάποτε τὸν Βολταῖρον πῶς μπορεῖ νὰ φαίνεται ὁ ἄνθρωπος σοβαρός. Καὶ ὁ φιλόσοφος τοὺς ἀπήντησε:

—Ὅταν θέλετε νὰ φαίνεσθε σοβαροί, πολυάσχολοι καὶ βαθυστόχαστοι, χαμηλῶστε τὰ μάτια, συνοφρυωθῆτε κα ἠκεφθῆτε σοβαρῶς.... χωρὶς νὰ σκέπτεσθε τίποτε. Τὰ ἐννέα δέκατα τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἀπέκτησαν φήμην σοβαρῶν κυρίων, τὸ ὀφείλουν, διότι κατορθώνουν νὰ μένουν μονίμως εἰς αὐτὴν τὴν στάσιν.

◆

Μίαν ἡμέραν ἕνας τραπεζίτης ἔλεγεν εἰς τὸν Δουμᾶν

—Οἱ καλλιτέχναι καὶ οἱ συγγραφεῖς πρέπει νὰ εἶνε πτωχοί, διότι ἡ φτώχει ὀξύνει τὸ πνεῦμα των.

—Καὶ ἐγὼ φαντάζομαι ὅτι ὅλοι οἱ τραπεζῖται εἶνε ἠλίθιοι, διότι ὁ πλοῦτος ἀποβλακώνει τὸν ἄνθρωπον.

◆

Ὁ Σποὲν ὑπῆρξεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐραστὴς τῆς Σάντ καὶ ὅταν ἡ Σὰντ διέκοψε τὰς σχέσεις της μετ' αὐτοῦ ὁ Σοπὲν ἦτο ἀπαρηγόρητος. Μίαν ἡμέραν ἕνας φίλος του τοῦ ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ Σάντ ἔγραφε τὰ ἀπομνημονεύματά της.

—Ἀδύνατον, εἶπεν ὁ Σοπέν. Ἡ γυναίκα αὐτὴ δὲν ἠμπορεῖ νὰ γράψῃ ἀπομνημονεύματα, διότι πάντοτε λησμονεῖ.

◆

Μία Παρισινὴ καλλιτέχνις, γνωστὴ περισσότερον γιὰ τὴν ὠμορφιά της παρὰ γιὰ τὴν τέχνην της, ἔστειλε πρὸς ἕναν τραπεζίτην φίλον της καὶ τοῦ ζητοῦσε δέκα χιλιάδες φράγκα. Ὁ τραπεζίτης τῆς ἔστειλεν ἕνα χιλιάρικο γράφων:

—Ἐσωκλείστως λαμβάνετε χίλια φράγκακαὶ δέκα χιλιάδες συγχαρηρια.

—Καὶ ἐκείνη ἀπήντησε:

—Θὰ προτιμοῦσα νὰ μοῦ ἔστελνες δέκα χιλιάδες φράγκα καὶ χίλια συγχαρητήρια.

◆

Ὁ Γερμανὸς φιλόσοφος Κοῦνο Φίσερ εἶχε συναίσθησιν τῆς ἀξίας του ἤ, ἂν θέλετε, μεγάλην ἰδέαν γιὰ τὸν ἑαυτό του. Κάποτε, εἶπε μετριοφρόνως τὸ ἑξῆς:

—Ἂν θέλῃ κανεὶς ν' ἀκριβολογήσῃ ὀφείλει νὰ παραδεχθῆ ὅτι εἰς τὴν Γερμανίαν ὑπάρχουν σήμερα δυὸ μόνο ἄξιοι λόγοι φιλόσοφοι. Ὁ ἄλλος εἶνε ὁ Βίνλτεμπαντ!...

ΚΙΝΕΖΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΡΩΜΑΤΙΣΜΕΝΗ ΑΥΡΑ

—Μὰ γιὰ σταθῆτε... Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μοῦ πῆ τί ἔγινε ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐκστρατεία τοῦ 1807; Ἐμπρός... Μασάρ, Βιστέ, Φρομύ... Χὸγκ Χάν!... Κανείς; Ντροπή...

Ἕνα χεράκι, μικρὸ καὶ κάτασπρο σὰν προσελάνικο σηκώθηκε ψηλά. Ἔκανε ζέστη καὶ οἱ μαθηταί, οἱ Γάλλοι κυρίως, μὲ κόπο παρακολουθοῦσαν τὴν παράδοσι. Τὰ παράθυρα ἦσαν διάπλατα, ἀλλὰ τοῦ κάκου. Οὔτε ἕνα φύλλο δὲν σειότανε στὸ πελώριο περιβόλι τοῦ Λυκείου τοῦ Χανόϊ.

—Ἔλα... πές τί ξέρεις... εἶπεν ὁ καθηγητὴς κυττάζοντας χαμογελαστὰ τὴν χαϊδεμένη του μαθήτρια.

Ἡ Χὸγκ-Κὰν σηκώθηκε. Τὰ κατάμαυρα ματάκια της πετοῦσαν σπίθες ἀπ' τὴν ὑπερηφάνεια. Δὲν ἦταν νὰ ψαλῆ, ἀλλὰ ἦταν λεπτὴ καὶ εὐλύγιστη, πρᾶγμα ποὺ ἔδινε χάρι στὴ σιλουέττα της. Ὅλα τὰ κεφάλια ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος της μόλις σηκώθηκε, γιατὶ ὅλοι, παιδιὰ τῆς Γαλλίας τοῦ Τόκιο ἢ τοῦ Ἀννὰμ, τὴν λάτρευαν τὴν μικρούλα «Ἀρωματισμένη Αὔρα» (αὐτὸ ἐσήμαινε τὸ ὄνομά της). Εἶχε τὸ σπάνιο χάρισμα νὰ γοητεύῃ τοὺς ἄνδρες καὶ νὰ προκαλῆ τὴ συμπάθεια καὶ ὄχι τὴ ζήλεια στὶς γυναῖκες.

Μὲ λίγα λόγια ἡ μικρούλα διηγήθηκε τὴν πορεία πρὸς τὴν Βαρσοβία, τὴν αἱματηρὰ συνάντησι τῶν στρατιῶν, τὴν πολιορκία τοῦ Δάντσιγ κλπ.

Τὰ παιδιὰ ξέσπασαν σὲ χειροκροτήματα.

Σὲ λίγο τὸ κουδοῦνι χτύπησε καὶ οἱ μαθηταὶ ἀφοῦ ἐφλυάρισαν λιγάκι, μπῆκαν στὰ πούς-πούς των καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸ σπίτι.

Ἡ Ἀρωματισμένη Αὔρα ἦταν χαρούμενη. Εἶχε μεγάλη, σὰν ὅλους τοὺς Ἀνναμίτες, δίψα μαθήσεως, μιλοῦσε γαλλικὰ καὶ ἀγγλικὰ σὰν βέρα Εὐρωπαία καὶ ἦταν ἀπόλυτα ἱκανοποιημένη μὲ τὸν ἑαυτό της.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἔφθασε σπίτι της. Ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τὸ πούς-πούς, δρασκέλισε δυὸ-δυὸ τὰ σκαλοπάτια καὶ ἔκανε νὰ μπῆ στὸ σαλόνι...

Ἀλλὰ ἐκεῖ στάθηκε διστακτική. Ἡ αἴθουσα αὐτὴ ἦταν ἄδεια συνήθως αὐτὴν τὴν ὥρα, ἀλλὰ σήμερα ἦσαν συγκεντρωμένοι οἱ γονεῖς της καὶ τὰ ἀδέλφια της καὶ συζητοῦσαν σοβαρά.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε

—Ἔλα μέσα, τῆς εἶπε ὁ πατέρας της βαρειά.

Ἦταν ὡραῖος ὁ πατέρας της καὶ καλός, ὅλοι ὅμως τὸν φοβόνταν μέσα στὸ σπίτι, γιατὶ ἦταν αὐστηρός, ὅλοι πλὴν τῆς Ἀρωματισμένης Αὔρας, γιὰ τὴν ὁποίαν ἔδειχνε ἰδιαίτερη κλίσι.

—Ἄκουσε, εἶπε ὁ πατέρας. Ξέρεις τὸν Βὰν—Τό; Εἶνε γυιὸς ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πιὸ στενούς μου φίλους. Εἶνε καλός, ἔξυπνος, μορφωμένος, πλούσιος. Θὰ γίνῃ τέλειος σύζυγος. Ἀποφασίσαμε νὰ τὸν παντρευτῆς.

Ἡ Χὸγκ-Κὰν πετάχτηκε ψηλὰ κατάχλωμη. Καὶ ὕστερα, ἀπότομα, ἡ εἴδησις αὐτὴ τῆς φάνηκε τόσο ἀπίστευτη ποὺ φώναξε:

—Μὲ κοροϊδεύετε;

—Δὲν σὲ κοροϊδεύουμε καθόλου, εἶπεν ὁ πατέρας της, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μετρᾷς τὰ λόγια σου.

—Μὰ εἶνε ἀδύνατο, ἐπέμεινε ἡ νέα. Οἱ διαγωνισμοί μου, τὰ μαθήματα, οἱ σπουδές...

—Εἶπα ὅτι εἶχα νὰ σοῦ πῶ!... Φτάνει. Ὁ γάμος θὰ γίνῃ τὸν ἄλλο μῆνα.

Τὰ ματάκια τῆς Χὸγκ—Κὰν γέμισαν δάκρυα. Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ γιὰ νὰ ἀντιδράσῃ στὸν φοβερὸ πόνο ποὺ ἔνοιωθε.

Καὶ τότε ἡ Ἀρωματισμένη Αὔρα κατάλαβε ὅτι ἦταν γραφτὸ νὰ γίνῃ ἔτσι καὶ πὼς τίποτα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἀλλάξῃ τὴν κατάστασι. Καὶ ὅτι παρ' ὅλες τὶς σπουδές της καὶ τοὺς πόθους της, παρ' ὅλη τὴν δῆθεν χειραφέτησί της, παρ' ὅλη τὴν μυστικὴ ἀγάπη ποὺ ἔτρφε γιὰ τὸν Φρεμὺ ἕνα σγουρομάλλικο ξανθὸ ἀγόρι ἀπ' τὸ Παρίσι, ἡ τύχη της θἄταν παρόμοια μὲ κείνων τῶν ἄλλων κοριτσιῶν τῶν δεκαπέντε ἐτῶν πού, ἐπὶ χιλιετηρίδες τώρα, ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιά, οἱ οἰκογένειές τους τοῦ Ἀννὰμ καὶ τοῦ Τόκιο τὰ παντρεύουν ἅμα ἔρθῃ ἡ ὥρα χωρὶς νὰ ρωτήσουν οὔτε τὴ γνώμη τους οὔτε νὰ σκεφθοῦν μὴν καταδικάσουν τὰ ἅγια αὐτὰ πλασματάκια στὸν αἰώνιο πόνο παίρνοντάς τους τὰ προνόμια ποὺ δῆθεν τοὺς εἶχαν δώσει ἐν ὀνόματι τοῦ πολιτισμοῦ καὶ καταδικάζοντάς τα νὰ ζοῦν χωρὶς πρωτοβουλία, χωρὶς βλέψεις καὶ ἰδανικά!...

ΑΝΡΥ ΝΤΑΡΜΠΛΕΝ

Μόδα κ' Σπίτι

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΕΙΟ ΩΦΕΛΙΜΟ ΣΠΟΡ

Ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες,

Ἡ ὑδροθεραπεία ἀποκτᾷ κάθε μέρα σημαντικώτερη θέσι στὴν γυναικεία ζωή. Καὶ εἶναι ἕνα σημεῖον χαρακτηριστικὸ τῆς ἐποχῆς μας αὐτὴ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ νερό, ποὺ παρουσιάζεται ὑπὸ διαφόρους μορφάς. Τὸ κρύο νερό, ποὺ ὑπῆρξε πραγματικὸν φόβητρον ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας, ἐμφανίζεται σήμερα ὡς ἕνα θεραπευτικὸν μέσον πρώτης τάξεως. Ὑδροθεραπεία, θαλάσσια λουτρά, ντούς, κολύμπι καὶ κωπηλασία εἶναι εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν.

Καὶ τὸ ψυχρὸ νερὸ εἶναι ἴσως τὸ καλλίτερο τονωτικὸ τοῦ δέρματος. Γι, αὐτὸ οἱ κυρίες ἄρχισαν νὰ ἐπιδίδωνται εἰς ὅλα τὰ ναυτικὰ σπόρ, μὲ ἰδιαιτέραν προτίμησιν πρὸς τὸ κολύμπι. Εἶναι γεγονὸς ὅτι τὸ κολύμπι εἶναι καὶ τὸ ἁρμονικώτερον ὅλων, διότι ἀναπτύσσει συγχρόνως ὅλους τοὺς μῦς τοῦ σώματος. Δὲν μπορεῖ νὰ βλάψῃ οὔτε τὴν πιὸ ντελικάτη κυρία. Τὸ σῶμα, ποὺ χώνεται στὸ νερό, χάνει τὸ βάρος του καὶ οἱ κινήσεις ἀποκτοῦν τὴν ἐλαφρότητα καὶ τὴν ἐλευθερίαν ποὺ ἔχει στὸν ἀέρα τὸ πουλί. Ἐξ ἄλλου ἡ προσπάθεια ποὺ ἀπαιτεῖ τὸ κολύμπι εἶναι μία προσπάθεια εὐεργετικὴ γιὰ τὴν ὑγεία. Λειτουργοῦν συγχρόνως οἱ μῦς τῆς κοιλίας, τῶν ὤμων,τῶν γλουτῶν. Δηλαδὴ γυμνάζονται οἱ μῦς ἐκεῖνοι ποὺ μένουν σχεδὸν ἀκίνητοι στὴν συνήθη ζωὴ καὶ ποὺ συντελοῦν μεγάλως εἰς τὴν διατήρησιν μιᾶς ὡραίας κομψῆς γραμμῆς.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὅλο τὸ σῶμα κινεῖται, γυμνάζεται μέσα στὴ θάλασσα. Μετὰ τὸ λουτρὸ ἐπέρχεται μία ἐλαφρὰ κούρασις. Εἶναι ἡ διαμαρτυρία τῶν μικρῶν μυῶν ποὺ συνήθως μένουν ἀκίνητοι καὶ ποὺ ξυπνοῦν οἱ πρῶτες ἀπόπειρες τῆς κολυμβήσεως. Ὅταν ὅμως περάσουν μερικὲς ἡμέρες, τὸ δυσάρεστο συναίσθημα παύει νὰ ὑφίσταται. Καὶ εἶναι ἕνα πολὺ εὐχάριστο πρᾶγμα νὰ παλαίωμε ἐναντίον τοῦ νεροῦ καὶ νὰ τὸ δαμάζωμε.

Μὲ λίγα λόγια: τὸ κολύμπι δὲν εἶναι μόνο μιὰ διασκέδασις, ὅπως πολλοὶ νομίζουν. Εἶναι μία ἄσκησις ποὺ μπορεῖ νὰ ἀντικαταστήσῃ ὅλα τὰ ἄλλα σπόρ, εὐεργετικὴ γιὰ τὴν ὑγεία καὶ τὴν περιπόθητη «γραμμή».

Ἡ φίλη σας
ΝΑΤΑΛΙΑ

Η ΜΟΔΑ ΜΑΣ

—Ὅσες ἀπὸ σᾶς σκοπεύουν νὰ πᾶνε γιὰ λίγες μέρες ταξίδι, ἂς λάβουν ὑπ' ὄψει τους ὅτι πρέπει νὰ πάρουν ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερα πράγματα μαζύ τους.

— Γιὰ νὰ σᾶς διευκολύνω, σᾶς παραθέτω ἕναν κατάλογο τῶν πραγμάτων ποὺ ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ ἔχετε.

— Πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἕνα καλοκαιρινό, ντεμὶ-σαιζόν, μᾶλλον παλτουδάκι μὲ φοῦστα ὁμοιόχρωμη.

—Ἕνα φουστανάκι ἀπογευματινὸ ἀμπιγιέ.

— Ἕνα ἄλλο πρόχειρο, ριγιὲ κατὰ προτίμησι μὲ μπλουζίτσα χωριστὴ ποὺ νὰ μπορεῖτε νὰ τὴ φορέσετε καὶ μὲ τὴ φοῦστα τοῦ πανωφοριοῦ σας στὸ ταξίδι.

— Ἕνα σόρτ μὲ δυὸ μπλουζίτσες, μιὰ πλάτη πλεχτὴ γιὰ τὴν ἡλιοθεραπεία καὶ μιὰ ὁλόκληρη γιὰ τὶς ἐκδρομές, τέννυς κλπ. καὶ ἡ γκαρνταρόμπα σας εἶνε ἕτοιμη.

— Ἀλλὰ χωρὶς νὰ παραλείψετε βέβαια νὰ ἔχετε καὶ ἕνα λεπτὸ βραδυνὸ φουστανάκι ἂν πρόκειται νὰ χορέψετε ἐκεῖ ποὺ θὰ πᾶτε.

— Γιὰ τὸ κεφάλι μιὰ μεγάλη ψάθα καὶ ἕνα τουρμπάν.

— Δυὸ ζευγάρια πέδιλα καὶ ἕνα ἀπογευματινό... καὶ τίποτ' ἄλλο.

◆

Τὸ ξέρετε ὅτι τὰ λουλούδια φοριοῦνται παντοῦ τώρα πειά;

— Καὶ στὸ κεφάλι καὶ στὴ ζώνη καὶ στὸ κορσάζ, παντοῦ.

—Μπορεῖτε νὰ φτιάξετε ἂν θέλετε μόνες σας διάφορες μπουτουνιερίτσες καὶ νὰ ἔχετε ἀπὸ μιὰ γιὰ κάθε σας φουστάνι.

— Γιὰ τὸ κεφάλι μπορεῖτε νὰ φτιάξετε μεγάλες μαργαρίτες σὰν στέμμα καθισμένες μὲ πέρλες.

— Τί ὡραιότερο συμπλήρωμα γιὰ τὴ βραδυνὴ τουαλέττα σας;

— Ἐπίσης καὶ τσαντίτσες ντυμένες ὁλόκληρες ἀπὸ λουλούδια συνηθίζονται πολύ.

— Ἐννοεῖται ὅμως πὼς ἂν δὲν εἶσθε πολὺ ἐπιδέξια θὰ εἶναι προτιμώτερο νὰ ἀναθέσετε στὰ εἰδικὰ καταστήματα ποὺ φτιάνουν λουλούδια.

— Στοιχίζουν φθηνότατα καὶ μπορεῖτε νὰ τοὺς παραγγείλετε ὅ,τι εἴδους λουλούδι θέλετε.

— Τὰ κομμάτια ποὺ μένουν ἀπὸ διάφορα ἐμπριμὲ φουστάνια σας μπαμπακερὰ ἢ μεταξωτά, μπορεῖτε νὰ τὰ χρησιμοποιήσετε ποικιλλότροπα ἂν ἔχετε λίγο γοῦστο καὶ φαντασία.

— Στὶς μονόχρωμες μπλοῦζες σας γιακαδάκι καὶ γραβάττα, ἢ ἕνα μικρὸ ἀμπιγιεμὰν μὲ μανίκια ἀπὸ ἐμπριμὲ σᾶς κάνουν πιὸ ζωηρές.

— Ἐπίσης στὶς ἐσάρπες σας μπορεῖτε νὰ βάλετε κάποιο μοτὶφ ἐμπριμέ, στὴ ψαθοῦλα σας ἕνα μπλέ, καὶ γιακᾶ ὅπου θέλετε.

— Προσοχὴ στὰ ὑπολλείμματα. Μὴν τὰ πετᾶτε ποτέ.

Ν.

Ὡραιότατα ἀπογευματινὰ φουστανάκια ἐμπριμέ, ἁπλᾶ καὶ χαριτωμένα. Τὸ πρῶτο μὲ πικὸ κόκκινο σὲ φόντο μπλὲ περβάνς καὶ τὸ δεύτερο, φόντο ἄσπρο μὲ μεγάλα ντεσὲν κόκκινα καὶ μαῦρα.

ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

∴ Γιὰ νὰ μαλλακώσετε τὰ μαλλιά σας νὰ τὰ πλύνετε μὲ καυτὸ τσάϊ τῆς Κίνας εἰς τὸ ὁποῖο νὰ ἔχετε προηγουμένως ἀνακατώσει 15 % ροῦμι.

∴ Γιὰ νὰ ἀποκτήσετε μπρούτζινο χρῶμα μὴν ἐκτίθεσθε γιὰ πολὺ στὸν ἥλιο καὶ στὸν ἀέρα τῆς θαλάσσης, γιατὶ αὐτὸ θὰ σᾶς κάνει κακό. Φροντίστε νὰ γίνετε... μπρούτζινη κατὰ δόσεις.

Δηλαδὴ τὶς πρῶτες ἡμέρες θὰ σηκωθῆτε μετὰ ἀπὸ τρία λεπτά, κατόπιν ἀπὸ πέντε καὶ μετὰ παρέλευσι μιᾶς ἑβδομάδος μετὰ ἀπὸ ἕνα τέταρτο.

Ἔτσι ἡ ἐπιδερμίς σας δὲν θὰ πάθῃ τίποτε.

ΣΑΝ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

Ἡ ὑψηλοτέρα πρωτεύουσα τῆς Εὐρώπης δὲν εἶναι, ὅπως θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ κανείς, τῆς Ἑλβετίας, μὰ τῆς Ἰσπανίας, χώρας ἐξ ἴσου ὀρεινῆς.

Ἡ Μαδρίτη βρίσκεται σὲ ὕψος 688 μέτρων στὰ ριζοβούνια τῆς ὀροσειρᾶς (σιέρρα) Γκουανταρράμα, τῆς ὁποίας πολλὲς κορυφές, καὶ πρὸ πάντων τὸ Πεναλάρα, ὕψος 2400 μέτρων, εἶναι σκεπασμένες διαρκῶς ἀπὸ χιόνι, ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριο ὥς τὸν Μάρτιο. Ἔτσι οἱ Μαδριλένοι μποροῦν ν' ἀπολαμβάνουν τὰ χειμερινὰ σπὸρ καλλίτερα ἀπὸ τοὺς κατοίκους κάθε ἄλλης εὐρωπαϊκῆς μεγαλοπόλεως ἐκτὸς τῆς Βιέννης.

Δυστυχῶς ὁ ἐμφύλιος πόλεμος ἔδωσε τέλος σὲ ὅλα αὐτά. Οἱ βουνοπλαγιὲς τῆς Γκουανταρράμας εἶναι γεμάτες χαρακώματα, στὰ ὁποῖα πολεμοῦν λυσσωδῶς πρὸ διετίας καὶ οἱ μόνοι σκιὲρ ποὺ τὶς διασχίζουν εἶναι οἱ στρατιῶται τῶν ἀντιπάλων στρατῶν, ποὺ ἔχουν εἰδικευθῆ στὸν πόλεμο μέσα στὰ χιόνια.

◆

Ὅσοι καὶ ὅσες ἀπ' τοὺς ἀναγνῶστες μας τὸ ἀγνοοῦν, ἂς μάθουν ὅτι τὸ ὄνομα Ἄννα εἶναι ἑβραϊκὸ καὶ σημαίνει χαριτωμένη. Ἀμαλία εἶναι Βησιοτθικὸ καὶ δηλοῖ πανίσχυρη. Ἐλισάβετ εἶναι ἑβραϊκὸ καὶ σημαίνει ὅρκος. Μαγδαληνὴ εἶναι ἑβραϊκὸ σημαίνει μεγαλοπρεπής.. Ἑλένη εἶναι ἀρχαῖο ἑλληνικὸ καὶ εἶναι συνώνυμο πρὸς τὸ ἐπίθετο γόησσα. Μάρθα εἶναι ἑβραϊκὸ καὶ σημαίνει προκλητική. Μαρία δηλοῖ κυρίως μητέρα τῆς πικρίας. Παυλίνα σημαίνει μικρούλα, καὶ Σουσάνα σύμβολο τοῦ κρίνου.

◆

Εἰς τὸ Ἀδριατικὸν καὶ παρὰ τὰς ἀκτὰς τοῦ Φιούμε ἐνέσκηψαν καρχαρίαι. Τὰ θηρία αὐτὰ τῆς θαλάσσης εἰσῆλθον εἰς τὸν μικρὸν κόλπον τῆς λουτροπόλεως Πορτορὲ καὶ ἥρπασαν μίαν δεκαπενταέτιδα, ὀνόματι Τζόρκα Πρίντς, φοιτήτριαν, ἥτις παραθέριζε μετὰ τῆς οἰκογενείας της εἰς τὴν λουτρόπολιν.

Ἡ Πρίντς, καλὴ κολυμβήτρια, εἶχε προχωρήσει εἰς ἀπόστασιν τριῶν χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς ἀκτῆς καὶ παρηκολούθει ἓν μικρὸν ἁλιευτικὸν πλοῖον. Αἴφνης οἱ ἁλιεῖς ἤκουσαν ὀξείας κραυγὰς καὶ στραφέντες εἶδον τὴν νεαρὰν Τζιόρκα σφαδάζουσαν μεταξὺ τῶν ὀδόντων ἑνὸς τεραστίου καρχαρίου, ὅστις τὴν εἶχεν ἁρπάσει ἐκ τῆς ὀσφύος. Οἱ ἁλιεῖς ἔσπευσαν ἀμέσως, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ὁ καρχαρίας εἶχε παρασύρει τὴν νέαν εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης. Σημειωτέον ὅτι ἡ μικρὰ εἶχε λάβει τὴν πρωΐαν ἐπιστολὴν τῆς γιαγιᾶς της, ἡ ὁποία τὴν συνεβούλευε νὰ μὴ κάμῃ πλέον λουτρά, διότι εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον της ὅτι τὴν κατεβρόχθιζεν ἕνας καρχαρίας.

◆

Ὁ καθηγητὴς Λίνμπεργκ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Στοκχόλμης, ἐπὶ κεφαλῆς ἐπιστημονικῆς ἀποστολῆς, ἔκαμε τελευταίως μακρὰς παλαιοντολογικὰς ἐξερευνήσεις εἰς τὴν Σιβηρίαν μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ Ταΐγκα. Παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ εὗρον ὑπὸ στρῶμα πάγου πέντε μέτρων σῶμα μαμοὺθ διατηρούμενον εἰς ἀρίστην κατάστασιν. Κατὰ τὸν Λίνμπεργκ, τὸ θηρίον αὐτὸ θὰ εὑρίσκετο ὑπὸ τοὺς πάγους ἀπὸ δέκα τοὐλάχιστον χιλιετηρίδων, φονευθὲν ὑπὸ ἄλλου θηρίου. Ὁ Σουηδὸς καθηγητής, ἐπιστρέψας εἰς τὴν Σουηδίαν, ἐκάλεσεν εἰς γεῦμα εἰκοσιπέντε ἄτομα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπιστήμονας, εἰς τοὺς ὁποίους παρέθεσε κρέας τοῦ μαμοὺθ ψητό, λέγων ὅτι ἦτο κρέας ταράντου. Ὅλοι εὗρον τὸ κρέας τοῦ μαμοὺθ τῶν 10.000 ἐτῶν ἐξαίρετον καὶ μόνον τὴν ἑπομένην ὁ Λίνμπεργκ ἀπεκάλυψεν εἰς τοὺς προσκεκλημένους του ὅτι ἔφαγον κρέας μαμούθ !

Νέοι λογοτέχναι;

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΤΟΥ ΦΙΛ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Σὲ τοῦτες τῆς θλίψης μου τὶς ἀτέλειωτες ὧρες, τῶν βραδυῶν μου τὶς φριχτὲς νυχτωδίες, ἔλα καὶ σὺ μικρή μου νὰ σκορπίσῃς στὰ σκοτάδια τῆς ψυχῆς μου λίγης χαρᾶς γλυκύτατο αἴσθημα...

Σὲ τοῦτον τὸ συλλογισμὸ κάποιας παληᾶς ζωῆς μου, ποὺ μοῦ πλημμυρίζει τὸ εἶναι μου μὲ μιὰ ἄφραστη ὀδύνη ἔλα καὶ σὺ θλιμμένη μου μικρούλα, σὰν θεὰ λατρευτή, νὰ κόψῃς μὲ τῶν χαδιῶν σου τὸ φέρσιμο αὐτοὺς τοὺς πικροὺς ρεμβασμοὺς περασμένων μου χρόνων..

Σ' αὐτὸ τὸ πέλαγο τῶν θλιμμένων μου λογισμῶν, χαμένων μου πόθων, πιχτοσκόταδων σκιῶν, ποὺ σὰν τούλια μαῦρα μοῦ πλακώνουν τὴ καρδιά, καὶ σὰν μαχαίρια κοφτερὰ μοῦ κεντᾶν τὶς πληγὲς τοῦ πόνου μου, ἔλα καὶ σὺ ἀπόψε νὰ διώξῃς μὲ τὴν ἀστείρευτη ἀγάπη σου, ἀπὸ τὴ σκέψι μου, κάθε γλυκοθύμησης ἀχνάρι, ποὺ σὲ τοῦτες τὶς ἀπόβραδες ὧρες φαρμάκι μοῦ ποτίζουν τὴν καρδιά...

Σ' αὐτὸν τὸν ἀνείπωτο καϋμό μου, φαρμακερῶν σαϊτιῶν, ποὺ σὰν ἴλιγγος ἔρχονται στὸ νοῦ μου ἔλα καὶ σύ,πάγκαλη νεράϊδα, καὶ πάρε με στοῦ ἔρωτά σου τὶς ὁλόζεστες φτεροῦγες μήπως ἐκεῖ στὰ δικά σου τὰ νειοπλασμένα ὄνειρα, βρῶ τὴν πολυπόθητη κάθε τέτοιων συλλογισμῶν σωτήρια λήθη...

Ἔλα, μικρή μου, σὲ τοῦτες τὶς ἀπέλπιδες στιγμές μου καὶ πλύνε μὲ τῆς πάναγνης ἀγάπης σου τὸν αἰθέριο χυμό, τὴν πικρὴ ἀλόη ποὺ μοῦ ποτίζει ἀλύπητα τὸ δόλιο μου κουφάρι καὶ σβένει κάθε τῆς ζωῆς μου χαμόγελο γλυκό...

Ἡ ἀγάπη σου μικρή μου, σὰν ἁγνὸ τοῦ μαγιοῦ λουλοῦδι, ἄνθησε μέσα στὴν πονεμένη μου καρδιά. Καὶ γὼ χωρὶς δισταγμὸ καὶ δόλο ἔβγαλα μέσα ἀπ' αὐτῆς τῆς καρδιᾶς μου τὰ βάθη ὅ,τι θερμὸ κι' ἁχνὸ γιὰ σένα μικρή μου ὑπαρξοῦλα....

Κα ιτώρα ἔλα πάλι κοντά μου, στὴν κρυφὴ ἀνθόπλεχτη φωλιά μας νὰ μοῦ χαρίσῃς ὧρες γλυκὲς καὶ νὰ χύσῃς ἄφθονο τὸν πάναγνο χυμὸ τῆς ἀγάπης σου στὶς βαθειὲς πληγές, ποὺ τὰ κοφτερὰ μαχαίρια τῆς θύμησης μοῦ κάνουν.

Α' Βραβεῖο Φιλ. Διαγων. Μαΐου
Φώντας Γιαννόπουλος
(χαρισμένο στὸν καλό μου
Ρένο Γραικό)

◆

ΕΛΠΙΔΑ

Ὁλόφωτο ξεδιπλώθηκε, ἀτέλειωτο, ὁλοπόρφυρο τὸ φῶς τῆς μέρας κείνης σ' ἀνθοβούνια καὶ καρδιές.

Στὴ λαμπρὴ ἀνατολὴ τοῦ ἥλιου στάζουν τὰ δέντρα τὴ δρόσο σὰν πολύτιμο βάλσαμο στὴν οὐρανικὴ φαντασία μου.

Τὸ ψηλὸ ξεφυλλωμένο δένδρο γλυκοψιθύριζε στὸν ἄνεμο γλυκόχαϊδες ἐλπίδες μαγικῆς μυθικῆς δυνάμεως.

Ὁλόλαμπρη ξεδιπλώθηκε ἡ ἀποσβολωμένη μοῖρα, σεργιάνισε πασχίζοντας τὴν εὐτυχία δίνοντας.

Ἰφιγένεια Ι. Χατζηβασιλείου

◆

ΟΜΟΡΦΙΑ

Σπέρνει τὸ θάμβος στὴ μορφὴ τὴν ἅγια γῆ τοῦ μαγεμοῦ
καὶ τὸ ζυγὸ του νὰ τραβοῦν πουλιὰ μ' ὦρηα κελάδια.
Πηγὲς τὰ μάτια ποὺ τερπνὰ θεὲς λουζόνται τοῦ δρυμοῦ
κι' ἡ χάρες δοῦλες τὲς κτενοῦν καὶ τὲς στολοῦν μὲ μάγια.

Καὶ τὸ κορμὶ—φειδὸ κορμί—μεθὸ τὸ πάθος νὰ στρικλᾶ
μέσα στὰ στήθη ποὺ κρυφοὺς θείους σκοποὺς νὰ σμίγῃ.
Κρίνα στὰ μάγουλα χυτά' καὶ θάμβοι γήλιοι στὰ μαλλιὰ
ποὺ ἡ μποῦκλες χρυσαλίδες, λές, στὴν ἴδια του τὴ γύρη!

Ρόδα τὰ χείλη σὲ λαμπρῶν ἀκτίνων ὅραμα ντυτὰ
κι' ὅλο τὸ σφρῖγος ὀργασμὸς ἀπὸ τρελλὸ μελίσσι.
—Στῆς δημιουργίας τὸ κλαρὶ τ' ἄνθια στὴν εὐωδιὰ γερτὰ
—Στ' ἀλήθεια θἄζιζεν Θεὸς νὰ πάῃ νὰ τὰ τρυγίσῃ!!

Χρόνης Βραδυνός

ΚΛΑΜΜΑ ΨΥΧΗΣ

Μὲς στὴν ἀπόλυτη τὴν ἡσυχία, τῆς ψυχῆς μου τὰ λόγια, σὰν μυρολόϊ μακρυνό, κλείζουν τὴν αὔρα τὴν βραδυνή, καὶ ἀπομακρύνονται χωρὶς ἄλλη καρδιὰ νὰ τὰ νοιώσῃ...

... Γαλήνη βαθειὰ ἁπλώνεται ὡς πέρα, καὶ μύριες τῆς νύχτας σκιὲς ἀναδέουνται στὸ πλάϊ μου, κάνοντας τὴν μοναξιά μου πιὸ αἰσθαντική...

Κι' ἀκούω τὴν ψυχή μου νὰ μοῦ μιλεῖ μὲ μιὰ φωνὴ λυγμικὴ σὰν τὶς δοξαριὲς ποὺ βγαίνουν ἀπὸ ἕνα ραγισμένο βιολί... νὰ μοῦ μιλεῖ, γιὰ κάποια ὄνειρα ποὺ χάθηκαν στοῦ χρόνου τὸ διάβα, νά, ἔτσι ὅπως ξεφυλλίζονται καὶ χάνονται τὰ πέταλα ἑνὸς ἄλυκου ρόδου,σ' ἕνα τῆς ἄνοιξης δείλι μενεξελί...

... Γιὰ μορφὲς καὶ λόγια παιδιάτικα, πικρὰ κάτι λέει, ποὺ ξεχάσθηκαν μιὰ φθινοπωριάτικη αὐγή...

Γιὰ χαρὲς ποὺ τὴν εὐτυχία πλέρια σκορπῆσαν μὲς στὶς ἀνθρώπινες καρδιὲς καὶ γιὰ πόνους π' ἀγιάτρευτα πληγῶσαν, κάποια πλάσματα ἁγνὰ καὶ εὐγενικά...

Κι' ὅλο πυκνώνουν οἱ σκιὲς τριγύρω μου, καὶ ὅλο ἀντηχῆ τῆς ψυχῆς μου τὸ μοιρολόϊ τ' ἀπόκοσμο, νὰ διηγιέται ἱστορίες μακρινές, ξεχασμένες....

Ὁ ἀντίλαλος, μοναδικός μου σύντροφος, τὴν ἀκολουθεῖ στὰ συντριμμένα τῶν ὀνείρων της παλάτια...καὶ κάποιοι ἦχοι ἑνὸς ἀπόμακρου βιολιοῦ—ἕνα παράπονο γλυκό, παθητικό— συνοδεύουν τῆς καρδιᾶς μου τὸ μακρόσυρτο τραγοῦδι στ' ἀτέρμονα τῆς νυχτιᾶς πλάτη...

Πόσο πένθιμος εἶν'ὁ σκοπός του.. καὶ πῶς πονοῦν τὰ δάκρυα π'ἀργοσταλάζουν κοντὰ στῆς παρθενικῆς καρδιᾶς μου τὶς πληγές, π' ἀδυσώπητα ὁ χρόνος ἄνοιξε, συντρίβοντας τῶν ἰδανικῶν της τοὺς βωμούς....

Χάθηκαν ὅλ' αὐτά, σὰν τ' ἀστέρια ποὺ σκορπίζουν καὶ σβύνωνται στὸ σκοῦρο φόντο ἑνὸς φθινοπωριάτικου οὐρανοῦ....

Ξεφύλλισαν τῆς ψυχῆς μου τ' ἄνθια τὰ μυρωμένα, σὰν τοῦ κήπου τ' ἀδέρφια τους, ποὺ μαραίνονται καὶ πέφτουν, σ' ενα χάδι, τοῦ Βορριᾶ παγερό...

Κι' ὅμως, μὲς ἀπ' τὸν ἄμορφο αὐτὸ σωρό, μιὰ ἀνέσπερη ἐλπίδα γλυκὰ ἀντιφεγγίζει αἰώνια, στὴν ψυχή μου δείχνοντας τὸ δρόμο τῆς ζωῆς....

Αἰκατ. Σ. Σβορώνου
Β' Βραβεῖο Φιλολ. Διαγ. Μαΐου.

◆

ΑΝΑΜΟΝΗ

Ἔλα καὶ τὸ σπιτάκι σου ἔχει κι' αὐτὸ στοιχιώσει,
στὰ παραθύρια φύτρωσε τοῦ χρόνου ἡ πρασινάδα,
στεφάν' ἡ ἀράχνη ἔπλεξε καὶ τὄχει στεφανώσει
κι' ὁ γρύλλος μιὰ μονότονη τοῦ λέει πατινάδα.

Οἱ πόρτες, τὰ παράθυρα, οἱ τοῖχοι, ἡ αὐλή του
τὰ πράμματα ποὺ πιάσανε τὰ χέρια σου ἀντάμα,
οἱ πασχαλιές σου οἱ λυγερές, σὰν ξεχασμένοι αὐλοί του,
θαρρεῖς κατὰ τὸ σούρουπο ν' ἀρχίζουν ἕνα κλάμμα...

Ὅλα εἶναι ἀνάγγιχτα, κανεὶς δὲν ἔχει ἁπλώσει,
ὁ χρόνος μόνο ἁπαλὰ τριγύρω ἔχει καθήσει,
ἡ σκόνη σύννεφο θολὸ τὸ ἔχει σαβανώσει
κι' ἕνας σκοπὸς χαμόσυρτος, θλιβός, ἔχει σκορπίσει...

Ἔλα καὶ τὸ σπιτάκι σου σιγὸς τὸ δέρνει πόνος,
ἡ μοναξιὰ τὸ στοίχιωσε, γιὰ δὲς τα τὰ σημάδια:
βουβὸς εἶναι καὶ ἔρημος τῆς πόρτας σου ὁ δρόμος
κι' ἀράχνη πλέχει ἀδιάκοπα τῆς λήθης τὰ ὑφάδια.

Θεοδόσιος Στραβόλαιμος

Εὐχάριστες ὧρες

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Ὁ κ. Ἀρχισυντάκτης δέχεται τοὺς φίλους τῆς «Εὐρώπης» στὰ γραφεῖα μας κάθε Τετάρτη ἀπὸ τὰς 6—8 μ.μ.

Ἡ πληθώρα τῶν εὐχετηρίων ἐπιστολῶν ποὺ ἔλαβα αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ τοὺς φίλους μου μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς προσεχοῦς εἰσόδου τῆς «Εὐρώπης» στὸ δεύτερο χρόνο τῆς ἐκδόσεώς της, μὲ ὑποχρεώνει νὰ ἑτοιμάσω ἕνα ἐξαιρετικὸ πανηγυρικὸ φύλλο.

Προσέλαβα δύο νέους ἐκλεκτοὺς συνεργάτες, ἕνα μεταφραστὴ κάτοχο τῶν βαλκανικῶν γλωσσῶν, νέο σκιτσογράφο καὶ ἀνέθεσα τὴ φωτογραφικὴ παρακολούθησι τῶν συγχρόνων γεγονότων στὸν ἐκλεκτὸ φωτορεπόρτερ κ. Κουρμπέτη. Μὲ τὴν ἀλλαγὴ δὲ τῶν τυπογραφικῶν ἐγκαταστάσεων καὶ τὴν ἀνάθεσι τῆς τυπογραφικῆς ἐπιμελείας στὸν καλλιτέχνη ἀρχιεργάτη κ. Μᾶρκο Σαλίβερο ἐλπίζω νὰ ἱκανοποιήσω τὰς χιλιάδας τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Εὐρώπης» ποὺ τόσο τὴν ἀγαποῦν καὶ τὴν ὑποστηρίζουν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

κ. ΑΥΓΕΡ.— Τὸ «Λιανοτράγουδα» ἐγκρίνεται γιὰ τὴν Ἀνθολογία. Ἀναλογοῦν 5 ἀντίτυπα.

Φ. ΛΙΑΡ.— Ἐργάκι σας ἀρκετὰ καλό, ἀλλὰ ὄχι δημοσιεύσιμο. Ἐργασθῆτε ἀκόμα καὶ ἀσφαλῶς θὰ γράψετε καλά.

Ν. ΔΗΜΗΤΡ.— Ἐγκρίνονται «Χαμόγελο» καὶ «Πλᾶνα Ὄνειρα». Ἐκτὸς τῆς «Ν.Λ.» δὲν δημοσιεύονται παρὰ τῶν τακτικῶν συνεργατῶν μας. Τὸ «Σκιὲς ὅπου ἀγάπησα» ἐγκρίνεται γιὰ τὴν Ἀνθολογία. Ἀναλογοῦν 4 ἀντίτυπα. Οἱ στῆλες τῆς «Εὐρ.» εἶνε δυστυχῶς λίγες γιὰ νὰ δημοσιεύομε ἀνταποκρίσεις μολονότι θὰ τὸ θέλαμε. Πεζοτράγουδο διαγωνισμοῦ δὲν ἐλάβομεν. Χρήματα ἐλήφθησαν.

ΑΝΤ. ΡΙΑΔ.— Ἡ ἔμμετρή σας ἐπιστολὴ μ' ἐνεθουσίασε καὶ δημοσιεύω ἐδῶ τὸ τέλος:

... Τώρα ἂν μοῦ 'πῆς γιατὶ νὰ γράφω τέτοια τρελλὴ ἐπιστολή, εἶνε ἀγαπητή μου «Εὐρώπη» γιατὶ σὲ ἀγαπῶ πολύ.

Κι' εὔχομαι στὴ χρονιὰ ποὺ μπαίνεις ἀγαπημένη μου «Εὐρώπη» νὰ σὲ διαβάζουν ὅλοι οἱ τόποι: Εὐρώπη, Ἀσία, Ἀφρικὴ καὶ Αὐστραλία καὶ Ἀμερική!..

— «Λεμονιὰ» καὶ «Ἀνάμεθα» ἐγκρίνονται.

ΣΟΦ. ΠΑΠ.—Μὲ τὰς συνεχεῖς ἀναβολὰς ποὺ μοῦ ζητᾶτε διὰ τὴν προπληρωμὴν τῶν ἀναλογούντων τόμων τῆς «Ἀνθολογίας» δὲν θὰ κατορθωθῇ νὰ ἐκδοθῇ ὁ τόμος οὔτε τὸν Ὀκτώβριον. Πάντως φροντίσατε....

Γ. ΜΠΟΥΝΤ.— Τὸ «Τί ἤθελα» καλὸ στὴ τέχνη μὰ κάπως στρυφνό. Ξαναδουλέψτε το.

ΜΥΡΙΝΗ.— Ἐγκρίνεται τὸ «Σὰν ἔρθῃς...».

Μ. ΚΟΥΤ.— Σᾶς ἐγράψαμε στὰς Θ. Θὰ σᾶς ξαναγράψω στὴ διεύθυνσι τῆς Χ.

Α. ΒΑΛ.— Σᾶς συγχαίρω γιὰ τὴν ἵδρυσι τοῦ Συλλόγου Πειραιῶς. Περάστε τὴν Τετάρτη 6—8 ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας νὰ συνεννοηθοῦμε γιὰ δημοσιεύματα.

ΑΘ. ΠΕΤΡ.— Δὲν εἶνε δημοσιεύσιμο γιατὶ μ' αὐτὸ προσβάλλεται μιὰ περιφέρεια.

Γ. ΚΟΡ.— Ἐλήφθησαν, θὰ δημοσιευθοῦν.

Θ. ΒΛΑΧ.— Φύλλα ἐστάλησαν.

Χ. ΚΑΡΔ.— Ἀποστείλατέ μας ξανὰ τὸ ἐγκριθὲν γιὰ τὴν Ἀνθολογία καθὼς καὶ χρήματα ἀναλογούντων τόμων. «Τὸ ἄρρωστο παιδί» πολὺ καλό, ἀλλὰ καὶ πολὺ μεγάλο. Δὲν θὰ δημοσιευθῇ.

Π. ΚΩΤΟΥΛ.— Διὰ τὸ «Ἀγάπης θρηνολόϊ» ἀναλογοῦν 5 ἀντίτυπα γιὰ τὸ «Ὥμορφος ὁ Κόσμος...» 15 ἀντίτυπα. Τὸ «Βουβοὶ πόνοι» ὄχι καλό.

Α. ΝΙΚ.— Δι' εὐχάς σας εὐχαριστοῦμεν. «Ἄνοιξις» ἐλήφθη. Ἡ ἔκδοσις τῆς Ἀνθολογίας δὲν θ' ἀργήσῃ.

Δ. ΔΑΝΙΗΛ.— Ἐργάκι κ. Ι. Φιλ. ἀρκετὰ καλὸ ἀλλὰ μεγάλο γιὰ τὶς στῆλες τῶν «Ν.Λ.» γιατὶ ἔξω ἀπ' αὐτὲς δὲν δημοσιεύονται κομμάτια ἀναγνωστῶν μας.

Χ. ΒΡΑΔ.— Λέγοντες φυσιολατρικὸ ποίημα ἐννοοῦμε βεβαίως ἐπὶ οἱουδήποτε θέματος (φθινόπωρο, καλοκαῖρι, ἀκρογιαλιά, δάσος, νύχτα, σούρουπο κλπ.).

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 29

(Ἡ λύσις τοῦ παρόντος σταυρολέξου εὑρίσκεται εἰς τὸ τέλος τοῦ παρόντος διστήλου καὶ ἐντὸς ἀντεστραμμένου πλαισίου.

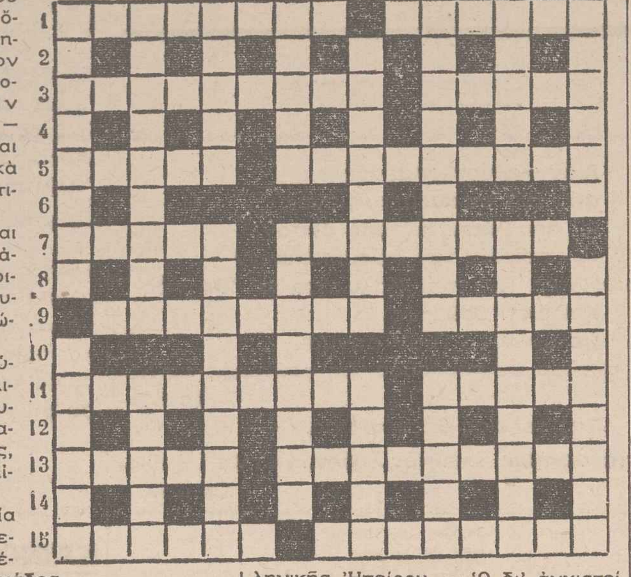

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1. Ρωμαῖος πατρίκιος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα κατήντησε ταυτόσημον πρὸς τὸν προστάτην τῶν γραμμάτων. — Ἐκεῖ τίθενται τὰ διακριτικὰ τοῦ στρατιωτικοῦ βαθμοῦ.
3. Λούονται συνήθως ἐν ἀδαμιαίᾳ περιβολῇ. — Ρευστός, ὑδατώδης (γεν.)
5. Θὰ τὴν ὑποστοῦν τελικῶς οἱ Ἐρυθροὶ ἐν Ἰσπανίᾳ. — Κόλπος, τμῆμα τοῦ Αἰγαίου (αἰτ.)
7. Ἀρχαία φυλὴ τοῦ Περοῦ. — Ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος.
9. Εἰς τὰ μαθηματικὰ εἶνε ἡ ἰσότης δύο λόγων. — Ὁ ἔχων πάρα πολλὰ εἶνε πλούσιος.
11. Διατηρεῖ τὰ τρόφιμα φρέσκα. — Περίφημος Ἀθηναῖος δημαγωγός, δράσας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περικλέους.
13. Γενάρχης τῶν Ἰσραηλιτῶν.— Προϊστάμενος... μοναστηρίου.
15. Καθιστῶ τι περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι εἶνε. — Μία ἕξις ποὺ κόβεται πολὺ δυσκόλως.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1. Ἐκεῖ ἀπέθανεν ὁ Θεμιστοκλῆς. — Σὲ τέτοια καταστήματα ἀγοράζετε τὰ γιαλιά σας.
3. Ἡ Ἑλλὰς εἶνε πλούσια τοιούτων πηγῶν (γεν. πληθ.) — Πτηνόν, σύμβολον τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς σοφίας.
5. Ἓν ἐκ τῶν εὐγενῶν ἀερίων, εὑρισκόμενον εἰς τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα. — Ὁ δεύτερος ἐμπορικός μας λιμὴν (αἰτ.)
7. Εἷς τῶν τριῶν νομῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἠπείρου. — Ὁ δι' ἀγχιστείας συνδεδεμένος πρός τινα.
9. Ὀργανισμοὶ μὲ τοὺς ὁποίους ἀσχολεῖται ὁμώνυμος κλάδος τῶν βιολογικῶν ἐπιστημῶν. — Μετακινοῦνται εἰς τὸ ζατρίκιον μὲ σχηματισμὸν ἑνὸς Γ (δημ.)
11. Διετέλεσε πλειστάκις ὑπουργός, πρωθυπουργὸς καὶ πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας (1860—1934). — Υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου.
13. Μὲ τὴν προσθήκην ἑνὸς Ι εἰς τὸ τέλος χρειάζεται διὰ τὸν καφέν, ἄλλεως παρασκευάζεται ἀπὸ τὰ αὐγὰ τοῦ Σολωμοῦ. — Ἐφονεύθη εἰς τὴν κλίνην του ὑπὸ τῆς Ἰουδήθ.
15. Ἦτο κάποτε ἡ κυριωτέρα ἐμπορικὴ πόλις τῆς Μ. Ἀσίας. — Τοιουτοτρόπως εἰσάγονται πολλὰ κρέατα καὶ ψάρια.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1. ΛΟΓΟΠΑΙΚΤΙΚΟΣ.... ΣΤΟΙΧΕΙΟΓΡΙΦΟΣ

Ταχυδρομικὸ χαρτὶ
Βάρος γίνεται... τί θαῦμα!
Ἕνα δέλτα μου ἂν βγῇ
καὶ στὴ μέση του μπῇ... γράμμα!

2. ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

Ἂν δὲν ἔρραβα ὁ καϋμένος
Δὲν θὰ ἦσουν σὺ ντυμένος.
Τώρα μ'ἀναγραμματίζεις;
Κλειν ἠπόλι σχηματίζεις.

3. ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

Τἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κράτος βαλκανικόν:

1) Μήν, 2) Μοῦσα, 3) Πολύτιμον χημικὸν στοιχεῖον, 4) Ἐμπορικὴ Ἑλληνικὴ πόλις, 5) Κατοικίδιον ζῶον, 6) Βασιλεὺς τῆς Περσίας.

4. ΔΙΚΤΥΩΤΟΝ

```
+ + + + + + = Ρέει
+   +   +   +
+ + + + + + + = Ἱερὸς χῶρος
+   +   +   +
+ + + + + + = Τέλειος μαθητὴς
+   +   +   +
+ + + + + + + = Σύνολον, τακτική.
```

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

5. ΔΗΜΩΔΕΣ ΑΙΝΙΓΜΑ

Φύρδην Μύνδην
Σιλαβιὰς νέδ ναίει
Ρονώκα φεῖρο
Λοιρὸ νέδ χέει
Στὶ ρώσε μεῖτρε.
(Νὰ ἀναγνωσθῇ καὶ νὰ λυθῇ).

◆

ΛΥΣΕΙΣ 48ου ΦΥΛΛΟΥ

.1) ΜΑΥΡΕΑΣ—ΩΚΕΑΝΙΑ (ΜΩϋσῆς, ΑΚρίς, ΡΕα, ΣΑχάρα, ΥΝνίον, ΑΙδηψός, ΣΑπφώ).

2) Διὰ τοῦ Λ: χωλός, Τῆλος, πόλος, ἀλόη, λάθος.

3) Οὐκ ἐᾷ με καθεύδειν τὸ τοῦ Μιλτιάδου τρόπαιον.

4) Ἀργοστόλιον (Ἀργῶ— στόλος —ῶν).

5) ΠαΛΑΜΗΔΗΣ (ἀδάμας, λάμα, μᾶλα, ἤδη, δάς, Σήμ.

6) Γάμος—Σάμος.

Λύσις σταυρολέξου τοῦ παρόντος φύλλου

Ὁριζοντίως: 1. Μαικήνας. — Ἐπωμίς. 3. Γυμνισταὶ — Ὑγροῦ. 5. Ἥτταν — Σαρωνικόν. 7. Ἴνκας — Σάββατον. 9. Ἀναλογία — Ἔσοδα. 11. Παγωνιέρα — Κλέων. 13. Ἰσαάκ. — Ἡγούμενος. 15. Αὐξάνω — Κάπνισμα.

Καθέτως: 1. Μαγνησία — Ὀπτικά. 3. Ἰαματικῶν — Γλαῦξ. 5. Ἥλιον — Σαλονίκην. 7. Ἄρτης — Συγγενής. 9. Μικρόβια — Ἄλογα. 11. Πουανκαρὲ — Κίκων. 13. Μπρὶκ — Ὀλοφέρνης. 15. Σμύρνη — Καπνιστά.

ΟΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΙ ΟΜΙΛΟΙ ΘΡΑΚΗΣ

Ὁ Φιλολογικὸς Ὅμιλος Σταυρουπόλεως (Ο.Φ.Ε.) στὰς 14 Αὐγούστου πραγματοποιεῖ τὴν 5ην ἐκδρομήν του εἰς τὴν γραφικὴ τοποθεσία τοῦ Νέστου «Δαφνῶνος» μὲ συμμετοχὴ τοῦ νεοϊδρυθέντος ἐν Ξάνθῃ τοιούτου.

Κατ' αὐτὴν τὰ διοικητικὰ συμβούλια τῶν δύο ὁμίλων θὰ συσκεφθοῦν περὶ τῆς «καλλιτέρας κυκλοφορίας τοῦ περιοδικοῦ» καὶ περὶ τῆς προταθείσης παρὰ τοῦ κ. Τέλη Ἀποστολίδη συνεργασίας τῶν ὁμίλων...

Θὰ ἀκολουθήσουν αἱ ὁμιλίαι «Ἡ λογοτεχνία ὡς πηγὴ χαρᾶς» ὑπὸ τῆς δίδος Δανάης Γκλέτου (ὁμίλου Σταυρουπόλεως) καὶ «αἱ ἀμοιβαῖαι σχέσεις τῶν δύο φύλων» ὑπὸ τοῦ κ. Δρόσου Αὐγινοῦ.

Κατόπιν τῶν πιὸ πάνω ὁμιλιῶν θ' ἀπαγγελθοῦν ποιήματα τῆς νεαρᾶς Βολιωτοπούλας λογοτέχνιδος Ἀμαλίας Γρυπιώτου, τοῦ κ. Τέλη Ἀποστολίδη (προέδρου τοῦ ὁμίλου Ξάνθης) καὶ πεζὰ τραγούδια τῆς δίδος Λιλῆς Τριανταφυλλοπούλου, τοῦ Ἀλεξανδρουπολίτη νέου λογοτέχνου κ. Λίνου Ντολόρη, τοῦ κ. Δ. Ζώτου καὶ τοῦ κ. Παΐζη.

Διὰ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν μελῶν τῶν δύο ὁμίλων θὰ ἐπακολουθήσῃ χορὸς καὶ τραγοῦδι μὲ τὲς χαβάγιες τοῦ ὁμίλου Ξάνθης.

Νῖκος Δημητρακόπουλος
(Ρένος Θρακιώτης)
(Πρόεδρος Φιλολογικοῦ Ὁμίλου Σταυρουπόλεως)

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

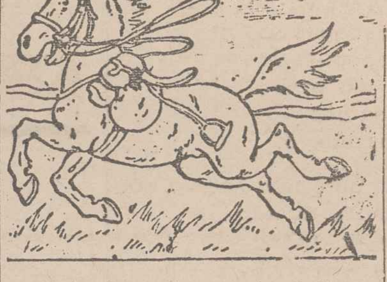

Κατὰ μίαν κοῦρσαν εἰς τὸ Ἱπποδρόμιον τὸ ἄλογο αὐτὸ ἔρριξε τὸν τζόκε .

Μήπως οἱ ἀναγνῶστες μας τὸν βλέπουν ποῦ εἶνε;

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

ΠΩΣ ΒΡΙΣΚΟΥΜΕ ΕΞΗ ΑΡΙΘΜΟΥΣ ΠΟΥ ΔΙΑΛΕΞΑΝ ΔΥΟ ΚΥΡΙΟΙ

Προπαρασκευάζομεν 34 χαρτιὰ σὲ δύο μέρη. Τὸ πρῶτο μέρος περιέχει μονοὺς ἀριθμοὺς ἤτοι 3 ἄσσους, 2 τριάρια, 2 πεντάρια, 3 ἑπτάρια,7 ἐννηάρια, 2 πεντάρια, 3 ἑρηγάδες, τὸ ὅλον 17. Τὸ δεύτερο μέρος περιέχει ζυγοὺς ἀριθμοὺς ἤτοι, 2 δυάρια, 3 τεσσάρια, 2 ἑπτάρια, 3 ὀκτάρια, 3 δεκάρια, καὶ τέσσαρες ντάμες, τὸ ὅλον πάλι 17. Ἀνακατώνουμε κάθε μερίδα καὶ δίνουμε σὲ δυὸ κυρίους νὰ πάρουν ἀπὸ 3 χαρτιὰ ὁ καθένας, τὰ ὁποῖα θέτομεν τοῦ μὲν ἐκλέξαντος ἀπὸ τοὺς μονοὺς ἀριθμοὺς στοὺς ζυγούς, τοῦ δὲ ἀπὸ τοὺς ζυγοὺς στοὺς μονοὺς. Ἀνακατώνουμεν ἐκ νέου κάθε μερίδα, τὶς ἑνώνουμε καὶ στρέφοντες τὰ χαρτιά, δείχνουμε στὸν καθένα τὰ χατριὰ ποὺ διάλεξε.

ΠΩΣ ΒΡΙΣΚΟΥΜΕ ΤΟ ΧΑΡΤΙ ΠΟΥ ΔΙΑΛΕΞΑΝ ΜΕΤΑΞΥ 21

Παίρνουμε 17 χαρτιά, τὰ δίδομεν νὰ ἐκλέξουν ἕνα, νὰ τὸ ἐπαναθέσουν στὴ δέσμη καὶ νὰ τὰ ἀνακατέψουν καλά' ἔπειτα παίρνουμε καὶ αὐτὰ καὶ σχηματίζουμε τρεῖς μερίδες, ρίχνοντας ἀπὸ ἕνα χαρτὶ σὲ κάθε μιά, καὶ ἀφοῦ τελειώσουν, ρωτᾶμε σὲ ποιὰ μερίδα ἔπεσε ἐκεῖνο ποὺ διάλεξαν. Τὴν μερίδα ποὺ θὰ μᾶς ποῦν πὼς ἔπεσε τὴν θέτομεν μεταξὺ τῶν δύο ἄλλων. Τὸ ρίψιμο τῶν χαρτιῶν ἐπαναλαμβάνεται κατὰ τὸν ἴδι οτρόπο δυὸ φορές' φροντίζουμε δὲ πάντοτε νὰ θέτομε τὴν μερίδα ποὺ ἔπεσε τὸ χαρτὶ ποὺ θὰ διαλέξουν στὴ μέση τῶνδύο ἄλλων. Τέλος ρίχνουμε τὰ δέκα πρῶτα χαρτιὰ καὶ τὸ 11ον εἶνε τὸ χαρτὶ πο ὑδιάλεξαν.

ΜΕΤΑΞΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Νέος ἐτῶν 23, ἐπιθυμεῖ ὅπως ἀλληλογραφήσῃ μὲ χαριτωμένα κορίτσια. Γράψατε Κωνσταντῖνον Κουγιούταν. Βλαχιώτη Σπάρτης Λακωνίας.

Ἡ γραμματεὺς τοῦ Φιλολογικοῦ Ὁμίλου Σταυρουπόλεως (Ο.Φ.Ε.) νεαρὰ ἐκλεκτὴ λογοτέχνις δὶς Λιλὴ Τριανταφυλλοπούλου ἀνεδέξατο τὸ χαριτωμένο κοριτσάκι τοῦ κ. Δημ. Γαλανοῦ ὀνομάσασα αὐτὸ Ρένα.

Νῖκος Δημητρακόπουλος

ΜΑΡΙΝΟΣ Γ. ΚΕΚΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
Ἀφροδισιολόγος Οὐρολόγος
Χαλκοκονδύλη 38—Τηλ. 53-879

Δ. Γ. ΖΑΡΑΦΩΝΙΤΗΣ
Ἰατρὸς εἰδικ. δερματολ. ἀφροδ. νοσημάτων. Ἐκπαιδ. Βιέννη, Λειψία. Σατωβριάνδου 52β, 9—1 4—6. Τηλέφ.: 53-536.

Χ. Ι. ΚΑΜΑΡΙΩΤΗΣ
Εἰδικὸς ἰατρὸς
ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ
Γωνία Πειραιῶς καὶ Γερανίου 30
ΟΜΟΝΟΙΑ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΚΙΡΚΑΣΙΑΣ ΜΑΝΤΙΔΟΣ Κ. ΧΙΛΚΑ

ΦΤΩΧΗΝ ΥΠΑΡΞΙΝ.— Δὲν εἶνε ὁ πλοῦτος ποὺ φέρνει τὴν εὐτυχία. Σεῖς ἔχετε ἕνα καλὸ ζώδιο καὶ θὰ προκόψετε στὴ ζωή. Δὲν θὰ παντρευτῆτε τὸν νέο ποὺ ἀγαπᾶτε. Συντόμως θὰ τύχετε τοῦ προβιβασμοῦ. Ἀποφεύγετε τὸ φλέρτ τοῦ παιδικοῦ σας φίλου.

ΘΑΛΑΣ. ΑΥΡΑ.— Εἶσθε μιὰ μορφωμένη κοπέλλα καὶ δὲν πρέπει νὰ σᾶς σκιάζει τὸ μέλλον, ἔχετε ὅμως ἕναν ἄρρωστο χαρακτῆρα ποὺ φοβοῦμαι ὅτι θὰ σᾶς ἐπηρρεάσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ὑγεία ἀκόμα. Δὲν βλέπω σύντομο ταξίδι. Ὁ κύκλος σας σᾶς ἐκτιμᾶ καὶ δὲν ἔχετε δίκαιο νὰ τὸν μισῆτε. Βασισθῆτε στὸ καλὸ σας ριζικό. Γράψατέ μου ἂν κάποιος ἀτυχής σας ἔρως δὲν σᾶς ἔχει μεταβάλλει ὁλωσδιόλου τὸν παληό σας χαρακτῆρα. Κάτι μαντεύω...

ΑΝΕΜΩΝΗ.— Θὰ τὸν παντρευτῆτε πρὶν τοῦ ἔτους, ἡ κληρονομία θὰ ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ στὰ χέρια σας, ἐξ αἰτίας στενοῦ συγγενοῦ σας. Ἀποφεύγετε ἐξόδους μὲ προϊστάμενον.

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΒΑΣΩ

Οἱ γυναῖκες ποὺ ἔχουν αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶνε δυνατές, μὲ γερὴ προσωπικότητα. Μορφωμένες καὶ ἔξυπνες, φθάνουν πάντα στὸ σκοπό τους, χάρις σ' αὐτά τους τὰ προσόντα καὶ τὴν αὐτοπεποίθησί τους. Εὐαίσθητες μὲ γοῦστα καλλιτεχνικὰ ἀγαποῦν δυνατά, ἀλλὰ ποτέ, ἢ σπανίως σταθερά. Κοκκέτες, ὡς ἐκεῖ ποὺ δὲν παίρνει ἄλλο, εἶνε ἱκανὲς νὰ θυσιάσουν καὶ μιὰ μεγάλη ἀγάπη ἀκόμα μπρὸς στὴν καλοπέρασι καὶ τὴν πολυτέλεια.

Εἶνε οἰκονόμες ὅμως καὶ καλὲς νοικοκυρὲς καὶ μποροῦν νὰσκορποῦν τὴν εὐτυχία γύρω τους ἂν τὸ θελήσουν καὶ ἂν βροῦν αὐτὸ ποὺ θέλουν : τὸ νὰ θαυμάζωνται δηλ. καὶ νὰ κυριαρχοῦν πάντα αὐτές.

ΘΑΝΑΣΗΣ

Τύποι ἀστῶν καὶ μικρονοικοκυραίων, ὅσοι λέγονται ἔτσι.

Μικροφιλοδοξίες, μικροεπιδιώξεις καὶ τίποτα παραπάνω. Τὰ ὄνειρά τους περιορίζονται στὴν ἀπόκτησι ἑνὸς σπιτιοῦ, μιᾶς συζύγου καὶ τίποτ' ἄλλο. Οἱ διασκεδάσεις σπανίως τοὺς ἐνθουσιάζουν καὶ ἡ μόνη τους διασκέδασι εἶνε μία παρτιδοῦλα πόκερ ἢ μιὰ οἰκογενειακὴ ἐκδρομή. Τυχηρὰ παιγνίδια παίζουν, ἀλλὰ ὄχι γιὰ τὸ κέρδος, παρὰ γιὰ νὰ σκοτώσουν ἁπλῶς τὴν ὥρα τους. Ὡς οἰκοδεσπόται εἶνε καλοὶ καὶ ὡς πατέρες ἄριστοι, παρ' ὅλο ποὺ εἶνε μουρμούρηδες καὶ νευρικοί. Μὲ ἄλλα λόγια δηλ. ἀντιπροσωπεύουν τὸν τελειότερο τύπο ὑπαλλήλου γι' αὐτὸ καὶ συνήθως σπανίως ἐπιτυγχάνουν σὲ ἄλλο ἐπάγγελμα ἀπὸ αὐτό.

ΧΙΛΚΑ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΔΡΟΜΗ

ΤΟΥ ΦΙΛΟΛ. ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΕΥΡΩΠΗ»

Ὁ φιλολογικὸς σύλλογος «ΕΥΡΩΠΗ» Μέτς ἔχει τὴν εὐχαρίστησι ν' ἀνακοινώσῃ στὰ μέλη του καὶ σ' ὅλους τοὺς ἀναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ, ὅτι ἀπεφάσισε μιὰν ἐκδρομὴ στὸ Μπογιάτι γιὰ τὴν Κυριακὴ 14 Αὐγούστου.

Στὴν ἐκδρομὴ αὐτὴ ποὺ τελεῖ ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ διευθυντοῦ τοῦ περιοδικοῦ καὶ τοῦ προέδρου τοῦ συλλόγου κ. Λάκη Οἰκονομάκου θὰ γιορτασθῇ ἡ εἴσοδος τῆς «ΕΥΡΩΠΗΣ» στὸ δεύτερο ἔτος τῆς ἐκδόσεώς της. Πρέπει νὰ λάβουν λοιπὸν ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ περιοδικοῦ μέρος. Γιὰ περισσότερες πληροφορίες οἱ ἀναγνῶστες ἂς ἀπευθύνονται στὸ πρόεδρο τοῦ συλλόγου στὴ παρακάτω διεύθυνσι κι' ἂς σημειώνουν καθαρὰ τὴ δική τους γιὰ νὰ λάβουν ἀπάντησι ἀμέσως.

ΛΑΚΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΟΝ
Σορβόλου 20 ΠΟΣΤΕ—ΡΕΣΤΑΝΤΕ
ΣΥΝΟΙΚΙΑ ΜΕΤΣ (4) Ἀθήνας.

Η ΑΘΗΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΘΥΜΗ ΟΨΙ ΤΗΣ

Η ΜΑΡΙΑΜ ΣΤΟΝ ΑΓΚΩΠ

'Αεροπόρος

"Αν τὲς 'Αγκὼπ νὰ πᾶς ψηλὰ
μάζεψε ὅλα σου ψιλὰ
καὶ κάνε ἀορασμένο
ἀεροπλάνο πιὸ φτηνὸ
μετὰ ψηλὰ σὲ οὐρανὸ
νὰ κάνῃς πεταμένο.

Λίντμπεργκ, αὐτὸ πῶς λὲς νὰ φᾶς
φωτογραφία σου ἂν φὰς
νὰ βάλουνε φυλλάδες
τρελλὸ νὰ κάνῃς ἠντονιὰ
Παληὰ καὶ Νέα Κοκκινιὰ
Ντουργοῦτι Πονταράντες.

Μαζὶ νὰ πάρῃς καὶ Κὶρ - Κορ
νὰ κάτου ρίξετε ρεκὸρ
σὰν Χιοὺζ σὲ γῦρο Κόσμου
Μετ' ἀπὸ πτῆσιν τολμηρὴν
Χέρμπουργ νὰ ἴνω Καθερὶν
κι' ἐσὺ ἄντρας ντικός μου.

Η ΜΑΡΙΑΜ

ΠΑΛΗΑ ΣΑΤΥΡΑ

Ἡ παππαδιὰ

Ἡ κυρὰ ἑνὸς παππᾶ
ἕνα διάκο ἀγαπᾶ
καὶ πολὺ μ' αὐτὸν τὰ ἔχει
καὶ ὁ ἄνδρας της κυττᾶ
τὰ πολλὰ της χωρατᾶ
μὰ γιὰ τοῦτον πέρα βρέχει.

Ἐπερνοῦσε μιὰ χαρὰ
ἕως ὅτου μιὰ φορὰ
ἔγινε παππᾶς βαρβάτος
καὶ ὁ διάκος ὁ ἀφράτος.
Κι' ὁ παππᾶς της ὁ φτωχὸς
διόλου δὲν ἐφθόνησε
καὶ ὁ ἴδιος μονάχος
τὸν ἐχειροτόνησε.

Τίγκι, τούγκ, μεγάλη σχόλη
«ἄξιος!» φωνάζουν ὅλοι
νέοι, γέροι καὶ παιδιά!
Μὰ μὲ ὅλο της τὸ νάζι
«ὑπεράξιος!» φωνάζει
τρεῖς φορὲς κι' ἡ παππαδιά!

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

'Απὸ τὴν Πρωτεύουσαν

∴'Εξ ἀσφαλοῦς πηγῆς πληροφορούμεθα ὅτι δὲν ἔχεται ἀληθείας ἡ σύλληψις τοῦ κ. Μακέδου ἐπὶ προσβολῇ τῆς δημοσίας αἰδοῦς κατόπιν τῆς ὑπογραφῆς συμβολαίου ἀναβιβάσεως νέας ἐπιθεωρήσεως γνωστῶν δημοσιογράφων.

Πιθανὸν οὗτος νὰ συλληφθῇ ἐπὶ χρεωκοπίᾳ μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς νέας ἐπιθεωρήσεως.

∴Χθὲς τὴν νύκτα ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήσῃ γνωστὴ πρωταγωνίστρια μουσικοῦ θεάτρου, λαβοῦσα ἰσχυρὰν δόσιν ἀγνώστου δηλητηρίου. Τὰ αἴτια ἀγνοοῦνται ἂν καὶ οἱ γνωρίζοντες διατείνονται ὅτι ἡ ἀποπειραθεῖσα ἀπεφάσισε νὰ τερματίσῃ τὴν ζωήν της εὐθὺς ὡς ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ χορευτὴς κ. Σπυρόπουλος ὄχι μόνον δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ χορεύσῃ ἐπ' ἀρκετῷ χρόνῳ, ἀλλ' οὔτε ν' ἀλληλογραφῇ κἄν.

∴ Δι' ἀστυνομικῆς διατάξεως ἀπηγορεύθη ἡ κυκλοφορία ἀρχαιολογικῶν φωτογραφιῶν ἄνευ τῆς προηγουμένης ἐγκρίσεως τῆς διευθύνσεως Καλῶν Τεχνῶν τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας. Κατόπιν τοῦ ἀνωτέρω, ἡ διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ «Παρασκήνια» ὑπέβαλε ἔγγραφον διαμαρτυρίαν, διότι τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ δύναται νὰ ἐμφανίζῃ εἰς τὴν πρώτην του σελίδα ἠθοποιοὺς ὡς αἱ κ.κ. Βερώνη, 'Αλκαίου κλπ.

ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ ΠΡΟΣΟΝΤΩΝ

— Καὶ τὶ κατεβάλατε ὁ καθένας σας γι' αὐτὴ τὴν ἐπιχείρησι ;
— 'Εγὼ τὴν πεῖρα μου κι' ὁ Νῖκος τὰ λεφτά
— Καὶ θὰ πάει μπροστά ;
— "Ω βέβαια. Μετὰ τρία ἔτη ὅταν διαλυθῇ ἡ ἑταιρεία θὰ ἔχει ὁ Νῖκος τὴν πεῖρα μου κι' ἐγὼ τὰ λεφτά του !...

Σειρὰ νέων γεγονότων
ὅπου κάνουν πάντα κρότον
τῆς ὥρας ἕνα κι' ἕνα

ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

ΣΕΙΣΜΟΣ

Λίαν καθυστερημένος
ἀπὸ τοῦ σεισμοῦ τὸ μένος
κι' ἀπὸ λύπην κι' ἀπὸ οἶκτον
τῶν πτωχῶν τῶν σεισμοπλήκτων
τῶν χωριῶν Νέα Παλάτια, Μαλακάσα κι' 'Ωρωπὸς
Καὶ διότι ὁρῶ πῶς
μελανὸν θὰ ἦταν στίγμα
Τέτοιο... πνεῦμα ἂν πουλοῦσα, ὡς νεώτερός τις Νέρων.
Τῆς τελείας θέτω στίγμα.
"Αλλως τε σεισμὸς τοιοῦτος δέν... κινεῖ ἐνδιαφέρον.

ΑΘΛΟΙ

Στοῦ Λευκοῦ Πυργου τὴν πόλιν, παιδα καπως τολμηρὸν
Ποὺ φοροῦσε πανταλόνι, ὡς εἰκός, ὡς τόν... μηρόν,
Τὸν συνέλαβαν ὡς κλέπτην σοβαροῦ ποσοῦ χρημάτων
Κι' ἐπεδόθησαν σ' ἐρεύνας ρουχισμοῦ κι' ὑποδημάτων
'Αλλά, φεῦ, ἡ μάννα, ἥτις ἦτο...μάννα ἀπὸ πάππον
Τὰ λεπτὰ σπεύδει καὶ κρύπτει
εἰς τὸ σῶμα μέσα... κἄπου
"Οπου κι' ἡ 'Αστυνομία διὰ μαμμῆς τ' ἀνακαλύπτει.
Καὶ ἡ μήτηρ, ἡ καὶ μήτηρ νέων θρυλλικῶν ἡρώων
Στῆς 'Αστυνομίας αὖθις ἐνεγράφη τό... Μητρῷον.

ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ

Φοβερός, ὁ Λαφρογιάννης, ἦταν ποδηλατιστής,
Πλήν, μετὰ πατάγου πίπτει ὁ δεινὸς ὁ χειριστής
Καὶ τὸ πρᾶγμα συζητεῖται καὶ σχολιάζεται μοιραίως:
—Πῶς ἀφοῦ ἦταν... Λαφρο-γιάννης, τραυματίστηκε... βαρέως!

ΡΩΣΣΙΑ - ΙΑΠΩΝΙΑ

Τρομεροὶ οἱ Γιαπωνέζοι ἀπεδείχθησαν ἐσχάτως
Κι' ἀπειλὲς ἐξαποστέλλουν, βροχηδόν, εἰς κάθε Κράτος.
Καθημερινῶς κρεμᾶνε τὸ ζουνάρι γιὰ καυγᾶ
Καὶ δὲν κάθονται στ' αὐγά.
Πότε θέλουνε τὴν Κίνα,
Πότε τοῦτα, πότε κεῖνα,
"Η διότι ἡ Ρωσσία
Ἡ Ρωσσία, ἡ ὁποία
"Ηταν πάντοτε ἠπία
Κι' ἐπαρίστα τήν... ὁσία
Εἰς τήν... "Απω καθ' ἑκάστην τὸ ποδάρι της πατεῖ
Δηλαδὴ μὲ μιαν λέξιν: Ἡ Ρωσσία... 'Απω-πατεῖ!

ΜΟΥΛ — ΠΟΥΛ

ΝΕΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Στοὺς συγγραφεῖς τοὺς ἄπειρους
τοὺς ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχοντας
ἐπὶ τῷ πλεῖστον... ἄπειρους,
Στὰ ποσοστὰ δέ... ἄρχοντας
προστίθεται νεώτερη, συγγραφικὴ, δυὰς
Μαμάκη — Γιοκαρίνη.
Ποὺ γράφει ἐπιθεώρησιν, πρὸς χάριν... παιδιᾶς
Βγαλμένη μέσ' ἀπ' τὴ ζωὴ κι' ἀπὸ τό... καμαρίνι.
Θἄχῃ σκηνάς, ὡς λέγεται ἐντόνως καὶ σαφῶς,
Φαντασμαγορικώτατες καὶ μ...ἄπλυ(ε)τον τὸ φῶς.
Σκηνὰς ὅπου θὰ τέρψουνε πλουσίους καὶ λαὸ
Μὲ «σκέτς» τοῦ... Νείλου ὡς γράφουνε τὰ βραδυνὰ τὰ φύλλα.
Οἱ μπαλλαρίνες θὰ φοροῦν φουστάνια... Φαραώ.
Κι' ἐξασφαλίζεται μ' αὐτὴν ἡ τοῦ Μακέδου...Νεῖλα!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ο ΑΓΚΩΠ ΣΤΗΝ ΜΑΡΙΑΜ

Γιὰ ντέσιμο

Κεφάλι σου ντὲν σταματᾶ
νὰ κάνῃ ἡ κατεβατὰ
ἀπὸ μυαλὸ κουρκούτη
'Ιντέες ποὺ φυρὶ - φυρὶ
τὰ πέσῃ καρπαζιὰ γερὴ
ἀπὸ παιντιὰ Ντουργοῦτι.

Κουβέντα πιὰντὲν λὲς σωστὸς
"Ισως νὰ φταίῃ καιρὸς ζεστὸς
Ποὺ σοὔστριψε μιὰ βίντα
'Αφοῦ πεταίνεις καὶ ψοφᾶς
"Απλυτα μοῦτρα σου ἂν φᾶς
νὰ ντῇς σ' ἐφημερίντα.

Σώνεις γυρεύεις καὶ καλὰ
μ' ἀεροπλάνο ὑψηλὰ
νὰ κάνω πεταμένος
καὶ πρὶν ἀκόμα ὑψωτῶ
χίλια κομμάτια νὰ βρετῶ
σὲ γῆ κάτου ριγμένος.

Ο ΑΓΚΩΠ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΣΑΤΥΡΑ

Καυγᾶς Σμυρνιᾶς

Ξεχνᾶς τὰ μπατσακλίκια σου
μωρὴ βλάβα τσουβάλω
π' ἐδῶ μοῦ ἠκουβαλήθηκες
γιὰ νύφη νὰ σὲ βάλω.
Ξεχνᾶς μωρὴ τὴ στρούγκα σου
ποὺ τὴ γιαοῦρτι... ἤπιζες
κι' ἠχόρευες μὲ τούμπανα
μὲ γκάϊδες καὶ μὲ πίπιζες
Μωρὴ ξεχνᾶς που νηστικιὰ
πέντε βδομάδες κράτησες
κι' ἠσώθηκες ἀχάριστη
μὲ μᾶς τσὶ ἀριστοκράτισες
ποὺ ἠπλενόντανε σὲ μᾶς
ὁ κόσμος ὁ ἐλαφρὸς
κι' ὅλου τσοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ
ἠμάστονε.... 'Αφρός

ΘΙΣ—ΒΙΟΣ

ΤΟΛΜΗΡΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Στὸν Διογένη

Τὸν ἐξαιρετικὸ φιλόσοφο κ. Διογένη τὸν ἀνεζήτησα ἀπ' τὸν θυρωρὸ τοῦ γνωστοῦ «φανοῦ» τῆς Πλάκας.

Ὁ φιλόσοφος Διογένης, παρακαλῶ;

— "Εχει χρόνια νὰ περάσῃ ἀπ' ἐδῶ...

— Βρίσκετι πάντοτε εἰς ἀναζήτησι ἀνθρώπου;

— "Οχι δὲν πιστεύω γιατὶ μοῦ εἶπαν πὼς τελευταῖα τὸν βρῆκε καὶ κάνει παρέα μαζί του... Θαρρῶ πὼς λέγεται Γιοκαρίνης!

Καὶ ἐπειδὴ ἡ διεύθυνσις τοῦ κ. Γιοκαρίνη μᾶς ἦτο γνωστὴ ἀναζητήσαμε ἐκεῖ τὸν μεγάλο κυνικό.

— Σᾶς βλέπουμε πολυάσχολο, τοῦ εἴπαμε

— Ναί, τώρα τελειώνω τὸ φινάλε τῆς ἐπιθεωρήσεως ποὺ συγγράφω μὲ τὸν μόνον ἄνθρωπο ποὺ βρῆκα ἐπὶ τῆς γῆς!...

—Καὶ ἀφοῦ βρήκατε τὸν ἄνθρωπο ποὺ ζητούσατε γιατὶ κρατᾶτε ἀκόμα τὸν φανό σας στὸ χέρι;

— Εἶνε ἀπαίτησις τοῦ συνεργάτου μου. Εἶνε ἄλλωστε τόσο σκοτεινὰ μερικὰ καμαρίνια...

'Αλλ' εἰς τὸ σημεῖο αὐτὸ ἐπεμβαίνει ὁ τρίτος τῆς παρέας κ. Μαμάκης καὶ διὰ νὰ μὴν ἀκούσω κανένα «πνευματῶδες» ἀπὸ τὸ νέο των ἔργο, τὸ βάζω στὰ πόδια, σάν...

ΚΕΛΗΣ

Η ΘΛΙΨΙΣ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

—Γιατὶ εἶσαι τόσο περίλυπη ἀγάπη μου ;
— Γιατὶ σ' ἕνα γρᾶμμα ποὺ βρῆκα στὴ τσέπη τοῦ ἄνδρα μου διάβασα πὼς τὸν ἐγκαταλείπει καὶ ἡ καινούργια του ἐρωμένη !...